

[Undervisningsministeren]

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med tilhørende bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje Ting.

Riishøj (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om støtte til afvikling af atomkraftværket Ignalina i Litauen samt bistand til Litauen til opbygning af energiforsyning uden atomkraft.

(Beslutningsforslag nr. B 96).

Jeg skal i øvrigt henviser til lovforslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager det, og anbefale det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.**Spm. nr. S 837**

1) Til statsministeren af:

Engell (KF):

»Vil statsministeren som pressens minister sikre, at regeringens forslag vedrørende en regulering af pressens interne, redaktionelle informationsdatabaser trækkes tilbage?«

Skriftlig begrundelse

Regeringen har i sit lovforslag om pressens informationsregistre lagt op til en regulering af de interne, redaktionelle informationsdatabaser, som har mødt endog meget stærk modstand fra alle pressens organisationer samt Pressenævnet. I en opsigtsvækkende udtalelse til Folketinget har Pressenævnets formand, højesteretsdommer Else Mols, peget på de problemer i relation til grundloven, Menneskerettighedskonventionen samt Pressenævnets beføjelser, som lovforslaget rejser. På den baggrund måtte man gå ud fra, at regeringen ville tilkendegive, at denne del af forslaget blev trukket tilbage. Det er ikke tilfældet. Tværtimod har Socialdemokratiets ordfører, Lissa Mathiasen, i programmet »Pressen og os« fastholdt forslaget, selv om der ikke kunne fremføres eksempler på misbrug af pressens interne registre, og selv om de mange betænkeligheder

bl.a. af retlig art er fremhævet. På den baggrund er det nu nødvendigt, at statsministeren, som har det overordnede ansvar for den lovmæssige regulering af pressens forhold, fjerner usikkerheden og tilkendegiver, at lovforslaget på dette punkt ikke søges gennemført.

Engell (KF):

I fagbladet Journalisten blev der den 24. marts i år bragt et interview med statsministeren, hvor statsministeren fik stillet spørgsmålet: Hvad laver pressens minister? Hertil svarede statsministeren, at han opfatter sig selv som den, der iagttager fra politisk side, fra regeringens side, og hele tiden er opmærksom på, om der er situationer, hvor pressen føler, at den ikke er blevet ordentligt behandlet.

En uge senere fremsatte regeringen lovforslaget om massemediers informationsdatabaser, og man tør nok sige, at modtagelsen af dette lovforslag har givet problemer. Stort set alle pressens organisationer, også Pressenævnet, har i meget stærke vendinger betegnet den del af forslaget, der vedrører pressens interne informationsregistre, som et af de alvorligste indgreb i den frie presses arbejdsvilkår, og en meget markant udtalelse fra Pressenævnets formand, højesteretsdommer Else Mols, understreger dette.

Jeg havde troet, at regeringen ville trække lovforslaget tilbage, men det har regeringen ikke gjort. Tværtimod har Socialdemokratiets ordfører fastholdt forslaget, og det er på den baggrund, jeg stiller spørgsmålet til statsministeren.

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Jeg kan genkende referatet af interviewet og vedstår det gerne.

Svaret på spørgsmålet er, at dette lovforslag handler om, hvorledes man – under hensyn til den teknologiske udvikling – på samme tid kan sikre det enkelte menneskes ret til at leve i fred og bevare pressens ytringsfrihed, og den balance er ikke altid nem at finde. Regeringen har ikke lagt skjul på, at løsningen af netop denne opgave er vanskelig, og ved førstebehandling af lovforslaget gjorde justitsministeren også opmærksom på, at debatten må tage sin tid, og at regeringen samtidig var åben over for andre måder at løse problemet på.

[Statsministeren]

I betragtning af problemets væsentlighed vil regeringen ikke trække lovforslaget, men har til hensigt at lade det oversomme. Samtidig vil regeringen drøfte de problemer, som er opstået i forbindelse med lovforslaget, med både de politiske partier og pressens organisationer med henblik på at få en løsning, som er fornuftig for alle parter.

Engell (KF):

Jeg vil gerne takke statsministeren for svaret, som jeg tager som udtryk for, at regeringen har indledt et taktisk tilbagetog i forbindelse med lovforslaget vedrørende pressens interne informationsregistre. Sådan tolker jeg statsministerens svar.

Men jeg vil gerne spørge statsministeren om følgende: Statsministeren har jo i mange af sine udtalelser om pressens vilkår også stillet forslag om, at kildebeskyttelsen skal udvides, og hvordan betragter statsministeren dette indgreb over for pressens interne informationsregistre, sammenholdt med tankerne om en udvidet kildebeskyttelse? Hvordan får statsministeren de to ting til at hænge sammen? Jeg kan ikke få dem til det.

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Jeg kan bekræfte regeringens intentioner om at udvide kildebeskyttelsen, ikke mindst på baggrund af en række konkrete sager, som offentligheden med rette har været optaget af.

Jeg kan godt få tingene til at hænge sammen i lyset af, som jeg sagde før, at vi skal finde den vanskelige balance mellem på den ene side at beskytte det enkelte menneskes ret til at bevare sit privatliv i fred og på den anden side bevare ytringsfriheden for pressen. Den opgave skal vi løse på en fornuftig måde og selvsagt på en sådan måde, at både pressen og helst så mange politiske partier som muligt kan erklære sig indforstået hermed, som jeg også sagde før.

Der er derfor ikke tale om et egentligt taktisk tilbagetog; der er snarere tale om en målrettet indsats for at finde lige præcis den balance, som jeg tillægger afgørende betydning, også som pressens minister.

Engell (KF):

Jeg er stadig lidt uklar over for statsministerens svar, fordi jeg ikke kan få de to ting til at hænge sammen; jeg kan ikke få ønsket om en

udvidet kildebeskyttelse til at hænge sammen med, at man her ønsker adgang til at kunne kontrollere journalisters personlige notater, som findes i registerform. De to ting kan jeg overhovedet ikke få til at hænge sammen.

Men så vil jeg gerne stille følgende spørgsmål til statsministeren: Jeg går ud fra, at statsministeren og regeringen ikke vil lægge navn til et lovforslag, der har mødt så skarp kritik fra Pressenævnets side, og hvor Pressenævnets formand jo nærmest har stillet i udsigt, at nævnet vil indstille sin virksomhed, hvis lovforslaget gennemføres. Det vil jeg gerne bede statsministeren bekræfte.

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Jeg kan jo ikke vide, hvad Pressenævnets nærmere reaktionsmønster vil blive fremover, men jeg synes måske nok, det er en lidt overilet markering. Men lad os nu nøjes med i denne stund at konstatere, at lovforslaget er fremsat og er til behandling her i Tinget.

Og så vil jeg opfordre Det Konservative Folkeparti til simpelt hen at fremføre sine tanker i forbindelse med behandlingen af forslaget. Jeg har i dag tilkendegivet regeringens holdning og beredvillighed til at finde en fornuftig løsning, som jeg er enig med spørgeren i at vi skal finde. Men der er vel at mærke også tale om balance mellem ytringsfriheden på den ene side og en passende beskyttelse af privatlivets fred på den anden side; det vil jeg gerne vedstå, og jeg ser frem til, at vi kan håndtere problemet i forbindelse med lovforslagets videre behandling.

Lissa Mathiasen (S):

Det hænder en gang imellem, at man kan blive i tvivl om, hvad det egentlig er, der foregår i denne sal, og på den baggrund vil jeg godt stille et par spørgsmål til statsministeren: Kan statsministeren bekræfte, at der under førstebehandlingen af det omtalte lovforslag rent faktisk fra Det Konservative Folkepartis side ikke blot blev tilkendegivet positiv støtte til lovforslaget, men oven i købet blev sagt, at netop når vi taler om de redaktionelle informationsdatabaser, var man fra konservativ side tilfreds med, at lovforslaget var strammet op? Det vil jeg godt høre om statsministeren kan bekræfte.

[Lissa Mathiasen]

For det andet vil jeg godt spørge for at få tingene helt på plads: Kan statsministeren også bekræfte, at man fra regeringens side er indstillet på at tage de nødvendige drøftelser med pressens organisationer og dermed tage sig den tid, det nødvendigvis må tage at sikre en ordentlig løsning af dette vanskelige spørgsmål?

Engell (KF):

Statsministeren taler varmt – og jeg synes også med god grund – til fordel for den balance, der bør være i lovforslaget; men jeg vil gerne spørge statsministeren: Har statsministeren overhovedet nogen eksempler på, at interne redaktionelle registre i pressen er blevet misbrugt? Findes der overhovedet nogen eksempler herpå?

Jeg spørger statsministeren, fordi jeg hæftede mig ved, at i en debat for nylig mellem Politikens chefredaktør og fru Lissa Mathiasen var fru Lissa Mathiasen som Socialdemokratiets ordfører i sagen ikke i stand til at nævne ét eneste eksempel. Men det håber jeg at statsministeren kan, for det ville unægtelig give debatten et andet indhold.

Tom Behnke (FP):

Jeg skal blot spørge, om statsministeren er bekendt med justitsministerens holdning til de indsigelser, som bl.a. Pressenævnet er fremkommet med, og som Fremskridtspartiets ordfører fremkom med under førstebehandlingen.

Dorte Bennedsen (S):

På baggrund af, at den konservative ordfører, hr. Engell, har svært ved at få tingene til at hænge sammen, vil jeg godt spørge statsministeren, om statsministeren i forbindelse med sit løfte om at ville forhandle med organisationer og partier har gjort op med sig selv, hvilken del af Det Konservative Folkeparti han vil forhandle med. For når man hører hr. Engell her i dag og har læst, hvad Det Konservative Folkepartis ordfører sagde ved førstebehandlingen, er der i hvert fald noget, der ikke hænger sammen.

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Til fru Lissa Mathiasen: Jeg kan bekræfte, at angående Det Konservative Folkepartis bemærkninger til regeringens lovforslag under

førstebehandlingen ligger de helt på linie med det, fru Lissa Mathiasen gjorde rede for. Man udtrykte støtte til lovforslaget og ytrede i høj grad tilfredshed med den del af forslaget, der i dag åbenbart falder Det Konservative Folkepartis repræsentant så meget for brystet.

Jeg kan også svare hr. Engell, at jeg ikke er bekendt med konkrete misbrugseksempler. Men, hr. Engell, nu drejer det sig jo ikke altid om, når man fremsætter et lovforslag, at standse et konstateret misbrug, men om at prøve at forme en fornuftig pressepolitik og dermed tilgodese den rigtige balance i lyset af den udvikling, der er sket i de senere år, ikke mindst på det teknologiske område, edb-området.

Til hr. Tom Behnke: Jeg kan bekræfte, at jeg er bekendt med justitsministerens kommentarer, både til Fremskridtspartiets holdninger, som kom til udtryk under førstebehandlingen, og til presseorganisationernes.

Og så må jeg tilstå, at fru Dorte Bennedsens spørgsmål virkelig bringer mig i knibe. Hvordan bærer man sig ad med at besvare et spørgsmål, der rammer så præcist? Hvilken del af Det Konservative Folkeparti skal man egentlig forhandle med? Det bedste svar, jeg kan give fru Dorte Bennedsen, er næsten at overlade det – som naturligt er – til Det Konservative Folkeparti selv at udpege de repræsentanter, man finder bedst egnede i de kommende forhandlinger. Jeg vil gerne sige for mit eget vedkommende, at jeg ville finde det lykkeligst, hvis Folketingets partier i bredest muligt omfang og i samarbejde med pressens organisationer og regeringen kunne finde den løsning, som jeg dybest set tror at alle ønsker, nemlig den nødvendige balance, som jeg har beskrevet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 839

2) Til *undervisningsministeren* af:

Pernille Frahm (SF):

»Hvordan vil ministeren fremover sikre sig, at fordelingen af tips- og lottomidler til børne- og ungdomsorganisationerne foregår uden skandaler?«

Skriftlig begrundelse

Baggrunden er den meget omtalte tipsskan-

[Pernille Frahm]

dale, som omfatter en række politiske ungdomsorganisationer, og Morgenavisen Jyllands-Postens artikel søndag den 9. maj 1993, hvoraf det fremgår, at DUF har givet urigtige oplysninger til Folketinget.

Af samme artikel fremgår det, at tidligere kulturminister Grethe Rostbøll aldrig blev informeret om, at DUF i sin stikprøvekontrol så bort fra spørgsmålet om kontingentindbetalingen.

Af rapporten om undersøgelsen af de politiske ungdomsorganisationer fremgår det, at Radikal Ungdom blev reduceret med tre medlemmer. Dette førte til, at organisationen kom under de 1.000 medlemmer, som er betingelsen for at modtage tipstilskud.

Da tilskuddet til børne- og ungdomsorganisationerne fremover vil ligge på ca. 100 mio. kr., ønsker spørgeren at vide, hvordan man fra Undervisningsministeriets side har tænkt sig at komme til bunds i sagen om tipsmidlerne og forhindre eventuelle gentagelser.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Dansk Ungdoms Fællesråd – i det følgende kaldet DUF, som organisationen jo også omtales i daglig tale – har begået en formel fejl ved at fravige retningslinierne i 1992 uden at have fået ministerens forudgående godkendelse heraf, og derfor har DUF beregnet tilskud i 1992 ud fra samme medlemsdefinition som i 1991.

Til og med 1991 blev tilskud til landsorganisationer udbetalt i forhold til det medlemstal, som lokalafdelingerne havde betalt kontingent for til landsorganisationen. Det var ikke altid ensbetydende med, at det enkelte medlem selv havde betalt kontingent til lokalafdelingen.

Det fremgår bl.a. af DUF's rapport om stikprøveundersøgelsen i 1991 af de politiske ungdomsorganisationer, at man har lagt vægt på, om det enkelte medlem selv opfattede sig som fuldgyldigt medlem; man fandt det meget afgørende, at ingen har kunnet accepteres som medlem uden selv at have givet positivt udtryk for ønsket om medlemskab eller selv have indbetalt kontingent. Denne rapport har tidligere kulturminister Grethe Rostbøll i øvrigt også haft lejlighed til at studere. Man har altså ikke lagt vægt på selve kontingentspørgsmålet i 1991 og heller ikke i 1992, for da spurgte man slet ikke om det.

Jeg har nu bedt DUF om en redegørelse for dette og for stikprøveundersøgelsens resultat i detaljer. Jeg har også taget initiativ til, at der nu bliver fastsat regler for, hvordan stikprøveundersøgelser skal foregå fremover, og jeg har bedt DUF om, at retningslinierne for fordeling af tilskud i 1994 skal være på plads inden udgangen af 1993, så der ikke fremover bliver behov for eventuelle dispensationer. På den baggrund stoler jeg på, at DUF for fremtiden kan administrere tilskud og stikprøver efter klare regler.

Pernille Frahm (SF):

Jeg takker for svaret og vil gerne spørge, hvordan ministeren kan være så overbevist om, at kontingentspørgsmålet ikke har været afgørende, når det netop fremgår af indledningen til DUF's stikprøverapport, som Kulturudvalget har fået udleveret som bilag 56 i almindelig del. Det fremgår klart og tydeligt af side 2 i rapporten, at der skal være tale om kontingentbetalende, individuelle medlemmer. Senere i rapporten siges det lige så tydeligt, at Radikal Ungdom har fået slettet tre medlemmer, netop på grund af, at disse medlemmer ikke har betalt kontingent.

Men spørgsmålet går jo først og fremmest på, hvordan ministeren fremover vil sikre, at vi ikke oplever nye skandaler inden for DUF's tilskudsområde. Jeg kan fortælle ministeren, at den tidligere kulturminister i et svar til Folketingets Kulturudvalg har sagt, at det efter hendes opfattelse er nødvendigt, at der inden næste fordeling foretages en yderligere stramning af retningslinierne for ydelse af tilskud til ikkeidrætslige, idébestemte ungdomsorganisationer.

Desuden har ministeren henvendt sig til Rigsrevisionen på udvalgets opfordring. Jeg vil gerne høre, om denne henvendelse er blevet fulgt op, for jeg mener, det er afgørende her, at der er en udenforstående instans, som kontrollerer økonomien i de pågældende foretagender. Er henvendelsen til Rigsrevisionen blevet fulgt op fra Undervisningsministeriets side?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg kan høre på fru Pernille Frahm, at hun er på vej ind i nogle af de næste spørgsmål, som jeg vil svare på efterfølgende.

[Undervisningsministeren]

Men jeg kan sige, at netop fordi der kan være usikkerhed, har jeg – som jeg var inde på i mit første svar – bedt om yderligere oplysninger fra DUF, herunder også om en mere detaljeret redegørelse for den pågældende stikprøveundersøgelse; og jeg må naturligvis afvente resultatet af denne henvendelse.

Når det gælder Rigsrevisionen, er det klart, at fra ministeriets side – og det vil DUF givetvis lægge vægt på – vil vi selvfølgelig indrette os og indordne os sådan, at det er i bedst mulig overensstemmelse med de krav, som stilles fra Rigsrevisionens side.

Pernille Frahm (SF):

Vi har bare et akut problem nu, nemlig at vi er ved at færdigbehandle loven om tips- og lottilskud, herunder også DUF's administration af de penge. Nu kommer det tilsyneladende til at dreje sig om 100 mio. kr. årligt, og det ville jo være rart at vide, inden man skal afgive sin stemme ved tredjebehandlingen, hvorvidt man stemmer for noget, der kan holde eller ej. Så jeg vil gerne spørge ministeren, hvornår han venter at Folketinget kan få et svar.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg håber, det kan ske meget hurtigt, og i øvrigt kan jeg oplyse, at jeg allerede i dag har indkaldt ordførerne til en orientering og efterfølgende drøftelse af netop de spørgsmål, som fru Pernille Frahm med god grund rejser her. Det er klart, at vi skal have sikkerhed for, at de retningslinier, der skal gælde i de kommende år, kommer på plads meget hurtigt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 840**3) Til undervisningsministeren af:****Pernille Frahm (SF):**

»Hvordan agter ministeren at sikre, at Folketinget får korrekte oplysninger om de undersøgelser, DUF foretager af de organisationer, som modtager tipstilsbud?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 839.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

DUF har afgivet oplysninger på en måde, der kunne misforstås, hvilket DUF åbenbart ikke selv har været opmærksom på.

Jeg kan forstå på et indlæg i Jyllands-Posten den 16. maj, at DUF's formand mener, at ministeriet – og dermed jeg selv – bærer skylden for, at DUF er blevet beskyldt for at lyve, fordi nogle bilag fra DUF, bl.a. en kopi af de spørgeskemaer, der blev anvendt ved undersøgelserne i 1991 og 1992, ikke blev medsendt til Folketingets Uddannelsesudvalg ved besvarelsen af nogle spørgsmål om stikprøveundersøgelsen. Disse bilag blev ikke sendt med, fordi jeg vurderede, at den væsentligste del af deres indhold allerede var medtaget i mine svar. Om misforståelserne ville have været færre, hvis DUF's bilag var blevet sendt med, skal jeg selvfølgelig lade være usagt, men nu har Uddannelsesudvalget i hvert fald fået dem i forbindelse med min redegørelse for sagen.

Som nævnt i mit tidligere svar har jeg taget initiativ til, at DUF i god tid forud for uddelingen i 1994 får klare retningslinier for fordeling af tilskud og en udførlig instruks vedrørende udførelse af stikprøver, og på det grundlag bør det fremover ikke være et problem for mig at forsyne Folketinget med korrekte oplysninger om stikprøveundersøgelserne. Dette er således også et svar på et af de spørgsmål, som fru Pernille Frahm rejste tidligere.

Pernille Frahm (SF):

Endnu en gang tak for svaret, hr. minister. Jeg deler i øvrigt ministerens opfattelse af, at det ikke gør hverken til eller fra, at vi har fået sendt disse spørgeskemaer rundt, for indholdet af dem var jo kendt.

Jeg vil gerne spørge om ministerens opfattelse af den rapport, som blev lavet om stikprøvekontrollen. Det siges krystalklart på side 19, at tre medlemmer af Radikal Ungdom er blevet slettet som rettighedsgivende medlemmer vedrørende tilskud på grund af kontingentrestance, og jeg vil gerne spørge ministeren: Hvordan oplever ministeren det på baggrund af, at DUF garanterer, at det ikke har haft indflydelse på vurderingen af de politiske ungdomsorganisationer?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg må sige til fru Pernille Frahm, at netop

[Undervisningsministeren]

det spørgsmål forsøger jeg at besvare i forbindelse med det tredje spørgsmål, som er stillet af fru Pernille Frahm, så jeg vil vente med besvarelsen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 841

4) Til *undervisningsministeren* af:

Pernille Frahm (SF):

»Hvordan vil ministeren skaffe sikkerhed for, at kontingentforholdene ikke har været afgørende i bedømmelsen af de politiske ungdomsorganisationer, som DUF hævder ifølge besvarelse af spørgsmål nr. 84 i alm. del i Udannelsesudvalget?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 839.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Lad mig starte med at et citat fra DUF's rapport om stikprøvekontrol af medlemstallet i de politiske ungdomsorganisationer i 1991. Det pågældende afsnit stammer fra DUF's redegørelse for de vurderinger, der er lagt til grund for de konsekvenser, DUF drog af undersøgelsen:

»En række deltagere i stikprøven har ikke betalt fuldt årskontingent eller har aldrig betalt overhovedet. Vi har accepteret, at mange organisationer kan yde indmeldelsesrabatter og fritage enkelte personer for kontingentbetaling i en kortere periode af specielle årsager. Vi har ved vurderingen lagt vægt på, at det enkelte medlem, der ikke var fuldt kontingentbetalende, også selv opfattede sig om medlem. Vi har således fundet det afgørende, at ingen har kunnet accepteres som medlemmer uden positivt selv at have givet udtryk for ønsket om medlemskab eller selv at have indbetalt kontingent.«

DUF anfører også i rapporten, at medlemmer i kontingentrestance i det mindste skal have betalt kontingent senest med udgangen af 1988. Medlemmer i over to års kontingentrestance blev altså ikke accepteret, og jeg må derfor lægge til grund for min vurdering, at kontingentspørgsmålet kun er tillagt den betydning, der fremgår af citatet.

For så vidt angår de tre medlemmer af Radikal Ungdom, der er omtalt i Jyllands-Postens artikel, og som ifølge DUF's rapport er fratrukket medlemstallet, er der efter DUF's oplysninger tale om personer, der kun var indmeldt i en mindre del af regnskabsåret, aldrig betalte kontingent og efter DUF's vurdering ikke har haft fulde medlemsrettigheder. Jeg er ikke i stand til at udtale mig nærmere om de pågældende tre personer, men går på det foreliggende grundlag ud fra, at kontingentspørgsmålet helt sikkert ikke i sig selv var afgørende for opgørelsen af medlemstallene.

Pernille Frahm (SF):

Det, vi taler om, er jo ikke medlemmer, som har en aftale om kontingentfrihed af særlige årsager. De tre medlemmer har ikke betalt kontingent, men gør ifølge rapporten rede for, at de opfatter sig selv som medlemmer.

Jeg er bekendt med, at Radikal Ungdom har en regel om, at fra det øjeblik, man træder ind i organisationen, har man fulde medlemsrettigheder, og derfor forstår jeg ikke rigtig, at man stadig væk kan påstå, at de tre medlemmer er slettet af andre årsager end manglende kontingentbetaling. Jeg vil godt citere fra rapportens indledning, hvor der står:

»I øvrigt må betingelsen om, at der skal være tale om kontingentbetalende individuelle medlemmer, forstås på den måde, at der i det mindste må være en reel forventning hos landsorganisationen om medlemmernes senere faktiske indbetaling af kontingentet.«

For mig at se stemmer det ikke overens med den skråsikkerhed, hvormed DUF afskærer kontingentspørgsmålet som en årsag til, at man bliver strøget.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Hvad den sidste del af spørgsmålet angår, kan jeg kun gentage, at da jeg netop ikke er i stand til at udtale mig mere indgående om baggrunden for de tre medlemmers udelukkelse af opgørelsen, vil jeg afvente den nærmere redegørelse, som jeg har bedt DUF om, herunder netop en mere detaljeret redegørelse om stikprøveundersøgelsen.

Pernille Frahm (SF):

Jeg skal sige, at jeg er meget tilfreds med, at undervisningsministeren nu agter at gå aktivt

[Pernille Frahm]

ind i disse sager. Jeg mener, det er meget vigtigt for tilliden til det ungdomspolitiske arbejde og det idébestemte ungdomsarbejde i det hele taget, at der kommer nogle rene linier, og at der bliver ryddet op efter de problemer, der har været.

Men jeg forstår, at ministeren stadig begrundet sin holdning på forklaringer fra DUF selv, og derfor vil jeg gerne høre, om ministeren vil gøre en indsats for at få andre uvildige udefrakommende inddraget i undersøgelsen af, hvordan DUF fungerer, og efter hvilke retningslinier DUF giver tilskud.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg er ganske enig i fru Pernille Frahms vurdering af betydningen af det ungdomsarbejde, der foregår i DUF's mange medlemsorganisationer. Det er selvfølgelig vigtigt at værne om hele den side af det ungdomspolitiske arbejde; vi har selvfølgelig også pligt til at sikre, at der er nogle helt klare retningslinier, så der ikke kommer nogen i vanskeligheder, og jeg ønsker lige præcis at lægge op til, at vi får mere klare retningslinier i fremtiden. Jeg vil tage en drøftelse med Dansk Ungdoms Fællesråds ledelse om dette spørgsmål og har jo allerede meddelt i et af svarene i dag, at det skal være på plads inden 1994, og så vil jeg i øvrigt afvente den redegørelse, jeg får efterfølgende, før jeg tager stilling til, om der eventuelt skal foretages mere i denne sag.

Jeg vil i øvrigt sige, at jeg tror, det er fantastisk vigtigt, at vi ikke bare overtager ansvaret fra de centrale myndigheders side. Det hører med til ungdomspolitisk arbejde i bredeste forstand, at vi også er i stand til at give organisationerne et ansvar og fastholde dem på det; det er et led i den almindelige demokratiske opdragelse af vores ungdom, som i øvrigt i al almindelighed foregår på en fortræffelig måde efter min mening.

Pernille Frahm (SF):

Igen kan jeg sige, at der er en hel del ting, som undervisningsministeren og jeg er fuldstændig enige om; men jeg går ud fra, at undervisningsministeren også er bekendt med, at der er andre betydningsfulde områder i dette land, som man tillægger et vist ansvar, men som altså er underlagt en vis offentlighed, en vis udefra kommende revision, en vis udefra

kommande indflydelse på, om tingene går ordentligt til.

Jeg vil derfor endnu en gang på det stærkeste opfordre undervisningsministeren til at fremskynde, at Folketinget får en redegørelse, sådan at vi ved, hvad det er, vi stemmer om, når vi stemmer om L 88 til sin tid.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 845

5) Til *industriministeren* af:

Pernille Sams (KF):

»Hvorledes agter ministeren at sikre, at Finanstilsynet behandler ansøgninger tilstrækkelig hurtigt til at opfylde lovens krav om omgående svar, hvis der gives afslag, og kan ministeren be- eller afkræfte, om skatteministeren har pålagt tilsynet at forhale behandlingen af en ansøgning fra PFA om overførsel af 17.000 policer?«

Skriftlig begrundelse

I en artikel i Børsen den 13. maj 1993 fremfører direktør André Lublin, PFA, at skatteministeren har foranlediget forhaling af godkendelse af policeoverførsel mellem PFA Pension og PFA Pension II.

Industriministeren (Trøjborg):

Jeg skal oplyse spørgeren om, at der ikke har været anledning til at kritisere Finanstilsynet for ikke at behandle ansøgninger tilstrækkelig hurtigt. I den konkrete sag har Finanstilsynet modtaget skriftlige tilkendegivelser fra PFA's direktion, hvor man bl.a. takker for Finanstilsynets vejledning, imødekommenhed og positive samarbejde. Dette skete i skrivelser af 13. januar og 27. april i indeværende år.

I en meddelelse af 12. maj 1993 fra PFA Pensions repræsentantskab til Folketinget og regeringen anføres det imidlertid, at Finanstilsynet har forhalet sin besvarelse af PFA's ansøgning.

Det skal i den forbindelse fremhæves, at ordene »omgående ... meddelelse om nægtelsen« i § 157, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed betyder omgående meddelelse, efter at tilsynet som resultat af en grundig sagsbehandling har konstateret, at der må gives et afslag.

[Industriministeren]

Der skal altså ikke gives disse sager en særlig fortrinnsstilling i sagsbehandlingen. Eventuelt skal sagen forelægges for Forsikringsrådet, der sædvanligvis holder møder med en måneds mellemrum.

Den konkrete ansøgning er modtaget i tilsynet den 27. april 1993 og er straks taget under normal behandling.

Jeg kan tilføje, at der som nævnt indledningsvis ellers ikke har været klager fra noget forsikringselskab over sagsbehandlingstiden vedrørende afgørelser fra Finanstilsynet, heller ikke over afgørelser i henhold til § 157 i lov om forsikringsvirksomhed.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt skatteministeren skulle have pålagt Finanstilsynet at forhale behandlingen af en ansøgning fra PFA om overførsel af 17.000 policer, kan jeg klart svare, at dette ikke er tilfældet.

Pernille Sams (KF):

Jeg vil gerne takke ministeren for besvarelsen, og så vil jeg spørge ministeren uddybende: Når det ikke er tilfældet, at skatteministeren har pålagt tilsynet at forhale behandlingen, er det så et udtryk for, at skatteministeren slet ikke har været indblandet i sagen, at han overhovedet ikke har rørt ved denne sag, eller har skatteministeren på den ene eller anden måde, måske ikke ved et pålæg om forhaling, men så på anden vis, været indblandet i denne sag?

Dernæst vil jeg gerne spørge ministeren: Når der nu i lov om forsikringsvirksomhed § 157 står, at Finanstilsynet skal give et selskab omgående besked, hvis en ansøgning om overdragelse fra ét selskab til et andet ikke kan godkendes – når der står omgående, opfatter jeg det som et forholdsvis præcist ord, som i hvert fald ikke kan dække over flere ugers interval, men det kan jeg forstå at ministeren mener det kan – hvor lang tid mener ministeren så der kan gå, hvis man stadig væk skal opfylde lovens ord om omgående svar?

Industriministeren (Trøjborg):

Jeg skal ikke kunne sætte dage på det sidste spørgsmål, fru Pernille Sams stiller, om, hvor mange dage der kan gå, efter at Finanstilsynet har afgjort en ansøgning og har nægtet at imødekomme en sådan ansøgning. Men det er klart, at efter at en sådan afgørelse i givet fald er truffet, skal der meget hurtigt gives besked.

Men der er jo ikke tale om, at det tilfælde foreligger. Der har her været tale om en behandling på helt normal vis, og det er sådan, at bestemmelsen – som jeg tror er spørgeren udmærket bekendt – netop går ud på, at der omgående skal gives selskabet meddelelse om nægtelsen. Jeg tror nok, at dette svar skulle være afklaring nok på baggrund af dette spørgsmål.

Dernæst må jeg sige til spørgsmålet – som kan forundre en lille smule – om skatteministerens mulige eller ikke mulige interesse for denne sag, at sagen naturligvis hører under industriministerens ressort, og at skatteministeren selvsagt heller ikke har mulighed for at forhale en behandling i Finanstilsynet.

Det er sådan, at PFA har henvendt sig til skatteministeren og Skatteministeriet for at drøfte overførslerne. Der er altså rettet en henvendelse fra PFA til ministeren. Den drøftelse, som PFA har anmodet om, agter ministeren naturligvis at tage med PFA, men der er ikke på nogen måde givet nogen instrukser fra skatteministeren til Finanstilsynet, hvilket heller ikke hører under skatteministerens ressort.

Pernille Sams (KF):

Spørgsmålet er jo stillet ud fra et konkret eksempel, som har været fremme i dagspressen, men der kan godt være flere, lignende eksempler, som ikke har været fremme i dagspressen, og som vi derfor ikke har kendskab til.

Med udgangspunkt i denne konkrete sag vil jeg gerne spørge ministeren, om der er elementer i regeringens nye skatte- og erhvervsudspil, som berører policeoverførsel mellem to selskaber. Her tænker jeg på realrenteafgiftskonsekvenser eller andet, som gør, at det er en ulempe for nogle konkrete virksomheder, at de ikke har fået svar fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, altså på den måde, at det er en ulempe, at sagen er under behandling i meget lang tid.

Hvis det er tilfældet, hvis svaret på det er ja, vil ministeren så garantere, at eventuelle nye regler i regeringens oplæg, som er blevet fremlagt i dag, ikke kommer de firmaer til skade, som allerede har indgivet en ansøgning, men som bare ikke har fået deres ansøgning behandlet?

Industriministeren (Trøjborg):

Med hensyn til dette spørgsmål, som vel lig-

[Industriministeren]

ger uden for det mundtligt formulerede spørgsmål i salen, kan jeg oplyse, at der ikke er noget i regeringens udspil – den samlede reform, som foreligger, og som bliver offentliggjort her kl. 14.30 – der ændrer på de regler, hvorefter beskatning foretages af de typer selskaber, der er tale om her, som overfører policer imellem sig.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

- Ahlmann-Ohlsen (KF): spm. nr. S 795
 Behnke, Tom (FP): spm. nr. S 700, 723, 729, 730, 769, 770-772, 796 og 797
 Brusgaard, Aage (FP): spm. nr. S 802
 Christensen, Jan Kørpe (FP): spm. nr. S 719, 726-728, 731-733, 737-744, 786, 787 og 808-810
 Dinesen, Tommy (SF): spm. nr. S 720
 Duetoft, Peter (CD): spm. nr. S 773
 Dyrland, Poul Erik (S): spm. nr. S 709
 Engell (KF): spm. nr. S 762
 Frahm, Pernille (SF): spm. nr. S 692 (suppl. besv.)
 Frandsen, Aage (SF): spm. nr. S 746, 747 og 782
 Gade (SF): spm. nr. S 781
 Graversen, Holger (S): spm. nr. S 716-718
 Gyldenkilde, Lilli (SF): spm. nr. S 724, 725 og 748
 Hansen, Anna-Marie (S) spm. nr. S 749-753, 757 og 758
 Højland, Niels (FP): spm. nr. S 779, 780, 788-791 og 801
 Haarder, Bertel (V): spm. nr. S 778
 Jacobsen, Hanne Thanning (SF): spm. nr. S 745
 Jacobsen, Kirsten (FP): spm. nr. S 783, 792 og 804
 Jensen, Merethe Due (KRF): spm. nr. S 704 og 793
 Jensen, Karen Højte (KF): spm. nr. S 794
 Kjærsgaard, Pia (FP): spm. nr. S 754-756, 760, 761, 767, 775, 784, 806 og 807

- Laustsen, Agnete (KF): spm. nr. S 777
 Møller, Rahbæk (SF): spm. nr. S 707, 776 og 798
 Pedersen, Inger Stilling (KRF): spm. nr. S 706, 759 og 774
 Voigt, Pelle (SF): spm. nr. S 768

Spm. nr. S 795

Til *skatteministeren* (30/4 93) af:

Ahlmann-Ohlsen (KF):

»Hvorledes agter ministeren at sikre, at skatteregionernes edb-systemer og arbejdsrutiner garanterer, at skatteydere, der indbetaler forfaldne beløb rettidigt, ikke opføres som restanter?«

Begrundelse

Told- og Skatteregion Ålborg oplyser, at der går kortere eller længere tid mellem, at en indbetaling foretages, og at den registreres i regionen, hvilket medfører, at nogle rettidige indbetalinger ikke når at blive registreret, før restantlisten dannes. Regionen har svaret en skatteyder, at man af hensyn til en effektiv restanceinddrivelse overfører informationer om manglende indbetalinger hurtigt efter indbetalingsfristen, og en fejl som følge af den forsinkede registrering er kompliceret at rette. Regionen beder om forståelse, indtil et nyt system er udviklet. Men folk, der betaler rettidigt, har på grund af skattetrykkets størrelse normalt ikke den fornødne forståelse.

Svar (12/5 93):

Skatteministeren (Stavad):

Af begrundelsen for spørgsmålet fremgår, at der i et konkret tilfælde har været tale om en forsinket registrering af en rettidig betaling.

Told- og Skattestyrelsen har over for mig oplyst, at i den konkrete sag er et told-/importmomsbeløb for januar måned 1993 betalt den 19. februar 1993. Betalingsfristen er den 16. februar 1993 – dvs. at beløbet ikke er betalt rettidigt. Da virksomhedens pengeinstitut anvender en særlig betalingsmåde med teleoverførsel til GiroBank A/S, har det bevirket, at betalingen først er modtaget af Told-Skat den 25. februar 1993. Restancebeløbet er i den lemliggende periode, nemlig den 23. februar 1993, overført til den såkaldte restancekonto,

[Skatteministeren]

hvorpå restancer vedrørende en virksomhed samles med henblik på det videre inddrivelsesarbejde. Ved overførslen udlignes beløbet på den konto, hvor Told-Skat konterer importoms m.v. (importkontoen).

Da indbetalingen sker for sent, bliver beløbet ikke krediteret importkontoen, men udligner i stedet det beløb, der er overført til restancekontoen. Det sker den 25. februar med krediteringsdato den 19. februar 1993.

Told-Skat udsender hver måned en oversigt over månedens importtransaktioner (importspecifikation). Ud over månedens import viser importspecifikationen også de sidste 3 måneders betalinger, reguleringer m.v. I det konkrete tilfælde er der ikke sket import siden januar måned. Derfor viser importspecifikationen for marts måned kun den skete overførsel til restancekontoen af det beløb, som ikke blev indbetalt rettidigt for januar måned.

Når overførslen til restancekonto sker så hurtigt, er det for at kunne gennemføre en hurtig og effektiv inddrivelse af restancer til det offentlige. Dette er efter min mening helt i overensstemmelse med de mange forskellige tiltag, som et stort flertal i Folketinget i de senere år har gennemført for at nedbringe de offentlige restancer.

Den konkrete sag giver mig derfor ikke anledning til at lave om på edb-systemer og administrative rutiner. Jeg vil dog overveje udformningen og udsendelsen af importspecifikationer i disse særlige tilfælde.

Det i begrundelsen for spørgsmålet anførte »nye system« er under planlægning. Da der er tale om et projekt af betydeligt omfang, som endnu er på et forberedende stadium, kan jeg ikke på nuværende tidspunkt oplyse, hvornår systemet vil blive sat i drift.

Spm. nr. S 700

Til statsministeren (13/4 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Agtar statsministeren at iværksætte undersøgelser af de endnu uløste aspekter vedrørende brandkatastrofen på »Scandinavian Star« den 7. april 1990, og hvad vil statsministeren eventuelt foretage sig i den forbindelse?«

Begrundelse

Der har vist sig et klart billede af, at der end-

nu hersker megen tvivl vedrørende forskellige aspekter, bl.a. politiets efterforskning af, hvem der oprindeligt påsatte branden, Søfartsstyrelsens ansvar, de sundhedsmæssige følger for overlevende og pårørende, straffesagen mod de ansvarlige osv.

Så vidt man kan erfare, fik statsministeren kendskab til sagen fra de berørte allerede i oktober/november 1990. Så vidt det vides, har statsministeren ikke før sin ministerperiode taget aktivt del i spørgsmålene om at undersøge alle aspekter til bunds, som ellers forstået i en af statsministerens skrivelser til en af de berørte fra katastrofen.

Svar (28/4 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Umiddelbart efter branden på »Scandinavian Star« blev der nedsat et fællesnordisk granskningsudvalg, der i januar 1991 fremlagde en omfattende rapport om ulykken. I rapporten blev alle forhold omkring skibet, dets indretning og bemanning omhyggeligt gennemgået. Ligeledes blev brandforløbet og den efterfølgende redningsaktion nøje behandlet. Undersøgelserne vedrørende ulykken betragter jeg derfor som afsluttet.

For så vidt angår politiets efterforskning og straffesagen mod de ansvarlige henholder jeg mig til Justitsministeriets skrivelse af 16. april 1993 og den vedhæftede udtalelse fra Rigsadvokaten. (Vedlægges som bilag 1).

For så vidt angår Søfartsstyrelsens ansvar henholder jeg mig til tidligere industriminister Anne Birgitte Lundholts besvarelse af spørgsmål nr. S 198, stillet af folketingsmedlem Tom Behnke (FP) den 26. november 1992. (Se Folketingstidende 1992-93, forhandlingerne sp. 3518).

For så vidt angår de sundhedsmæssige følger for overlevende og pårørende henholder jeg mig til den vedlagte udtalelse af 20. april 1993 med bilag fra sundhedsministeren. (Bilag 2).

Justitsministeriet
Den 16. april 1993.

Bilag 1

Til
Industriministeriet
Slotsholmsgade 12
1216 København K

[Statsministeren]

Ved en skrivelse af 15. april 1993 har Industriministeriet anmodet Justitsministeriet om en udtalelse til brug for besvarelse af spørgsmål S 700 af Tom Behnke (FP) til statsministeren.

I den anledning har Justitsministeriet indhentet vedlagte udtalelse af 16. april 1993 fra rigsadvokaten, som Justitsministeriet kan henholde sig til.

Der henvises til j.nr. 90-729-47.

P. M. V.

E. B.

Hans-Viggo Jensen

Underbilag

Tilbagesendes til Justitsministeriet, idet jeg for så vidt angår straffesagen mod de ansvarlige i forbindelse med branden på »Scandinavian Star« den 7. april 1990 kan oplyse, at det umiddelbart efter branden blev aftalt med norske og svenske myndigheder, at norsk politi skulle efterforske selve branden, og at dansk politi (Frederiksberg) skulle efterforske forhold knyttet til skibets sødygtighed m.v. Efter en omfattende efterforskning, ved hvilken det blev konstateret, at en række forskrifter vedrørende bl.a. skibet ikke havde været overholdt, blev der herefter den 10. februar 1992 rejst tiltale i sagen mod skibets kaptajn Hugo Embrikt Larsen for overtrædelse af bl.a. lov om skibes sikkerhed m.v. § 28 samt mod rederen Henrik Johansen og dennes direktør Hans Ole Busch Hansen for overtrædelse af samme lovs § 23.

Ved Sø- og Handelsrettens dom af 3. december 1992 blev de tiltalte fundet skyldige og idømt henholdsvis hæfte i 60 dage (tiltalte Larsen) og hæfte i 40 dage (de tiltalte Johansen og Hansen). De to sidstnævnte blev derimod frifundet for anklagemyndighedens påstand om frakendelse af retten til at udøve rederivirksomhed og at disponere over skibe i øvrigt samt til at deltage heri og medvirke hertil under nogen som helst form.

Dommen er af såvel de tiltalte som af anklagemyndigheden påanket til Højesteret, for de tiltaltes vedkommende med påstand principalt om frifindelse, subsidiært om formildelse, for anklagemyndighedens vedkommende med påstand om skærpelse og for så vidt angår de tiltalte Johansen og Hansen tillige med påstand om rettighedsfrakendelse som ovenfor anført.

Sagen er endnu ikke berammet til domsforhandling i Højesteret.

Den del af efterforskningen, der i henhold til den ovenfor anførte aftale skulle foretages af norsk politi, har efter det for mig oplyste ikke ført til, at det har været muligt at rejse tiltale mod nogen for selve brandstiftelsen.

Rigsadvokaten,

København, den 16. april 1993.

Asbjørn Jensen.

Sundhedsministeriet

Den 20. april 1993

Bilag 2

Til Industriministeriet

Slotsholmsgade 12

1216 København K.

Idet der henvises til Industriministeriets telefaks af 15. april 1993 vedrørende bidrag til statsministerens besvarelse af spørgsmål S 700 stillet af Tom Behnke (FP) den 13. april 1993, fremsendes vedlagt Sundhedsministeriets bidrag.

Til orientering vedlægges sundhedsministerens svar på spørgsmål S 539, som der henvises til i bidraget. (Ikke optrykt her. Se Folketings-tidende 1992-93, forhandlingerne sp. 7061):

Med venlig hilsen

Kurt Stig Jensen

Underbilag

Sundhedsministeriet

Den 16. april 1993

Sundhedsministeriets bidrag til statsministerens besvarelse af spørgsmål S 700 om »Scandinavian Star«-ulykken stillet af Tom Behnke den 13. april 1993.

Sundhedsministeriet kan oplyse, at sundhedsministeren som led i besvarelsen af spørgsmål nr. S 539 stillet af Tom Behnke den 10. marts 1993 har redegjort for dels den hjælp, de danske sundhedsmyndigheder tilbød de overlevende fra »Scandinavian Star«-ulykken, dels de tilbud, der vil blive givet i fremtiden til samme personkreds.

Katastrofen gav således anledning til et udvalgsarbejde, der medførte en styrkelse af det krisepsykiatriske beredskab i Danmark. Endvidere oplyste sundhedsministeren i svaret på S 539, at der ikke fra sundhedsmyndighedernes side tidligere er taget initiativ til at tilbyde de overlevende medicinske undersøgelser med henblik på at fastlægge eventuelle skader efter brandgasser, således som det blev anbefalet i

[Statsministeren]

rapporten fra det nordiske granskningsudvalg. Sundhedsministeren oplyste desuden, at Sundhedsstyrelsen er anmodet om en udtalelse om sagen, og at sundhedsministeren herefter vil vende tilbage til spørgsmålet.

Sundhedsministeren har til brug for besvarelsen af dette spørgsmål oplyst, at der nu foreligger en udtalelse fra Sundhedsstyrelsen, og at sundhedsministeren på den baggrund vil vende tilbage med en uddybende besvarelse af spørgsmål S 539.

Spm. nr. S 723

Til trafikministeren (16/4 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren kommentere artiklen »Sag om lille P-bøde ender i dyr fogedret« i Folkebladet Sydjylland den 20. marts 1993?«

Begrundelse

Sagen er ganske bekymrende, hvis det er tilfældet, at man som bilist ikke har nogen mulighed for indsigelse i forhold til en pålagt parkeringsafgift, uanset om man er nok så uskyldig.

I den almindelige retspraksis er det gældende, at tvivlen skal komme den sigtede til gode. Det princip bør vel også gælde i sager om parkeringsafgifter.

Svar (23/4 93):

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Jeg kan oplyse, at det følger af færdselslovens § 121, stk. 2, at politiets afgørelse om pålæggelse af en parkeringsafgift ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed.

Bestemmelsen, der er indført ved vedtagelsen af færdselsloven i 1976, indebærer, at politiets afgørelse om pålæggelse af en parkeringsafgift ikke kan påklages til Trafikministeriet (tidligere Justitsministeriet).

Indsigelser mod politiets afgørelse må gøres gældende i fogedretten. Den fornødne bevisførelse sker inden for rammerne af den bevisførelse, der efter retsplejelovens § 501 kan ske ved fogedretten.

Reglen om, at enhver rimelig tvivl skal komme tiltalte til gode, gælder også for så vidt angår pålagte parkeringsafgifter. Dette følger af en dom afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i 1984, hvor det blev statu-

eret, at retssikkerhedsgarantier for straffesager i den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 6 finder anvendelse, uanset at der er sket en afkriminalisering af overtrædelser af særlovgivningen.

Hvorvidt der i den konkrete sag har været en rimelig tvivl om berettigelsen af den pålagte parkeringsafgift, er fogedrettens afgørelse, og dette spørgsmål kan jeg derfor ikke kommentere.

Spm. nr. S 729

Til socialministeren (19/4 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke rettigheder andre EF-borgere vil få, når de kommer til Danmark, hvis resultatet af folkeafstemningen den 18. maj 1993 bliver et ja?«

Begrundelse

Der hersker mildest talt forvirring om andre EF-borgeres rettigheder, hvis de kommer til Danmark, i forhold til f.eks. bistandsloven, men også andre love inden for ministerens område.

Da specielt disse love stiller danskerne økonomisk bedre, end andre EF-borgere er stillet i deres hjemlande i samme situation, er det afgørende for Danmarks fremtidige situation, hvordan disse andre EF-borgere er stillet i Danmark efter et eventuelt ja til Unionen.

I besvarelsen bedes der taget højde for de forskellige muligheder, der er for at være i Danmark for andre EF-borgere: 1. turister, 2. lønmodtagere og/eller 3. bosiddende i Danmark.

Der bedes desuden taget højde for tillægsbetænkning over forslag til lov om ændring af lov om Danmarks tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber m.v. (Danmarks tiltrædelse af traktaten om Den Europæiske Union), side 70 ff og specielt punkt 10 på side 71.

Svar (23/4 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Et ja den 18. maj 1993 vil ikke medføre ændringer i andre EF-borgeres adgang til sociale ydelser i Danmark.

Hjemmelen til koordination af EF-medlemsstaternes sociale sikringsordninger er fast-

[Socialministeren]

lagt i Traktatens artikel 51 og den i medfør heraf vedtagne forordning nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet.

Forordningen koordinerer medlemsstaternes sociale sikringsordninger og fastslår i overensstemmelse med Traktatens princip om ligebehandling, at der skal ske ligebehandling af arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, når de bor i en anden medlemsstat end den, hvori de er statsborgere. Ved flytning til Danmark har de ret til sociale sikringsydelser, når de har optjent ret dertil på lige fod med danske statsborgere.

Maastricht-traktaten og Edinburgh-afgørelsen ændrer ikke Traktatens artikel 51 eller forordningen.

I modsætning til de sociale sikringsydelser er bistands- og forsorgsområdet alene reguleret efter national lovgivning.

Med hensyn til EF-borgeres ret til ydelser efter bistandsloven henvises til besvarelsen af 11. maj 1992 af spørgsmål S 815, stillet af Tom Behnke den 5. maj 1992.

Spm. nr. S 730

Til *sundhedsministeren* (19/4 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke rettigheder andre EF-borgere vil få, når de kommer til Danmark, hvis resultatet af folkeafstemningen den 18. maj 1993 bliver et ja?«

Begrundelse

Der hersker mildest talt forvirring om andre EF-borgeres rettigheder, hvis de kommer til Danmark, i forhold til f.eks. sygesikringsloven, men også andre love inden for ministerens område.

Da specielt disse love stiller danskerne økonomisk bedre, end andre EF-borgere er stillet i deres hjemlande i samme situation, er det afgørende for Danmarks fremtidige situation, hvordan disse andre EF-borgere er stillet i Danmark efter et eventuelt ja til Unionen.

I besvarelsen bedes der taget højde for de forskellige muligheder, der er for at være i Danmark for andre EF-borgere: 1. turister, 2. lønmodtagere og/eller 3. bosiddende i Danmark.

Der bedes desuden taget højde for tillægsbetænkning over forslag til lov om ændring af lov om Danmarks tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber m.v. (Danmarks tiltrædelse af traktaten om Den Europæiske Union), side 77 ff.

Svar (26/4 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Et ja den 18. maj 1993 vil ikke medføre ændring af de sygehjælpsrettigheder, der i dag tilkommer EF-borgere, når de kommer til Danmark.

Hjemmelen til koordination af EF-medlemsstaternes sociale sikringsordninger er fastlagt i Traktatens artikel 51 og den i medfør heraf vedtagne forordning 1408/71 om social sikring af vandrende arbejdstagere m.fl. Maastricht-traktaten og Edinburgh-afgørelsen ændrer ikke Traktatens artikel 51 eller forordningen.

Forordningen regulerer EF-borgeres ret til ydelser bl.a. i henhold til sygesikrings- og sygehusloven samt loven om svangerskabshygiejne og fødselshjælp, når disse tager ophold i eller flytter til Danmark.

EF-turister, som pludselig får behov for sygehjælp under ophold i Danmark, har ret til vederlagsfri akut behandling enten hos en alment praktiserende læge eller på et sygehus.

EF-borgere, som kommer til Danmark for at arbejde f.eks. som udstationerede, har ret til sygehjælpsydelser straks fra tilflytningen til landet og på samme vilkår som andre bosatte i Danmark. Sygesikrings- og sygehuslovens regler om 6 ugers ventetid gælder således ikke for disse borgere.

Andre EF-borgere, der bosætter sig i Danmark, kan ligeledes optages i det danske sygesikringssystem uden ventetid, såfremt de tidligere har været forsikret i et andet land. Tidligere forsikringsperioder bestemmes til opfyldelse af de danske ventetidsbestemmelser.

EF-borgeres rettigheder ifølge andre love inden for sundhedsområdet er alene reguleret efter den nationale lovgivning og derfor uden for EF's kompetenceområde.

Spm. nr. S 769

Til *justitsministeren* (23/4 93) af:

Tom Behnke (FP):

[Tom Behnke]

»I hvilket omfang underrettes politiet, når der findes narkotika på indsatte i de danske fængsler eller deres besøgende?«

Begrundelse

Gennem de seneste uger er det kommet åbenlyst frem, at det nærmest er lettere at få narkotika i de danske fængsler end uden for murene.

Kriminalforsorgen påstår, at den ikke kan gøre noget ved det, for det vil kræve meget mere personale og lempeligere regler for visitation af bl.a. de besøgende, hvilket man ikke mener at man kan tillade sig.

Det, der ofte gør den indsatte til en hårdere kriminel, er den megen narkotika i fængslerne. Vi har senest kunnet læse, at de indsattes talsmænd skønner, at ca. halvdelen af alle indsatte i de danske fængsler bruger hash eller stærkere narkotika, mens de sidder i fængslet.

Et sådant misbrug er ofte vanedannende og bevirker dermed, at den pågældende efter løsladelsen fortsætter sit misbrug, som koster ganske mange penge. Ofte koster et narkotikamisbrug langt mere, end man kan tjene ved almindeligt arbejde, endsige få i bistandshjælp. Den nemmeste udvej af de økonomiske problemer i den forbindelse er kriminalitet.

Desuden har den enkelte ofte under sit fængselsophold nået at oparbejde en enorm gæld til narkohandlerne, en gæld, der skal betales tilbage straks efter løsladelsen.

Svar (11/5 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Ved fund af hash på ikke over 10 gram hos indsatte i Kriminalforsorgens anstalter ikendes normalt disciplinærstraf (bøde eller straffecelle). Ved fund af hash over denne grænse samt ved alle fund af hårde stoffer sker politianmeldelse.

Disse vejledende retningslinier, der har været gældende siden 1973, er fastsat efter drøftelser mellem Direktoratet for Kriminalforsorgen, anstaltslederne og Politimesterforeningen.

Arrestinspektørerne er orienteret om den praksis, der følges af anstalterne. I arresthuse- ne beror det på lokale aftaler med politiet, hvornår der skal ske politianmeldelse.

I det omfang det ved eventuel visitation af en person, der ønsker at aflægge besøg hos en indsat i en lukket anstalt, konstateres, at den besøgende er i besiddelse af narkotika, vil der ske politianmeldelse.

Spm. nr. S 770

Til **justitsministeren** (23/4 93) af:

Tom Behnke (FP):

»I hvilket omfang foretager politiet stikprøver af de besøgende og de indsatte i de danske fængsler, og agter ministeren at ændre på den situation og i givet fald hvordan?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 769.

Svar (11/5 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Som oplyst i besvarelsen af 12. november 1991 af spørgsmål nr. S 102 af 28. oktober 1991 skete der i begyndelsen af 1980'erne en række cirkulæreændringer, hvorved reglementet i anstalterne generelt blev strammet. Der blev herunder indført hjemmel til, at det kan gøres til et vilkår for besøg til de indsatte i de lukkede anstalter, at fængselspersonalet foretager visitation af de besøgendes yderbeklædning, hvis der foreligger en konkret mistanke om indsmugling eller omstændighederne i øvrigt taler for stikprøvevis kontrol.

Visitationen gennemføres ved, at den besøgende opfordres til at fremvise effekter, som vedkommende har i lommer m.v. Eftersynet kan endvidere omfatte undersøgelse af den besøgendes yderbeklædning ved anvendelse af metaldetektor.

Hvis der er en konkret mistanke om indsmugling, kan der efter omstændighederne også foretages en videregående visitation, hvor den besøgende opfordres til at aftage sin yderbeklædning (indtil undertøjet) med henblik på nærmere undersøgelse.

Herunder kan tilladelse til at medbringe effekter under besøg gøres betinget af, at effekter visiteres.

Hvis den besøgende ikke ønsker at medvirke til visitationen, afvises besøget.

[Justitsministeren]

Efter praksis foretages der ikke stikprøvevis visitation af de besøgende, men forud for besøg anmodes den besøgende om at fremvise de effekter, som han/hun ønsker at medtage (herunder fra lommer). De effekter, som den besøgende ikke ønsker at medtage, hensættes i et skab, som den besøgende selv får nøgle til.

Om visitation af den indsatte person henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 102. Som det fremgår heraf, visiteres den indsatte bl.a. efter besøg.

Som også oplyst i dette svar må narkotikasituationen blandt de indsatte naturligvis give anledning til bekymring og følges derfor også løbende med henblik på iværksættelse af de nødvendige foranstaltninger. Der henvises i den forbindelse til en besvarelse af 30. juli 1990 af spørgsmål nr. S 1052 af 18. juli 1990, hvor de foranstaltninger, der blev iværksat i begyndelsen af 1980'erne for at dæmme op for de dengang stigende volds- og narkotikaproblemer, er nærmere beskrevet. Efter gennemførelsen af disse foranstaltninger kunne der som oplyst i svaret konstateres en nedgang i forekomsten af hårde stoffer.

Det er fortsat Justitsministeriets opfattelse, at der ikke opnås noget væsentligt ved yderligere at udvide adgangen til visitationer, især fordi stoffer oftest indsmugles skjult i legemets hulheder og derfor ikke vil kunne afsløres ved visitation.

Spm. nr. S 771

Til *justitsministeren* (23/4 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Agter ministeren at stramme proceduren for visitation i fængslerne, så fængslerne kan blive fri for narkotika?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 769.

Svar (11/5 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Jeg finder ikke, at der siden besvarelsen af 12. november 1991 af spørgsmål nr. S 102 af 28. oktober 1991 er sket sådanne ændringer i narkotikasituationen i fængslerne, at der på nuværende tidspunkt er anledning til at

iværksætte generelle foranstaltninger. Justitsministeriet følger som nævnt løbende udviklingen med henblik på, om der måtte være anledning til sådanne generelle foranstaltninger eller konkrete foranstaltninger på de enkelte anstalter. Der henvises i øvrigt til besvarelsen af spørgsmål nr. S 770 og nr. S 772.

Spm. nr. S 772

Til *justitsministeren* (23/4 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Agter ministeren at oprette særlige afdelinger for narkomaner og andre misbrugere i de danske fængsler, så problemet ikke spredes til andre indsatte?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 769.

Svar (11/5 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

På baggrund af en opgørelse, der er baseret på et skøn og derfor behæftet med nogen usikkerhed, har det samlede antal stofmisbrugere i fængsler og arresthuse i de senere år udgjort knap 30 pct. af det samlede antal indsatte. Mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{2}$ af stofmisbrugerne skønnes at være hårdere belastede misbrugere.

I 1989 gennemførte Kriminalforsorgen en tværsnitsundersøgelse af Kriminalforsorgens klientel. Undersøgelsen viste, at ca. 57 pct. af klientellet enten er alkoholmisbrugere, stofmisbrugere eller blandingsmisbrugere.

Domfældte stofmisbrugere fordeles som udgangspunkt mellem Kriminalforsorgens anstalter efter samme retningslinier som andre lovovertrædere, dvs. så vidt muligt i rimelig afstand af deres bopæl.

I overensstemmelse med det såkaldte fortyndingsprincip tilstræbes det, at antallet af stofmisbrugere ikke udgør mere end en begrænset del af de indsatte på samtlige afdelinger i et fængsel. Tanken er at skabe fængselsmiljøer, hvor stofmisbrugerne er i mindretal og derfor ikke afgørende kan præge miljøet, mens stofmisbrugerne modsat kan påvirkes af det flertal af medindsatte, der ikke er stofmisbrugere. Der henvises i øvrigt til besvarelsen af 30. juli 1990 af spørgsmål nr. S 1052 af 2. juli 1990 for

[Justitsministeren]

så vidt angår de foranstaltninger, der i 1980'erne blev iværksat med henblik på at dæmme op for bl.a. narkotikaproblemerne i fængslerne.

Statsfængslet i Nyborg og Anstalten ved Herstedvester har indrettet særlige afdelinger for de svageste stofmisbrugere.

Efter indstilling fra en arbejdsgruppe vedrørende forsøg med kontraktfængsler har direktoratet besluttet, at der forsøgsvis etableres en kontraktfængselsafdeling i Statsfængslet i Nyborg, således at der ydes de indsatte i afdelingen individuel støtte, påvirkning og behandling til at ophøre med misbruget, samtidig med at de indsatte forpligter sig til at være stoffri under afsoningen og til at medvirke aktivt ved de behandlingstilbud, der gives. Åbningen af denne kontraktfængselsafdeling beror på en ombygning i fængslet, som forventes afsluttet i løbet af 1994.

Under hensyn til de særlige narkotikaproblemer i Statsfængslet i Ringe har direktoratet godkendt, at anstalten etablerer en stoffri kontraktfængselsafdeling med en vis begrænset støtte over for de indsatte.

Endelig har der gennem flere år i Statsfængslet ved Horsørød været en afdeling, som på forsøgsbasis fungerer som stoffri kontraktfængselsafdeling, hvor de indsatte ophold er betinget af stoffrihed.

En projektgruppe, der skal følge de igangsatte forsøg med henblik på en efterfølgende evaluering, vil blive nedsat.

Der agtes ikke i øvrigt på nuværende tidspunkt etableret særlige afdelinger for stofmisbrugere.

Spm. nr. S 796

Til *justitsministeren* (3/5 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes begrebet »lovligt ophold« i bistandslovens § 1 skal fortolkes, og hvad et ulovligt ophold er?«

Svar (14/5 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Spørgsmål vedrørende fortolkningen af bistandsloven henhører under Socialministeriets område. Justitsministeriet har derfor indhentet en udtalelse fra Socialministeriet, der har anført følgende:

»En person har efter Socialministeriets opfattelse lovligt ophold, når denne i medfør af udlændingeloven har opholdstilladelse eller efter denne lovs øvrige bestemmelser har ret til at opholde sig her i landet uden opholdstilladelse.

I henhold til bistandslovens § 1 kan der ydes bistand til enhver, der opholder sig her i landet. Hjælpen ydes såvel til personer med opholdstilladelse m.v. som i form af akut hjælp til andre personer. Begrebet lovligt ophold er ikke nævnt i bistandslovens § 1.

Begrebet varigt ophold indgår i reglen i bistandslovens § 4, stk. 2, der også anvender begrebet »lovligt har boet« i forbindelse med beslutning om hjemsendelse på grund af behov for vedvarende hjælp til forsørgelse. »Ulovligt ophold« er således efter Socialministeriets opfattelse ophold, der falder uden for det ovenfor nævnte.«

Spm. nr. S 797

Til *socialministeren* (3/5 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren – idet der henvises til svaret på spørgsmål nr. S 729 af Tom Behnke (FP) – oplyse, hvad det er for sociale sikringsydelse, andre EF-borgere har ret til, hvis de flytter til Danmark, samt hvordan de optjener ret til disse sociale sikringsydelse i Danmark?«

Begrundelse

I besvarelsen af spørgsmålet bedes ministeren være særlig opmærksom på tillægsbetænkning afgivet af Markedsudvalget den 8. maj 1992 over forslag til lov om ændring af lov om Danmarks tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber m.v. (Danmarks tiltrædelse af traktaten om Den Europæiske Union), side 71, spalte 1, pkt. 10, 2. afsnit.

Svar (6/5 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det fremgår af svaret på spørgsmål nr. S 729, at Rådets forordning nr. 1408/71 koordinerer EF-medlemsstaternes sociale sikringsordninger. Det fremgår endvidere, at forordningen kræver ligebehandling med hensyn til social sikring for de persongrupper, der er omfattet af forordningen.

[Socialministeren]

De sociale sikringsydelser, der er omfattet af forordningen, er angivet i artikel 4. For Danmarks vedkommende drejer det sig om følgende sikringsydelser:

- sygesikring og sygehusbehandling
- dagpenge ved sygdom eller fødsel
- social pension (førtids- og folkepension)
- tillægspension (ATP)
- ydelser ved arbejdsskade
- begravelseshjælp
- dagpenge ved arbejdsløshed
- familieydelser og børnetilskud

Statsborgere fra andre EF-lande, der er omfattet af forordningens personkreds, har ved flytning til Danmark ret til sociale sikringsydelser, når de har optjent ret dertil på lige fod med danske statsborgere.

Det betyder, at de fleste EF-statsborgere har ret til sygesikringsydelser og sygehusbehandling straks fra bosættelsen i Danmark, idet man efter bestemmelserne i forordningen medregner forsikrings- eller bopælsperioder i en anden medlemsstat for at opfylde karenstiden på 6 uger. Ret til dansk social pension erhverves af andre EF-statsborgere efter 1 års bopæl i Danmark på betingelse af, at de har været erhvervsaktive i Danmark og har været forsikret i en anden medlemsstats sociale pensionsforsikring. Pensionens størrelse afpasses efter bopælstiden i Danmark og fastsættes efter forholdet mellem bopælstiden og 40 år. Forsikringsperioder i en anden medlemsstat kan bruges til at opfylde kravet om 3 års bopæl i Danmark for ret til dansk pension.

De EF-statsborgere, der ikke er erhvervsaktive og ikke er omfattet af forordningen, kan få opholdsret i Danmark efter opholdsretsdirektiverne. Opholdsretten er betinget af, at indehaveren af opholdsretten ikke må falde værtslandets sociale system til byrde og derfor skal råde over tilstrækkelige midler til forsørgelse.

Spm. nr. S 802

Til *miljøministeren* (4/5 93) af:

Aage Brusgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke EF-direktivforslag under ministerens ressort der for tiden behandles i Ministerrådet, hvilke EF-direktivforslag der endnu ikke er færdigbehandlede, samt hvilke EF-direktivforslag der er under udarbejdelse?«

Begrundelse

Det bedes af svaret fremgå, hvordan og i videst muligt omfang hvornår de nævnte forslag under ministerens ressort vil blive behandlet i Ministerrådet med hensyn til afstemning, dvs. hvor mange stemmer en vedtagelse i Ministerrådet vil kræve.

Svar (13/5 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Der vedlægges en oversigt over de i Miljøministeriet registrerede verserende forslag til EF-retsakter på ministeriets område. Af oversigten fremgår, dels hvilke forslag der forhandles i Rådet, dels hvilke forslag der i øvrigt er oversendt fra Kommissionen til Rådet, og endelig hvilke forslag der er opført på Kommissionens lovgivningsprogram for 1993. For hvert enkelt forslag er anført, hvilken artikel forslaget er baseret på, og jeg kan oplyse, at vedtagelsen af forslag med hjemmel i artikel 100 A kræver kvalificeret flertal i Rådet, medens art. 130 S kræver enstemmighed.

Bilag

Oversigt over verserende forslag til EF-retsakter
I. Forslag til EF-retsakter, der forhandles i Rådet

- Forslag til Rådets direktiv om forebyggelse af emissioner fra flygtige organiske forbindelser (VOC) ved benzinoplagring og benzindistribution fra terminaler til servicestationer. KOM(92)277. (art. 100 A)
- Forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 70/220/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om foranstaltninger mod luftforurening forårsaget af emissioner fra motorkøretøjer (små varebiler). KOM(92)64. (art. 100 A)
- Forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 70/220/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om foranstaltninger mod luftforurening forårsaget af emissioner fra motorkøretøjer. KOM(92)572. (art. 100 A)
- Forslag til Rådets direktiv om forbrænding af farligt affald. KOM(92)9. (art. 100 A)
- Forslag til Rådets direktiv om emballage og emballageaffald. KOM(92)278. (art. 100 A)
- Forslag til Rådets direktiv om 6. ændring af direktiv 76/768/EØF om indbyrdes tilnær-

[Miljøministeren]

melse af medlemslandenes lovgivninger om kosmetiske midler. KOM(90)1985. (art. 100 A)

- Forslag om 12. ændring af direktiv 76/769/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater. KOM(91)7. (art. 100 A)
- Forslag til Rådets forordning om besiddelse af og handel med vilde dyr og planter. KOM(91)448. (art. 100 A og 113)
- Forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af konventionen om biologisk diversitet. KOM(92)509. (art. 130 S)

II. Øvrige forslag, der er oversendt til Rådet

- Forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 76/160/EØF om badevand, 80/778/EØF om drikkevand, 75/440/EØF om drikkevand/overfladevand og 79/869/EØF om målemetoder og hyppighed for analyse af overfladevand. KOM(88)752. (art. 130 S)
- Forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 76/464/EØF om forurening, der er forårsaget af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø. KOM(90)9. (art. 130 S)
- Forslag til Rådets direktiv om vandkvalitetsmålsætninger for så vidt angår krom. KOM(85)733. (art. 130 S)
- Forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 86/278/EØF om beskyttelse af miljøet, navnlig jorden, for så vidt angår krom i forbindelse med anvendelse i landbruget af slam fra rensningsanlæg. KOM(88)624. (art. 130 S)
- Forslag til Rådets direktiv om dumpning af affald i havet. KOM(88)8. (art. 130 S)
- Forslag til Rådets afgørelse om bemyndigelse af Kommissionen til på Fællesskabets vegne at føre forhandlinger om og godkende visse foranstaltninger som led i gennemførelsen af internationale miljøbeskyttelsesaftaler af regional betydning, hvori Fællesskabet er kontraherende part. KOM(86)451. (art. 130 S)
- Forslag til Rådets direktiv om deponering af affald. KOM(91)102. (art. 100 A)
- Forslag til Rådets direktiv om ordlyden af bilag VI til direktiv 91/414/EØF om mar-

kedsføring af plantebeskyttelsesmidler. KOM(93)117. (art. 18, stk. 1, i direktiv 91/114/EØF)

- Forslag til Rådets direktiv om bortskaffelse af polyklorbifenyl- og -trifenyler. KOM(91)373. (art. 100 A)
- Forslag til Rådets direktiv om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater. (Kodifikation). KOM(91)1608. (art. 100 A)
- Forslag til Rådets direktiv om 13. ændring af direktiv 76/769/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater. KOM(92)195. (art. 100 A)
- Forslag til Rådets direktiv om 14. ændring af direktiv 76/769/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater. KOM(93)134. (art. 100 A)
- Forslag til Rådets afgørelse om Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs tiltrædelse af protokollen til Genève-konventionen om grænseoverskridende forurening over store afstande angående begrænsning af emissionen af svovldioxidudsendelse eller disses grænseoverskridende strømme.
- Forslag til Rådets afgørelse om indgåelse på Fællesskabets vegne af konventionen om vurdering af virkningerne på miljøet på tværs af landegrænserne. KOM(93)131. (art. 130 S)
- Forslag til Rådets beslutning om vedtagelse af et fireårigt program (1990-1993) for udvikling af regelmæssige officielle miljøstatistikker. KOM(90)319. (art. 130 S)

III. Forslag i Kommissionens lovgivningsprogram for 1993

- Forslag om biocider til ikkelandbrugsmæssige formål og deres indhold af aktive stoffer.
- Forslag om emission af flygtige organiske stoffer i forbindelse med oplagring af olie og distribuering til tankstationer (fase 2).
- Forslag om biologisk nedbrydning af rengøringsmidler: Ændring for visse anvendelses vedkommende af minimumsgrænserne i

[Miljøministeren]

- rammedirektiv 73/404/EØF under hensyn-
tagen til udviklingen på det miljømæssige
område.
- Forslag om integreret kontrol med forure-
ning: Oprettelse af et integreret system til
begrænsning og forebyggelse af emissioner
fra anlæg, der forurener luften, vandet og
jorden.
 - Forslag om miljøevaluering: Revision og/
eller udvidelse af de eksisterende tekster.
 - Forslag om revision af Rådets forordning nr.
594/1991/EØF om stoffer, der nedbryder
ozonlaget.
 - Forslag om forbud mod import til Fælles-
skabet af produkter, der indeholder CFC-
gasser eller haloner fra lande, som ikke har
underskrevet Montreal-protokollen.
 - Forslag om fastsættelse af rammestandarder
for overvågning og vurdering af luftens kva-
litet.
 - Forslag om forbedring af sammenligneligheden
og gennemsigtigheden på europæisk
plan af oplysninger om luftens kvalitet.
 - Forslag om revision af »Seveso-direktivet«.
 - Forslag om indførelse af procedurer, der
skal sikre en gradvis forbedring af Fælles-
skabets vandmiljøer.
 - Forslag om beskyttelse af badevandet: Til-
pasning af direktiv 76/150/EØF.
 - Forslag om drikkevandets kvalitet: Ændring
af direktiv 80/778/EØF.

Spm. nr. S 719

Til *statsministeren* (16/4 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Agter statsministeren at tage initiativ til at
stoppe flytningen af Sergentskolen fra Sønder-
borg til Odense og på den måde forskåne skat-
teyderne for de store millionudgifter i forbin-
delse med blandt andet time- og dagpenge til
underviserne?«

Begrundelse

Statsministeren har tidligere i sin egenskab
af næstformand i Socialdemokratiet udtrykt
vilje til at revurdere sagen om Sergentskolens
flytning.

Af JyskeVestkysten den 10. april 1993
fremgår, at den fire år gamle sag hver måned
koster skatteyderne godt en kvart mio. kr. ale-
ne til time- og dagpenge. På den baggrund ser

spørgeren store muligheder for at få indkaldt
partierne bag forsvarsforliget til en drøftelse og
nyvurdering af flyttebeslutningen med henblik
på at spare samfundet for store økonomiske
tab.

Svar (26/4 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Ved forsvarsforliget af 14. marts 1989 aftal-
tes det, at Sergentskolen flyttes fra Sønderborg
til Odense. Denne aftale er senere bekræftet
ved tillægsaftalen af 3. april 1991 til dette for-
svarsforlig.

Som tilkendegivet af den tidligere statsmini-
ster i besvarelse af den 31. juli 1992 af spørgs-
mål nr. S 1005 stillet af medlem af Folketinget
Køpke Christensen besluttede den daværende
forsvarsminister i overensstemmelse med op-
fattelsen hos forligspartierne, at bygge- og an-
lægsarbejderne vedrørende såvel skydebanen
som nybyggeriet på kasernen ikke ville blive
igangsat, førend klager over miljøgodkendel-
sen af skydebanen var blevet behandlet inden
for miljølovgivningens rammer. Denne beslut-
ning står uændret.

Måtte det mod forventning vise sig, at forud-
sætninger for aftalen om flytningen af Sergent-
skolen måtte bryde, f.eks. ved at Sergentskolen
ikke kan opnå de nødvendige faciliteter i
Odenseområdet, vil det være et problem, der
skal løses af forsvarsforligspartierne i fælles-
skab.

Spm. nr. S 726

Til *sundhedsministeren* (19/4 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes regerin-
gen vurderer lægeopsyn med akupunkturbe-
handlinger udført pr. telefon sammenholdt
med den praksis, der i forbindelse med etabler-
ingen af det nye vagtlægesystem er blevet ind-
ført med, at der udføres telefondiagnosticering
af patienter, der telefonisk henvender sig til
lægevagten?«

Begrundelse

I 1990 udsendte Sundhedsstyrelsen nye ret-
ningslinier vedrørende lægelig tilsynspligt med
akupunkturbehandlinger. Disse retningslinier
indeholder et krav fra Sundhedsstyrelsens side

[Jan Køpke Christensen]

om, at lægernes tilsynspligt indebærer en lægeundersøgelse før og efter akupunkturbehandlingen. Den hidtidige praksis i forbindelse med akupunkturbehandlingerne har været, at lægerne kunne udføre tilsynet pr. telefon.

Det forekommer spørgeren mærkværdigt og asymmetrisk, at tilsynet med patienter under akupunkturbehandling skal foregå ved en læges fysiske tilstedeværelse, mens vagtlægesystemet indebærer, at der i stort omfang finder telefondiagnosticering sted, herunder med betydelig risiko for fejljudicering samt diagnosticering af farlige og risikofyldte sygdomme.

Hvis der inden for disse områder skal være konsistens, finder spørgeren, at den logiske konsekvens må være, at telefondiagnosticeringen i vagtlægesystemet afskaffes, eller at det lægelige tilsyn ved akupunkturbehandling kan accepteres at foregå uden fysisk tilstedeværelse af læge, men f.eks. ved telefonisk kontakt.

Svar (27/4 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

I spørgsmålet foretages en sammenligning af Sundhedsstyrelsens retningslinier for lægers benyttelse af medhjælp, herunder lægers supervision ved samarbejde med alternative behandlere, med telefonkonsultation ydet af alment praktiserende læger i vagttiden.

Jeg skal hertil bemærke, at det er min opfattelse, at de omhandlede lægelige funktioner adskiller sig på væsentlige punkter, og en sådan sammenligning er derfor efter min opfattelse ikke relevant.

Sundhedsstyrelsens retningslinier for lægers benyttelse af medhjælp vedrører tilfælde, hvor læger er gået i samarbejde med lægfolk, typisk med henblik på at give alternative behandlere mulighed for at anvende behandlingsmetoder, som almindeligvis kun lovligt kan udføres af læger, f.eks. nåleakupunktur. Retningslinierne præciserer, hvilke krav der stilles til opfyldelse af lægens pligt efter lægelovens § 6, stk. 1, til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed ved benyttelse af medhjælp. Det forhold, at det er en ikke-lægeuddannet person, der behandler patienten på lægens ansvar, kræver efter retningslinierne, at lægen selv undersøger patienten, inden behandling iværksættes.

For så vidt angår lægehjælp, der ydes af alment praktiserende læger, er det almindeligt anerkendt, at denne efter omstændighederne kan ydes telefonisk ved en telefonkonsultation. Telefonkonsultationer ydes i vidt omfang såvel i dagarbejdstiden som i vagttiden og kan bestå i forskellige former for rådgivning af patienten eller iværksættelse af behandling, f.eks. i form af medicinordination og lign. For så vidt angår vagttiden vil der endvidere i en række tilfælde være grundlag for at henvise patienten til behandling hos egen læge i dagtiden. Der er i modsætning til supervision af alternative behandlere tale om tilfælde, hvor lægehjælp ydes af lægen selv på grundlag af telefoniske oplysninger. Lægen handler under ansvar efter lægelovens § 6, stk. 1, hvorefter lægen har pligt til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed ved udøvelsen af sin gerning.

Spm. nr. S 727

Til *sundhedsministeren* (19/4 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke initiativer regeringen vil tage på baggrund af, at en akupunktør på Bornholm er blevet dømt for overtrædelse af lægeloven for utilstrækkeligt lægeligt tilsyn i forbindelse med akupunkturbehandling?«

Svar (30/4 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Jeg finder ikke, at den nyligt afsagte dom påvirker, at der er behov for yderligere initiativer på området.

Dommen er efter min opfattelse afsagt som en konsekvens af de præciserende retningslinier for lægers benyttelse af medhjælp, som Sundhedsstyrelsen udsendte i januar 1990. Disse retningslinier har netop medvirket til en stramning af tilsynet med akupunktører, som ikke samtidig er læger.

Spm. nr. S 728

Til *sundhedsministeren* (19/4 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke bestemmelser der gælder i de øvrige nordiske lande og de øvrige EF-lande med hensyn til lægeligt tilsyn ved akupunkturbehandling?«

Svar (30/4 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Jeg har bedt Sundhedsstyrelsen om at undersøge sagen, og styrelsen har i den anledning rettet henvendelse til World Health Organization (WHO), idet WHO i foråret 1990 lod foretage en rundspørge om landenes lovgivning eller regler vedrørende akupunktur.

Jeg har fra Sundhedsstyrelsen fået oplyst, at der i de fleste lande ikke findes en egentlig lovgivning vedrørende akupunktører/akupunkturbehandlinger. I Holland overvejede man dog på tidspunktet for WHO's forespørgsel en form for autorisationsordning for alternativ behandling, herunder akupunktur. I Tyskland kan akupunktur udøves af læger og de såkaldte heilpraktikere ifølge heilpraktikerloven. En særlig lovgivning om akupunktur findes dog ikke.

I Norge har man regler, der er tæt beslægtede med de danske, hvorefter læger kan benytte medhjælp, herunder akupunktører til f.eks. at give akupunkturbehandling, der i henhold til retspraksis er at anse som operative indgreb.

I Finland er akupunktur forbeholdt læger, og i Sverige har man tilsvarende bestemmelser som i Danmark, men man overvejer for tiden at liberalisere adgangen til at udøve akupunkturbehandling.

Spm. nr. S 731

Til *sundhedsministeren* (19/4 93) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Vil ministeren på baggrund af de foruroligende oplysninger om fejlagtige recepter fra Vejgaard Apotek i Ålborg tage initiativ til at udføre en landsdækkende analyse af bl.a., hvor ofte læger skriver forkerte recepter, samt hvilke generelle forholdsregler der kan tages for undgå udskrivning af forkerte recepter?«

Begrundelse

Ifølge oplysninger fra Ritzaus Bureau den 19. april 1993 fremgår det af en undersøgelse fra Vejgaard Apotek, at lægerne ofte skriver forkerte recepter; således opdager personalet hver måned ca. 10 fejlagtige recepter.

Ifølge spørgerens opfattelse er det ikke betryggende, at der på bare ét apotek årligt forekommer op mod 120 forkert udskrevne recep-

ter. Så længe de praktiserende lægers område er så reguleret, som tilfældet er, må det være en opgave for det offentlige at udarbejde forholdsregler, der kan sikre, at antallet af forkert udskrevne recepter reduceres til et absolut minimum.

Svar (29/4 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Sundhedsstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henvise:

»Efter hvad Sundhedsstyrelsen er bekendt med, stammer oplysningerne om de forkerte recepter fra Vejgaard Apotek fra en undersøgelse, som er udarbejdet af farmaceut Winnie Krogh fra Vejgaard Apotek:

De ca. 10 fejlagtige recepter pr. måned fra Vejgaard Apotek skal ses i lyset af, at man på apoteket gennemsnitligt ekspederer ca. 16.000 recepter pr. måned.

Farmaceuter på de enkelte apoteker foretager i dag rutinemæssigt receptkontrol netop med henblik på at opfange fejl og misforståelser. Farmaceut Winnie Krogh konkluderer da også, at der er tale om meget få fejl.

På denne baggrund finder Sundhedsstyrelsen ikke antallet af fejlagtige recepter foruroligende højt, og styrelsen har ikke planer om at tage særlige forholdsregler i denne anledning.«

Spm. nr. S 732

Til *sundhedsministeren* (19/4 93) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Hvad kan ministeren oplyse om receptudskrivning og medicinudlevering i de øvrige nordiske lande samt de øvrige EF-lande?«

Begrundelse

På baggrund af oplysninger fra Ritzaus Bureau den 19. april 1993, hvoraf det fremgår, at en undersøgelse fra Vejgaard Apotek viser, at lægerne ofte skriver forkerte recepter, og at personalet hver måned opdager ca. 10 fejlagtige recepter, finder spørgeren det vigtigt, at det belyses, hvilke forholdsregler der i den henseende er taget i de lande, Danmark plejer at sammenligne sig med.

[Jan Køpke Christensen]

For at opbygge et betryggende receptudskrivnings- og medicinudleveringssystem finder spørgeren det væsentligt, at det oplyses, hvilke bestemmelser der gælder i de lande, Danmark plejer at sammenligne sig med.

Svaret bedes med henblik på at sikre, at læger ikke udskriver forkerte recepter, indeholde oplysninger om, hvilke bestemmelser og forholdsregler der gælder i de øvrige nordiske lande samt de øvrige EF-lande, og om, hvilke forholdsregler og bestemmelser der gælder i relation til medicinudleveringen i de nævnte lande.

Svar (29/4 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Jeg kan oplyse, at hverken jeg eller Sundhedsstyrelsen er bekendt med, at der i de øvrige nordiske lande eller i EF-lande på receptområdet er vedtaget specifikke forholdsregler, der kan tjene som sikkerhed mod mulige fejl fra lægers side i forbindelse med receptudskrivningen.

Der foreligger heller ikke oplysninger, der peger i retning af, at der i de omhandlede lande skulle være konstateret problemer af særlig art på dette område.

Det vil ikke være muligt for mig inden for de tidsmæssige rammer for besvarelsen af det stillede spørgsmål at iværksætte en indsamling og bearbejdning af de nævnte landes eventuelle særlige oplysninger om lægers fejlagtige recepter.

Spm. nr. S 733

Til *sundhedsministeren* (19/4 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Finder ministeren den praksis, der i dag udøves med hensyn til udskrivning af recepter, tilfredsstillende, og vil ministeren i benægtende fald oplyse, hvilke initiativer regeringen vil tage for at sikre en større sikkerhed i forbindelse med udskrivning af recepter?«

Svar (29/4 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Som det fremgår af Sundhedsstyrelsens bemærkninger til spørgsmål nr. S 731, giver de foreliggende oplysninger om lægers receptudskrivning ikke styrelsen anledning til på inde-

værende tidspunkt at tage nye generelle forholdsregler på dette område.

Jeg er enig med Sundhedsstyrelsen i denne vurdering.

Spm. nr. S 737

Til *sundhedsministeren* (20/4 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Hvad kan ministeren oplyse i forbindelse med, at de nye vagtlægeordninger i 1992 kun gav en nettobesparelse på omkring 30 mio. kr. mod forventet 80 mio. kr.?«

Begrundelse

Det bedes i svaret oplyst, hvilke initiativer regeringen vil tage i anledning af, at de nye vagtlægeordninger kun gav en nettobesparelse på omkring 30 mio. kr. mod forventet 80 mio. kr.

Endvidere bedes det vurderet, hvorfor nettobesparelsen i 1992 blev ca. 50 mio. kr. mindre end forventet.

Svar (27/4 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Oplysninger om aktivitetsniveauet i vagttiden viser, at der efter omlægningen af lægevagtordningen fra 1. januar 1992 er sket en ganske betydelig ændring af ydelsesmønsteret i vagttiden. Samtidig er antallet af henvendelser i 1992 faldet med godt 11 pct. i forhold til 1991. Ændringerne omfatter en markant stigning i antallet af telefonkonsultationer og en mindre stigning i antallet af konsultationer samt et meget markant fald i antallet af sygebesøg.

En opgørelse af udgifterne til ydeshonorarer i vagttiden for 1992 viser, at der i forhold til 1990 er et fald i udgifterne på ca. 61 mio. kr. Der er tale om foreløbige regnskabstal.

Amterne har i 1992 afholdt etablerings- og driftsudgifter i forbindelse med den nye lægevagtordning på skønsmæssigt 30 mio. kr. Som eksempler på sådanne udgifter kan nævnes indkøb og drift af telefon- og kommunikationsanlæg, aflønning af lægevagtchefer, der varetager koordinations- og vejledningsfunktioner over for vagtlægerne, m.v.

Den samlede nettobesparelse udgør herefter skønsmæssigt 31 mio. kr. En del af de afholdte

[Sundhedsministeren]

drifts- og etableringsudgifter må anses for engangsudgifter, således at der alt andet lige skulle være basis for en større nettobesparelse fra og med 1993.

Jeg kan i øvrigt henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 738, hvori der er redegjort for mine synspunkter om lægevagtordningens funktion på baggrund af de oplysninger, der foreligger på nuværende tidspunkt.

Spm. nr. S 738

Til *sundhedsministeren* (20/4 93) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om den nye vagtlægeordning fungerer tilfredsstillende?«

Begrundelse

Spørgeren er bekendt med tilfælde fra København, hvoraf det fremgår, at telefonkonsultationen under den nye vagtlægeordning er blevet varetaget af personer, der ikke er uddannede læger.

Svaret bedes indeholde oplysninger om, hvor ofte telefonkonsultationen under den nye vagtlægeordning er blevet varetaget af personer, der ikke er uddannede læger, hvilken holdning ministeren har til dette forhold, samt om dette forhold må anses at være i konflikt med aftalen om den nye vagtlægeordning.

Svar (27/4 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Jeg har i et samråd med Folketingets Sundhedsudvalg den 11. februar 1993 redegjort for lægevagtordningens funktion på baggrund af de oplysninger, der er fremkommet i Sygesikringens Forhandlingsudvalgs evaluering af lægevagtordningen, december 1992. Evalueringen er foretaget på grundlag af indberetninger fra amtskommunerne. Disse oplysninger har ikke i sig selv givet anledning til at konkludere, at ordningen ikke lever op til de krav, der må stilles til en tryk lægevagtbetjening.

Den evaluering, Sygesikringens Forhandlingsudvalg har foretaget, siger imidlertid ikke noget om, hvad patienterne mener om lægevagtordningen. Sygesikringens Forhandlingsudvalg har nu iværksat en brugerundersøgelse, der skal belyse borgernes oplevelse af lægevagtordningen og bl.a. belyse, hvorledes ord-

ningen vurderes blandt borgere i forskellige dele af landet. Resultatet forventes at foreligge i løbet af foråret.

Der er efter min mening ikke på nuværende tidspunkt tilstrækkelige oplysninger til at afgøre, om der er behov for ændringer i lægevagtordningen. Jeg vil derfor afvente resultaterne af den nævnte brugerundersøgelse, inden jeg tager stilling til, om der er behov for, at jeg tager initiativ til at få ændret på ordningens tilrettelæggelse.

Under henvisning til begrundelsen for spørgsmålet kan jeg oplyse, at Københavns lægevagtordning, der dækker Københavns, Frederiksberg, Tårnby og Dragør Kommuner, siden 1. oktober 1987 har været tilrettelagt som lægevisiteret ordning i aften timerne samt lørdage og søn- og helligdage, hvor der ydes telefonkonsultation eller sygebesøg af læger. I nat timerne kl. 24-08 besvares henvendelser til vagtordningen af trænede telefonpassere, der ikke er læger. Telefonpasserne registrerer anmodninger om lægehjælp og sørger for, at der ydes sygebesøg af læger. Jeg skal i den forbindelse gøre det helt klart, at ydelsen telefonkonsultation indebærer telefonisk ydelse af lægehjælp. Telefonkonsultation kan derfor alene ydes af læger.

Sundhedsministeriet er i øvrigt bekendt med en ordning fra Ringkøbing Amt, hvor den lægevisiterede telefonbetjening foregår over Falcks telefonsystem. Det kan i denne ordning forekomme, at telefonopringninger til lægevagtordningen i første omgang besvares af en Falckmedarbejder, der oplyser, at patienten har ringet til lægevagtordningen og vil blive betjent af en læge, så snart denne er ledig i telefonen. Falckmedarbejderen har endvidere mulighed for at foretage omstilling til lægen straks, hvis der er tale om en meget akut situation. Dette er efter min opfattelse udtryk for god service over for borgerne.

Jeg skal afslutningsvis bemærke, at Sundhedsministeriet må gå ud fra, at lægevagtbetjeningen i de enkelte amter varetages i overensstemmelse med reglerne i landsoverenskomsten om almen lægegerning.

Spm. nr. S 739

Til *sundhedsministeren* (20/4 93) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

[Jan Køpke Christensen]

»Vil ministeren oplyse, hvordan antallet af konsultationer i dagtimerne hos de alment praktiserende læger har udviklet sig, efter at det nye vagtlægesystem blev indført?«

Begrundelse

På baggrund af, at de nye vagtlægeordninger kun gav en nettobesparelse på omkring 30 mio. kr. mod forventet 80 mio. kr. i 1992, ønskes det oplyst, hvordan den samlede udvikling i udgifterne til lægekonsultationer er.

Svar (27/4 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Der var i 1991 13,8 mio. konsultationer i almen praksis i dagtiden og i 1992 14,9 mio., svarende til en stigning på 1,1 mio. ydelser.

Det kan oplyses, at det samlede antal grund-ydelser (dvs. konsultationer, telefonkonsultationer og besøg) i dagtid er steget fra 25,1 mio. ydelser i 1991 til 26,6 mio. ydelser i 1992. I vagttid er der sket et fald fra 2,52 mio. ydelser i 1991 til 2,23 mio. ydelser i 1992.

Samlet er antallet af grund-ydelser i vagttid således faldet med 0,29 mio. ydelser, mens stigningen i dagtid i samme periode udgjorde 1,5 mio. ydelser. (Der er ikke korrigeret for forskel i antal afregningsuger i 1991 og 1992).

Spm. nr. S 740

Til *sundhedsministeren* (20/4 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor stort et behov der må anslås at være for kirurgiske behandlinger af epilepsi i Danmark?«

Begrundelse

Dagbladet Jyllands-Posten oplyser den 30. marts 1993, at læger anslår, at behovet for kirurgiske behandlinger af epilepsi i Danmark er 50 om året, mens der sidste år kun blev udført 2 kirurgiske behandlinger af epilepsi i Danmark.

Imidlertid sendes danske patienter til kirurgisk behandling af epilepsi i USA til en pris af 800.000 kr. pr. operation, hvorimod en tilsvarende operation herhjemme koster 80.000-100.000 kr.

Svar (3/5 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Jeg kan oplyse, at Sundhedsstyrelsen på baggrund af redegørelsen »Kirurgisk behandling af medicinsk intraktable epilepsi – Behov, vurdering og organisation« fra styrelsens ekspertgruppe har vurderet, at der maksimalt vil være behov for at udrede 60-100 patienter om året med henblik på operation. For ca. halvdelen, dvs. 30-50 patienter, vil operation være et relevant behandlingstilbud. Størstedelen vil med eksisterende metoder kunne opereres i Danmark.

I »Sundhedsstyrelsens vejledning vedrørende lands- og landsdelsfunktioner i sygehusvæsenet« fra januar 1993 nævnes på baggrund af drøftelser med Dansk Neurokirurgisk Selskab størrelsesordenen 10-20 patienter årligt til kirurgisk behandling af epilepsi i Danmark.

Der er således under alle omstændigheder tale om et meget begrænset antal patienter, for hvem kirurgisk behandling for epilepsi vurderes som relevant.

Spm. nr. S 741

Til *sundhedsministeren* (20/4 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til forsøgsvis at lovliggøre intrakraniell registrering, således at det bliver muligt at foretage kirurgiske behandlinger af epilepsipatienter i Danmark?«

Svar (3/5 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Sundhedsstyrelsen har oplyst, at den på baggrund af redegørelsen »Kirurgisk behandling af medicinsk intraktable epilepsi – Behov, vurdering og organisation« fra styrelsens ekspertgruppe var usikker på de intrakranielle diagnostiske metoders anvendelsesområde og fremtidige plads i et udredningsprogram. Styrelsen var endvidere usikker på, om der ville være tilstrækkeligt patientgrundlag til udvikling og opretholdelse af ekspertise på området i Danmark. På denne baggrund anbefalede Sundhedsstyrelsen at udskyde beslutning om disse metoders indførelse i Danmark, til yderligere viden forelå.

Sundhedsministeriet tilsluttede sig denne indstilling og anmodede den 5. marts 1992 Sundhedsstyrelsen om at udarbejde retningsli-

[Sundhedsministeren]

nier for den epilepsikirurgiske virksomhed i overensstemmelse hermed.

Det fremgår endvidere af Sundhedsstyrelsens indstilling, at udviklingen på området bør følges og vurderes igen inden for en kortere år-række. Styrelsen har oplyst, at den har løbende kontakt med danske eksperter på området, men endnu ikke er blevet præsenteret for nyere undersøgelser, der på tilstrækkelig systematisk og bredt videnskabeligt grundlag giver anledning til en ændret opfattelse.

Jeg kan henholde mig til Sundhedsstyrelsens oplysninger, og jeg finder således ikke for øjeblikket grundlag for at tage initiativ til indførelse af intrakranielle diagnostiske metoder i Danmark.

Spm. nr. S 742

Til *sundhedsministeren* (20/4 93) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor store udgifter det offentlige til dags dato har haft i forbindelse med betaling for udførelse af kirurgisk behandling for epilepsi i USA og i det øvrige udland?«

Svar (3/5 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Sundhedsstyrelsen har oplyst, at der i perioden 1987-92 er henvist i alt 16 patienter til udlandet til nærmere udredning med henblik på epilepsikirurgi, heraf 15 patienter til USA. Af de i alt 16 patienter er 9 opereret og 3 alene undersøgt. 3 patienter er aldrig afrejst, og 1 henvisning er trukket tilbage.

Statens udgifter til udredning og behandling i udlandet af disse patienter beløber sig til ca. 6 mio. kr. for hele perioden.

Til de angivne udgifter kommer rejseomkostninger m.v., som afholdes af bopælsamtskommunen.

I 1993 er godkendt henvisning af 2 patienter, som endnu ikke er afrejst.

Spm. nr. S 743

Til *sundhedsministeren* (20/4 93) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilken praksis der gælder i de øvrige EF-lande og i de øvrige nor-

diske lande med hensyn til udførelse af kirurgiske behandlinger af epilepsipatienter?«

Svar (3/5 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Sundhedsstyrelsen er ikke i besiddelse af tilstrækkelige oplysninger om den gældende praksis i EF og de øvrige nordiske lande til umiddelbart at kunne besvare spørgsmålet.

Sundhedsstyrelsen vil snarest muligt indhente de ønskede oplysninger. Når oplysningerne foreligger, vil jeg sende disse til spørgeren.

Spm. nr. S 744

Til *sundhedsministeren* (20/4 93) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor stor en besparelse det offentlige ville forvente at kunne opnå, såfremt intrakraniell registrering udført på danske patienter kunne udføres i Danmark og ikke i udlandet som i dag?«

Begrundelse

Morgenavisen Jyllands-Posten oplyser den 30. marts 1993, at danske patienter behandles kirurgisk for epilepsi i USA til en pris af 800.000 kr. pr. operation, hvorimod en tilsvarende operation herhjemme koster 80.000-100.000 kr.

Svar (3/5 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Det er vanskeligt at foretage en sammenligning af omkostningerne ved intrakraniell diagnostik, hvis denne aktivitet skulle foretages i Danmark, med de omkostninger, der har været forbundet med henvisning af den pågældende patientgruppe til diagnostik i udlandet. Det må bl.a. forventes, at der ville blive henvist væsentlig flere patienter til intrakraniell diagnostik, hvis funktionen blev indført i Danmark.

Sundhedsstyrelsen har oplyst, at Københavns Kommune, Hvidovre Hospital, i 1991 beregnede de økonomiske konsekvenser i forbindelse med en eventuel etablering af intrakraniell diagnostik på Hvidovre Hospital.

Beregningerne byggede på en forudsætning om, at i alt 80 patienter årligt ville være egnet

[Sundhedsministeren]

til operativt indgreb. Heraf forventedes 30 patienter at skulle undersøges ved intrakraniell diagnostik.

Københavns Kommune vurderede, at der som følge af indførelse af intrakraniell diagnostik og den efterfølgende operation ville være behov for anlægsudgifter på 12-14 mio. kr. til apparaturanskaffelser samt til bygningsmæssige ændringer.

De samlede driftsudgifter blev skønnet til 28-30 mio. kr. om året.

Sundhedsstyrelsen har ikke kendskab til andre beregninger.

Spm. nr. S 786

Til *sundhedsministeren* (28/4 93) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Hvilke initiativer vil regeringen tage til at klargøre reglerne vedrørende betaling for operation af personer, der på operationstidspunktet ikke har dansk opholdstilladelse og derfor ikke er dækket af den danske sygesikring?«

Svar (6/5 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Som hovedregel har kun personer med bopæl her i landet ret til gratis sygehusbehandling. Det er bopælsamtet, der betaler udgiften. Personer, der uden at have bopæl midlertidigt opholder sig her i landet, har alene ret til gratis sygehusbehandling i tilfælde af pludselig opstået sygdom, barsel m.v. Udgiften betales af det amt, hvor patienten opholder sig.

Amterne kan i øvrigt modtage personer, der ikke har ret til gratis sygehusbehandling, til behandling mod en betaling svarende til de udgifter, der er forbundet med behandlingen.

Der er efter min opfattelse ikke noget aktuelt behov for at ændre eller klargøre disse regler.

Spm. nr. S 787

Til *undervisningsministeren* (29/4 93) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Hvad agter ministeren at tage af initiativer for at tilgodese princippet om frit skolevalg uanset begrundelsen?«

Begrundelse

Efter spørgerens opfattelse er der tale om tilsidesættelse af det frie skolevalg inden for kommunernes grænser, når Århus Kommune hindrer forældre og elever i at vælge andre skoler end den nærmeste.

Ifølge Morgenavisen Jyllands-Posten den 29. april 1993 har Århus Kommune i år valgt at hindre elever i at vælge en anden skole end nærområdets egen med begrundelsen, at der ikke skal skabes rent fremmedsprogede skoler. Danske forældre må ikke flytte deres børn til andre skoler uanset begrundelsen, hvis de er bosat i et område med mange fremmedsprogede elever.

Det er efter spørgerens opfattelse i direkte modstrid med princippet om frit skolevalg, når man nægter forældre at vælge andre skoler. Det er helt afgjort ikke i god demokratisk tradition, at man vil tvinge danskere og udlændinge til integration. En tvungen integration skaber ikke bedre forhold.

Svar (11/5 93):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Reglerne om frit skolevalg findes i § 36 i den gældende folkeskolelov (lovbekendtgørelse nr. 669 af 29. juli 1992). Udgangspunktet i bestemmelsen er, at forældre altid har krav på at få deres barn optaget i skolen i det distrikt, hvor barnet bor eller opholder sig. Forældrene har endvidere krav på, at barnet optages i en skole uden for distriktet, hvis den pågældende skole erklærer sig villig til at optage barnet, og hvis det kan ske inden for de overordnede økonomiske retningslinier, der er lagt af kommunalbestyrelsen.

Det er skolens leder, der afgør, om et barn fra et andet distrikt skal kunne optages på skolen. Afgørelsen træffes med respekt for de lovlige begrænsninger, der følger af, at optagelsen skal ske inden for de overordnede økonomiske retningslinier, der er fastsat af kommunalbestyrelsen. Det vil f.eks. være en lovlig begrænsning, hvis en kommunalbestyrelse har fastsat, at skolerne i kommunen ikke må optage elever fra andre distrikter, hvis klassekvotienten derved overstiger et givet maksimum. Men jeg understreger, at det er den enkelte skoleleder, der – med respekt for de økonomiske retningslinier – har kompetencen til at afgøre, om et barn kan optages på skolen eller ej.

[Undervisningsministeren]

Hvis den enkelte skoleleder har accepteret at optage en elev fra et andet distrikt og det er sket med respekt for de allerede fastsatte økonomiske retningslinier, kan en kommunalbestyrelse ikke efterfølgende dekretere nye optagelseskriterier med tilbagevirkende kraft. En kommunalbestyrelse kan heller ikke fastlægge optagelseskriterier, der tilgodeser andre hensyn end de rent økonomiske.

Lovbestemmelsen er medtaget uændret i det netop fremsatte forslag til folkeskolelov (L 270), og jeg mener ikke, at der er grund til at tage nye initiativer for at sikre et frit skolevalg inden for kommunen.

Jeg kan ikke udtale mig om den konkrete sag, spørgeren nævner i sin begrundelse for spørgsmålet, idet mit kendskab til den alene stammer fra pressen.

Spm. nr. S 808

Til *undervisningsministeren* (6/5 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at der efter Undervisningsministeriets cirkulæreskrivelse af 13. januar 1986 vedrørende indvandrerbørns deltagelse i idrætsundervisning ikke gives mulighed for, at indvandrerbørn får eget separat bade- og omklædningsrum, hvis de lokale-mæssige forhold ikke muliggør det?«

Svar (14/5 93):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Hensigten med udsendelsen af cirkulæreskrivelsen var og er alene at henstille til skolerne, at der udvises en smidig adfærd i forbindelse med de særlige problemer, der kan opstå i forbindelse med visse indvandrerbørns deltagelse i idrætsundervisningen, herunder specielt i forbindelse med omklædning og bad. Her tænkes på muligheden for at lade disse elever klæde om alene, evt. før eller efter de øvrige elever, på muligheden for at anvende en separat afdeling for læreren, hvor dette findes, eller andre løsninger, der gør det muligt at undgå, at praktiske forhold lægger hindringer i vejen for disse elevers deltagelse i idrætsundervisningen.

Opfordringen til at anvende separat baderum er således blot en af de muligheder, der kan anbefales som eksempel på smidig adfærd, og der ligger i cirkulæreskrivelsen ingen

opfordring til at ændre de bygningsmæssige forhold, blot en anbefaling af at udnytte allerede eksisterende faciliteter som f.eks. et separat lærerrum. Bemærkningen »såfremt de lokale-mæssige forhold muliggør det« skal derfor fortolkes som »inden for de eksisterende lokale- og bygningsmæssige forhold«. Dette gælder, uanset om undervisningen foregår på skolen eller i en nærliggende idrætshal.

Spm. nr. S 809

Til *undervisningsministeren* (6/5 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at Undervisningsministeriets cirkulæreskrivelse af 13. januar 1986 vedrørende indvandrerbørns deltagelse i idrætsundervisning ikke tilgodeser en ombygning til separat baderum til indvandrerbørn, når idrætsundervisningen foregår i en nærliggende idrætshal og ombygningen af de nuværende lokaler til separate baderum for indvandrerbørn ligeledes skal ske i den nærliggende idrætshal?«

(Besvaret sammen med spm. nr. S 808).

Spm. nr. S 810

Til *undervisningsministeren* (6/5 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Hvorledes fortolker ministeren Undervisningsministeriets cirkulæreskrivelse af 13. januar 1986 vedrørende indvandrerbørns deltagelse i idrætsundervisning med hensyn til 3. afsnits bemærkning om »såfremt de lokale-mæssige forhold muliggør det?«

Begrundelse

Efter spørgerens opfattelse kan disse separate bade- og omklædningsrum indrettes, hvis der i forvejen eksisterer et ekstra bade- og omklædningsrum. Hvis der er tale om en ombygning af andre lokaler til et baderum, er det efter spørgerens opfattelse ikke længere i overensstemmelse med ovenstående cirkulæreskrivelse.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 808).

Spm. nr. S 720

Til *indenrigsministeren* (16/4 93) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til, at det bliver muligt for søfolk, der for øjeblikket venter på hyre, at få lejlighed til at stemme inden folkeafstemningen den 18. maj 1993?«

Begrundelse

Ifølge oplysninger fra Sømændenes Forbund er det på nuværende tidspunkt ikke muligt for søfolk, der afventer hyre i den nærmeste tid, at stemme til folkeafstemningen.

Begrundelsen er, at der først kan brevstemmes fra den 27. april 1993.

Dette betyder reelt, at de pågældende kan komme i den situation, at der er stemt og stemmesedlerne er hjemsendt, når de påmønstrer skibet.

Det ville derfor være rigtigst, om der var mulighed for disse søfolk for at stemme her og nu, for at give dem de samme muligheder som resten af befolkningen.

Svar (30/4 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Til folkeafstemningen den 18. maj 1993 kan der her i landet afgives brevstemme inden for de sidste 3 uger før afstemningsdagen, dog senest næstsidste søgnedag før afstemningsdagen, dvs. i perioden fra og med tirsdag den 27. april 1993 til og med lørdag den 15. maj 1993. I udlandet, på danske skibe i udenrigsfart m.v., har der kunnet afgives brevstemme fra og med den 1. april 1993. Disse frister for brevstemmeafgivning følger af bestemmelserne i § 4, jf. § 5, stk. 2, i lov nr. 153 af 31. marts 1993 om afholdelse af folkeafstemning om forslag til lov om Danmarks tiltrædelse af Edinburgh-afgørelsen og Maastricht-traktaten.

3-ugers-fristen for brevstemmeafgivning her i landet til folkeafstemningen den 18. maj 1993 er den samme som den frist, der ifølge valglovene gælder ved folketingsvalg, folkeafstemninger efter grundlovens § 20, stk. 2, § 29, stk. 2, og § 42, kommunale valg og valg til Europa-Parlamentet.

Der er ingen mulighed for – uden lovændring – at fravige reglen om, at der her i landet tidligst kan afgives brevstemme fra 3 uger før afstemningsdagen.

De søfolk og andre vælgere, der rejser ud af landet, inden der kan brevstemmes her, må

derfor benytte sig af muligheden for at brevstemme i udlandet eller for så vidt angår søfolk tillige af muligheden for at afgive brevstemme på skibet.

Spm. nr. S 773

Til udenrigsministeren (23/4 93) af:

Peter Duetoft (CD):

»Hvilket pres vil regeringen lægge på de arabiske lande, for at de skal gennemføre tillidsskabende foranstaltninger over for Israel i forbindelse med fredsprocessen i Mellemøsten?«

Begrundelse

I den igangværende fredsproces i Mellemøsten er det af afgørende betydning, at der opstår et tillidsforhold mellem Israel og dets naboer. I den forbindelse vil egentlige tillidsskabende foranstaltninger være af uvurderlig betydning. F.eks. vil en ophævelse af den arabiske handelsboykot over for Israel være hjælpsom både psykologisk og praktisk. Det er spørgere ns opfattelse, at den danske regering ved at lægge pres på de arabiske lande på dette område kan yde et positivt bidrag til processen, og spørgeren er derfor interesseret i at få oplyst, hvilke konkrete skridt regeringen har taget.

Svar (4/5 93):

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Danmark har både bilateralt og sammen med sine EF-partnere gentagne gange over for alle parter i den israelsk-arabiske konflikt og det palæstinensiske spørgsmål understreget betydningen af foranstaltninger, som kan bidrage til at etablere et tillidsforhold mellem parterne og bringe fremdrift i fredsforhandlingerne.

Dette skete senest under EF-udenrigsminister-trojkaens rundrejse i Mellemøsten i dagene 30. marts til 2. april 1993.

Over for israelerne påpegede trojkaen vigtigheden af såvel et fuldstændigt stop for bosættelser i de af Israel besatte områder inkl. Øst-Jerusalem, som af skridt, der kan lette den daglige tilværelse for befolkningen i de besatte områder.

[Udenrigsministeren]

Over for repræsentanter for regeringerne i Syrien, Jordan og Libanon understregedes det, at også de burde iværksætte tillidsskabende foranstaltninger. Særligt pegede EF-trojkaen på en ophævelse af den arabiske handelsboycot, som Danmark og EF finder strider mod ånden i fredsprocessen.

Desuden har EF i efteråret 1992 demarcheret i en lang række arabiske hovedstæder med en kraftig opfordring om at ophæve den økonomiske boycot af Israel.

Danmark har endvidere i EF udtalt støtte til tanken om fælles EF-antiboykotlovgivning.

Spm. nr. S 709

Til *landbrugsministeren* (15/4 93) af:

Poul Erik Dyrland (S):

»Vil det på et eksempelvis 10 ha stort landbrugsareal, der nu er braklagt efter gældende regler, og hvor der findes to remiser, være lovligt og uden konsekvens for landmanden at anlægge en vildtfodermark – bestående af eksempelvis majs, fodermarvkål eller honningurt – på f.eks. 1.500 m² i tilknytning til hver remise, og vil det være lovligt at opretholde eller anlægge en fodermark på f.eks. 2.500 m² på et areal, der er braklagt efter gældende regler, og hvor der ikke findes en remise?«

Svar (30/4 93):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Efter de nuværende regler, som alene vedrører braklægning i 1992-93, kan en vildtfodermark som beskrevet i spørgsmålet ikke etableres på et braklagt areal.

Den nuværende bekendtgørelse gælder imidlertid kun et år, og den skal fornys med virkning fra efteråret 1993. I forbindelse med udformningen af de nye regler indgår det i overvejelserne at forøge antallet af arter, der kan udsås til etablering af plantedækket. Landbrugsministeriet har opfordret Vildtforvaltningen og Jægerforbundet til at undersøge mulighederne for at sammensætte vildtvenligt plantedække uden reformafgrøder (korn, ærter, bønner, raps og solsikke).

Spm. nr. S 762

Til *justitsministeren* (23/4 93) af:

Engell (KF):

»Regeringen bedes på baggrund af Menneskerettighedsdomstolens og Kommissionens praksis oplyse Folketinget om den risiko, der er forbundet med, at Menneskerettighedsdomstolen vil kunne fastslå, at Rigsrettens procedurereform er i strid med menneskerettighedskonventionens artikel 6, der tilsikrer enhver en retfærdig rettergang.«

Begrundelse

Menneskerettighedsdomstolen har i flere sager behandlet spørgsmålet om domstolens inhabilitet som følge af den måde, dommere er udpeget på. Domstolen har i sin praksis også tilsidesat afgørelser truffet af »domstole«, der er politisk udnævnt eller udvalgt blandt politikere, uanset at dommerne ikke er udpeget med den konkrete sag for øje. Mit spørgsmål gælder ikke Rigsrettens kompetence, men er alene et spørgsmål om, hvorvidt den danske stat repræsenteret ved Folketinget og Højesteret løber nogen risiko som følge af den konvention, Danmark har tiltrådt, og som sidste år gennem Folketingets vedtagelse blev inkorporeret i dansk lovgivning, hvilket giver konventionen en helt særlig status i Danmark.

Svar (3/5 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Ved skrivelse af 29. marts 1993 besvarede Justitsministeriet spørgsmål nr. 242 og 243 fra Folketingets Retsudvalg. Folketingets Retsudvalg havde blandt andet forespurgt, om justitsministeren var enig i de synspunkter vedrørende Rigsretten, som professor Werlauff havde givet udtryk for i en kronik i Berlingske Tiden den 10. marts 1993.

De synspunkter, som professor Werlauff giver udtryk for i den nævnte artikel, vedrører i et vist omfang de samme forhold, som spørgeren berører i sit spørgsmål og i begrundelsen for spørgsmålet.

I svaret af 29. marts 1993 anførte Justitsministeriet, at de spørgsmål, som professor Werlauff rejser, herunder navnlig om inhabilitet hos Folketinget og Rigsretten, henhører under Folketingets og Rigsrettens kompetence, og at de i givet fald vil kunne rejses under en rigtssag.

Justitsministeriet fandt derfor af principielle grunde ikke at burde udtale sig om de rejste spørgsmål.

[Justitsministeren]

Det kan i øvrigt oplyses, at der foreligger en række afgørelser fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som belyser indholdet af de krav, som efter praksis stilles til en domstol, for at den kan anses for at være uafhængig og upartisk.

Ingen af disse afgørelser angår organer, der svarer til Rigsretten. De foreliggende afgørelser giver efter Justitsministeriets opfattelse ikke belæg for at antage, at ordningen omkring Rigsrettens sammensætning og virksomhed er i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål:

Ad spm. nr. S 692

Fra undervisningsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Pernille Frahm (SF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1992-93, forhandlingerne sp. 8754, var sålydende:

Til *undervisningsministeren* (6/4 93) af:

Pernille Frahm (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke organisationer der angiveligt har modtaget etableringstilskud, og som lader tilskuddet indgå i egenkapitalen med en note om tilbagebetalingspligten, samt hvilke revisorer de omtalte organisationer benytter, og om der er nogle organisationer, som ikke har en sådan note, der angiver, at etableringstilskuddet er tilbagebetalingspligtigt?«

Supplerende svar (29/4 93):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

I mit svar af 14. april 1993 vedlagde jeg brev af 13. april 1993 fra Dansk Ungdoms Fællesråd (DUF).

DUF har efterfølgende i brev af 19. april 1993 gjort opmærksom på en fejl i brevet fra den 13., idet organisationen Youth for Understanding, Danmark, ikke lader modtagne etableringstilskud indgå i egenkapitalen.

Kopi af DUF's brev af 19. april 1993 vedlægges.

Bilag

DUF

Dansk Ungdoms Fællesråd
Scherfigsvej 5
2100 København Ø
19.04.93

Undervisningsministeriet
Vestergade 29-31
1456 København K

Vedr.: Spørgsmål stillet til undervisningsministeren af Pernille Frahm

Dansk Ungdoms Fællesråd har i skrivelse af 13.04.93 meddelt ministeriet, hvilke af de tipskudsmodtagende organisationer der optager modtagne etableringsudgifter som gæld, og hvilke organisationer der posterer etableringstilskud som en del af egenkapitalen med en notehenvielse indeholdende eventualforpligtelsen over for DUF.

Efter en nærmere analyse af YFU's regnskaber må vi meddele, at YFU ikke lader modtagne etableringstilskud indgå i egenkapitalen, idet man også her betragter etableringstilskud som gæld. Når det i første omgang er meddelt anderledes fra vores side, hænger det sammen med, at YFU's regnskaber kunne have været lidt mere tydelige på dette område.

Vi beklager hermed denne fejltagelse fra vores side.

Bjarke Steen Johansen
organisationskonsulent

Spm. nr. S 746

Til *socialministeren* (21/4 93) af:

Aage Frandsen (SF):

»Finder ministeren, at det er rimeligt, at en kommune kan inddrage både børnefamilieydelsen, børnetilskuddet og børnepengene fra en enlig forsørger, når den pågældende enlige forsørger har et barn på observationsskole, mens forsørgere med to indkomster alene får inddraget børnefamilieydelsen?«

Begrundelse

Efter gældende regler modtager en enlig forsørger både børnefamilieydelse, børnetilskud og børnepenge, netop fordi enlige forsørgere dermed har mulighed for økonomisk at varetage deres forsørgerforpligtelse i lighed med familier med to indkomster.

[Aage Frandsen]

I stort set alle socialpolitiske sammenhænge arbejdes der ud fra princippet om, at de økonomisk dårligst stillede skal betale mindst eller modtage størst tilskud. Det gælder også, når det drejer sig om unges ophold på en efterskole. Men det gælder åbenbart ikke, når det drejer sig om at benytte observationsskole, hvor enlige forsørgere bidrager med betydelig mere end forsørgere, der har to indkomster. Faktisk kan en enlig forsørger blive trukket for børnefamilieydelse, børnetilskud, børnepenge samt i visse situationer også boligydelsen – i alt 2.000 kr. pr. måned

Svar (27/4 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Da de to spørgsmål hænger tæt sammen, følger hermed en samlet besvarelse.

Jeg har i en besvarelse af 16. april 1993 til Folketingets Socialudvalg på spørgsmål nr. 111 og 112 (alm. del – bilag 334 og 337) redegjort dels for baggrunden for reglerne og dels for mit eget syn på sagen. Det fremgår heraf, at retten til børnetilskud og forskudsvis udbetalte børnebidrag ifølge børnetilskudsloven er betinget af, at barnet ikke forsørges af offentlige midler. Efter børnefamilieydelsesloven er også retten til børnefamilieydelse betinget af, at barnet ikke er forsørget af offentlige midler.

Børnetilskudsvejledningen af 18. december 1986 omtaler *vejledende* i pkt. 5, under hvilke omstændigheder et barn normalt betragtes som forsørget af offentlige midler:

»... Et barn anses i øvrigt for forsørget af offentlige midler, når det offentlige yder et beløb, der dækker den *væsentligste del af udgifterne ved forsørgelsen*. Det gælder, uanset om det drejer sig om foranstaltninger inden for Socialministeriets område eller f.eks. om undervisningsforanstaltninger. Udgifterne til kost og logi anses i almindelighed for at udgøre den væsentligste del af udgifterne ved barnets forsørgelse.

Et barn anses herefter for forsørget af offentlige midler, når det f.eks. opholder sig på observationsskole, hvor det offentlige afholder udgiften til kost og logi fra mandag til fredag. Under ferieperioder i hjemmet anses barnet fortsat for offentligt forsørget.«

Det fremgår videre, at under efterskole- eller ungdomsskoleophold bevares retten til ydelserne normalt, da forældrene (i modsætning til

observationsskoler) betaler for opholdet. Retten bevares dog kun, hvis forældrebetalingen udgør mere end et symbolsk beløb.

Socialministeriet har ved tidligere lejligheder udtalt, at baggrunden for, at børn på observationsskole som udgangspunkt kan anses for at være offentligt forsørgede, er, at børneydelserne ikke forudsættes at dække samtlige udgifter ved forsørgelsen. Hvis ydelserne var så store, at de fuldt ud dækkede udgifterne ved et barns forsørgelse, ville det ikke være rimeligt at lade dem bortfalde helt under opholdet. Dette er imidlertid ikke tilfældet, og i de normale tilfælde må den økonomiske lettelse, som børnenes fravær i 5 af ugens dage medfører for forældrene, antages mindst at svare til de bortfaldne ydelser.

Allerede i 1981 udtalte Folketingets ombudsmand til en konkret sag, at han ikke fandt tilstrækkeligt grundlag for at kritisere amtsankenævnet i Roskilde Amt for at have tiltrådt en kommunal afgørelse om at inddrage børneydelserne under et barns ophold på observationsskole. Ombudsmanden lagde hermed til grund, at familiedydelserne alene udgør et *tilskud* til udgifterne ved et barns forsørgelse, og at de bortfalder, når det offentlige (på anden måde) dækker den væsentligste del af udgifterne ved barnets forsørgelse. Det fremgik af hans svar til klageren, at børnetilskudsordningen synes at bygge på den tankegang, at ydelsernes formål er en lempelse af forsørgerbyrden, og at de bortfalder, hvis der på anden måde sker en lempelse af forsørgerbyrden fra det offentlige side. Børnetilskuddet m.v. ydes dermed så at sige til den sidste del af udgifterne ved et barns forsørgelse.

Ankenævnet for Århus Amt gav i december 1992 Århus Kommune medhold i, at ydelserne kan inddrages under et barns ophold på Brundhøjskolen ved Glesborg, som er en amtskommunal observationsskole. Af begrundelsen for afgørelsen fremgår, at:

»... det offentlige under skoleopholdet yder et beløb, der må anses for at dække de væsentligste udgifter ved barnets forsørgelse. At forældrene evt. selv afholder lommepenge, beklædningsudgifter, udgifter i forbindelse med barnets besøg i hjemmet i weekender og ferier, ændrer ikke noget, idet der ved vurderingen af, om det offentlige afholder de væsentligste udgifter, ikke kun indgår udgifter efter bistands-

[Socialministeren]

loven, men også andre offentlige udgifter, f.eks. statstilskud og kommunalt tilskud.«

Den Sociale Ankestyrelse har afvist at antage sagen til principiel behandling med den begrundelse, at afgørelsen er en direkte følge af nævnte pkt. 5 i børnetilskudsvejledningen.

Jeg kan hertil bemærke, at jeg finder det rimeligt, at børneydelserne ikke udbetales for et barn, der er forsørget af offentlige midler, ligesom jeg er enig i vejledningens bemærkning om, at et barn må anses som forsørget af offentlige midler, »når det offentlige yder et beløb, der dækker den væsentligste del af udgifterne ved forsørgelsen«.

Det er samtidig min opfattelse, at det ikke er intentionen med reglerne, at forældrene skal udsættes for en væsentlig økonomisk belastning ved inddragelse af ydelserne under opholdet.

Afgørelse om inddragelse af ydelserne må derfor efter min opfattelse bero på et konkret kommunalt skøn over, hvorvidt det offentlige eller forældrene afholder de væsentligste udgifter ved forsørgelsen, og om forældrene oplever en væsentlig økonomisk belastning ved inddragelse af ydelserne under opholdet.

Med andre ord bør ydelserne ikke automatisk og uden en konkret, individuel vurdering kunne fratrækkes for børn, som er optaget på observationsskole f.eks. 4½ dag om ugen, 200 dage om året.

På baggrund heraf kan jeg oplyse, at jeg finder, at det er rimeligt, at ophold på en observationsskole betragtes som offentlig forsørgelse, og at en kommune inddrager de nævnte børneydelser, såfremt det efter en konkret kommunal vurdering viser sig, at barnet i det væsentligste er forsørget af offentlige midler, og at forældrene ikke bliver væsentligt økonomisk belastet af at få ydelserne inddraget.

Som jeg også nævnte i mine svar til Socialudvalget, er det mit indtryk, at børnetilskudsvejledningen ikke klart nok fremhæver dette. Da vejledningen står over for en snarlig revidering, er det derfor min hensigt at tage formuleringen i pkt. 5 op til nærmere vurdering med henblik på en præcisering heraf.

Jeg skal afslutningsvis tilføje, at det i begrundelsen for spørgsmålene nævnes, at enlige forsørgere også risikerer at blive trukket i boligsikring og boligydelse ved barnets ophold på observationsskole. Jeg kan hertil bemærke,

at Bygge- og Boligstyrelsen har oplyst over for Socialministeriet, at retten til boligsikring og boligydelse efter dens opfattelse normalt ikke påvirkes af et barns ophold på observationsskole nogle måneder.

Ifølge boligstøttevejledningen nr. 140 af 30. juli 1992, pkt. 3.2.1., medregnes barnet fortsat ved beregning af boligsikring og boligydelse, hvis der ved indretning af hjemmet er taget hensyn dels til barnets midlertidige ophold under f.eks. ferie, fridage eller sygdomsperioder, dels til muligheden for senere varige ophold.

Spm. nr. S 747

Til *socialministeren* (21/4 93) af:

Aage Frandsen (SF):

»Finder ministeren, at det er rimeligt, at ophold på en observationsskole betragtes som offentlig forsørgelse med de konsekvenser, det har for enlige forsørgere, der derved tvinges på bistandshjælp?«

Begrundelse

Ophold på en observationsskole er normalt 4½ dag om ugen, hvilket svarer til 200 dage om året. Det betyder naturligvis en mindre udgift for en enlig forsørger i forhold til, hvis barnet boede hjemme hele tiden. Det er begrundelsen for, at nogle af de ydelser, der tilfalder en enlig forsørger, i stedet tilfalder det offentlige.

Men da forsørgeren fortsat har væsentlige udgifter som følge af forsørgerforpligtelsen, er det vanskeligt at se det rimelige i, at kommunen kan fratage den enlige forsørger både børnefamilieydelsen, børnetilskuddet og børnepengene samt i nogle tilfælde også boligsikring.

Uanset at det offentlige ved at påtage sig forsørgerforpligtelsen overtager adskillige udgifter til barnet ud over tiden direkte på observationsskole, påhviler der reelt fortsat forsørgeren udgifter til barnet. For mange enlige forsørgere er der reelt tale om en indtægtsnedgang, som de færreste enlige forsørgere kan klare. Konsekvensen heraf er, at mange enlige forsørgere tvinges på bistandshjælp, hvilket af mange føles uværdigt, når de på den baggrund skal bede om penge som erstatning for både børnefamilieydelsen, børnetilskuddet og børnepengene samt eventuelt boligsikring.

[Aage Frandsen]

Mange enlige forsørgere, der for en kortere periode har valgt at benytte sig af en observationskole til deres barn, føler det uværdigt, at de er tvunget ind i klientrollen. Dette er også i modstrid med en socialpolitik, der skal modvirke klientgørelse, og det forekommer urimeligt, at enlige forsørgere skal bede om penge, efter at de har afleveret børnefamilieydelsen, børnetilskuddet og børnepengene samt fået trukket i boligsikringen. Dertil kommer, at det er vanskeligt at forklare formålet med at tage med den ene hånd og derefter give med den anden, samtidig med at det er en bureaukratisk fremgangsmåde.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 746).

Spm. nr. S 782

Til *undervisningsministeren* (27/4 93) af:

Aage Frandsen (SF):

»Overvejer ministeren at ændre reglerne for pædagogikum for kommende gymnasielærere, så de som tidligere også får mulighed for at tage pædagogikum inden fast ansættelse?«

Begrundelse

Med de nuværende regler, hvor en gymnasielærer skal have fast ansættelse, inden vedkommende kan starte på pædagogikum, kan den pågældendes pædagogiske evner vanskeligt indgå som et vigtigt kriterium i forbindelse med ansættelse. Det betyder, at ansættende myndighed må nøjes med eksamensbeviser, samtaler og eventuelt anbefalinger som baggrund for ansættelsen. Dette i modsætning til tidligere, hvor pædagogikum også kunne tages før ansættelse i gymnasiet, hvorved udtalelsen fra pædagogikum kunne indgå med stor vægt som kriterium i forbindelse med ansættelse. Da det netop er kvalifikationen som underviser, der afprøves under pædagogikum, og som kommer til udtryk ved udtalelsen fra pædagogikum, forekommer det noget problematisk, at ansættelser i gymnasieskolen i dag sker uden en pædagogikumudtalelse som en del af grundlaget. Derfor forekommer det en overvejelse værd at ændre reglerne, så det bliver muligt også at tage pædagogikum, selv om de pågældende ikke har fast ansættelse i gymnasieskolen.

Svar (6/5 93):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Undervisningsministeriet har nedsat en arbejdsgruppe, der har til opgave at komme med forslag til en fremtidig pædagogikumordning.

Arbejdsgruppen er sammensat af medlemmer fra rektor- og forstanderforeningerne, Gymnasieskolernes Lærerforening og gymnasieafdelingen. Gymnasieafdelingen har over for mig oplyst, at arbejdsgruppens rapport med konklusioner og forslag forventes at være færdig til september, og at spørgsmålet om pædagogikum inden ansættelse indgår i arbejdsgruppens overvejelser.

Jeg vil vende tilbage til sagen, når arbejdsgruppens rapport foreligger.

Spm. nr. S 781

Til *statsministeren* (26/4 93) af:

Gade (SF):

»Er statsministeren af den opfattelse, at det vedtagne EF-vækstinitiativ snarest muligt skal efterfølges af yderligere fælleseuropæiske initiativer til reduktion af arbejdsløsheden?«

Begrundelse

Det netop vedtagne EF-vækstinitiativ forventes at skabe 450.000 job i løbet af nogle år. Det skal sammenholdes med en forventet stigning i arbejdsløsheden i EF på 2 millioner alene i år. Initiativet vil derfor alene tage toppen af denne stigning, hvilket efter spørgerens opfattelse nødvendiggør en yderligere fælles indsats – hvad der også i en række lande er økonomisk råderum til.

Det er med andre ord væsentligt at forstærke den positive udvikling, der har fundet sted i EF med hensyn til en beskæftigelsesfremmende politik i det sidste halve år. Derfor er det også vigtigt at få konstateret, om statsministeren deler den vurdering, som EF-kommissær Henning Christophersen ifølge dagbladet *Børsen* den 20. april 1993 har fremsat: »... en vækstpakke 2 kan der ikke blive tale om. De fleste lande har nu ikke mere budgetmæssig manøvre dygtighed«.

Svar (5/5 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

[Statsministeren]

Ja.

På Rådsmødet (økonomi- og finansministre) den 19. april 1993 konkluderede formandskabet om EF-vækstinitiativet, at der var tale om et første skridt i en proces, og at flere initiativer var på vej til fremme af den økonomiske vækst.

I Rådets konklusioner siges:

»Rådet er enig om, at det fortsat vil bestræbe sig på at fremme et økonomisk opsving i Europa. Rådet (økonomi og finans) vil aflægge rapport til Det Europæiske Råd i juni om gennemførelsen af Edinburgh-erklæringen på grundlag af den pakke af foranstaltninger, der er blevet forelagt i dag, samt efterfølgende afgørelser og udviklinger ud over de initiativer, der er taget på EF-plan. Rådet (økonomi og finans) vil på samlingen i efteråret gøre yderligere status over konjunktursituationen, de allerede trufne foranstaltningers effektivitet og det eventuelle behov for yderligere foranstaltninger, der f.eks. skal medtages i de nationale budgetter for 1994.«

Som det fremgår, forudses emnet behandlet på Det Europæiske Råds møde i København i juni, ligesom det vil være på dagsordenen i den kommende formandskabsperiode.

Spm. nr. S 716

Til *udenrigsministeren* (16/4 93) af:

Holger Graversen (S):

»Har udenrigsministeren fordømt eller agter udenrigsministeren at fordømme de seneste israelske overgreb i Gaza, hvor militæret f.eks. i Khan Yunis nu bruger antitankmissiler i palæstinensiske boligkvarterer som kollektiv afstraffelse?«

Begrundelse

Det er dybt tragisk, at Israels regering fortsat skal have lov til at bryde internationale konventioner om menneskerettigheder for folk i besatte områder ustraffet. Det er direkte ødelæggende for FN's prestige og international retsfølelse.

USA er reelt det eneste land, som kan lægge tilstrækkeligt pres på Israel.

Men blot en åbenlys drøftelse af sanktioner eller boykot fra dansk side vil også kunne lægge pres på Rabin-regeringen.

Svar (27/4 93):

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Allerede den 18. februar 1993 – ved de første rapporter om brug af antitank-våben og andre israelske militære tiltag i Gaza-striben, som jeg er enig med spørgeren i indicerer kollektive afstraffelsesmetoder – gav de tolv EF-lande over for de israelske myndigheder udtryk for dyb bekymring over den forværrede sikkerhedssituation.

Særlig bekymring og ubehag tilkendegav man over for det stigende antal sårede og dræbte palæstinensiske mindreårige samt den bevidste ødelæggelse af materiel ejendom, herunder ved brug af antitank-våben.

Spm. nr. S 717

Til *udenrigsministeren* (16/4 93) af:

Holger Graversen (S):

»Har udenrigsministeren presset eller agter udenrigsministeren at lægge pres på USA's regering for at få denne til i FN at kræve FN's relevante resolutioner efterfulgt?«

Begrundelse

Der henvises til spørgsmål nr. S 716 og begrundelsen herfor.

Svar (27/4 93):

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Den danske regering går selvsagt ud fra, at USA – som andre medlemmer af verdenssamfundet – medvirker til at gennemføre de generalforsamlings- og sikkerhedsrådsresolutioner, som man har stemt for.

Spm. nr. S 718

Til *udenrigsministeren* (16/4 93) af:

Holger Graversen (S):

»Har Danmark eller EF overvejet sanktioner mod Israel på grund af landets overtrædelser af FN's resolutioner, internationale konventioner og menneskerettigheder?«

Begrundelse

Der henvises til spørgsmål nr. S 716 og begrundelsen herfor.

Svar (27/4 93):

[Udenrigsministeren]

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Danmark har bilateralt og sammen med de øvrige EF-lande en løbende dialog med de israelske myndigheder vedrørende situationen i de besatte områder, hvorunder vi med styrke understreger den vægt, som vi tillægger respekten for menneskerettigheder og internationale principper og standarder.

I denne forbindelse skal jeg også henvise til min besvarelse af det samtidig af spørgeren stillede spørgsmål nr. S 716.

Hvad særligt angår deportationerne, ved jeg fra mine nylige samtaler med premierminister Rabin og andre medlemmer af den israelske regering, at man i Israel fuldt ud er bekendt med Danmarks og EF's syn herpå.

Allerede den 18. december 1992 fordømte EF-landene kraftigt deportationerne af de 400 Hamas-folk som værende i strid med den 4. Genève-konvention.

Ligeledes havde jeg under samarbejdsråds-mødet mellem EF og Israel den 1. februar 1993 lejlighed til på EF's vegne at understrege over for den israelske udenrigsminister, Peres, at EF's Ministerråd ikke håbede at blive bragt i den situation, at man skulle tage stilling til spørgsmålet om en opdatering af den eksisterende samarbejdsaftale med Israel uden en løsning på deportationsproblemet.

De tolv EF-lande er dog samtidig af den opfattelse, at der med den amerikansk-israelske aftale af 1. februar 1993 og »seks-punkt«-planen, som den amerikanske udenrigsminister har forhandlet med palæstinenserne og Israel, er indledt en proces hen imod en løsning af deportationssagen i overensstemmelse med indholdet af FN's Sikkerhedsråds resolution 799.

Spm. nr. S 724

Til *sundhedsministeren* (16/4 93) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til en ekstraordinær indsats for at få uddannet nogle flere sygeplejersker, som jo er en af forudsætningerne for at kunne afhjælpe ventelisterne til sygehuse?«

Begrundelse

Såfremt ventelisterne skal reduceres for pa-

tienter til sygehusene, skal der formentlig mere personale til.

Primært selvfølgelig flere kirurger, men ikke mindst sygeplejersker bliver der brug for flere af. Og det er et faktum, at der meget hurtigt kan opstå en flaskehals, der hedder mangel på sygeplejersker, da der er fuld beskæftigelse i dette område.

Svar (26/4 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Den merindsats, som sundhedsvæsenets personale forventes at skulle yde for at kunne afhjælpe ventelisterne til sygehusene, vil være af marginal og samtidig midlertidig karakter set i forhold til de mange opgaver, sygeplejerskerne i øvrigt varetager.

Jeg kan oplyse, at den årlige optagelse på sygeplejerskeuddannelsen i dag er på ca. 2.350 studerende, hvilket er den hidtil højeste uddannelseskapa-citet for sygeplejerskerne. Uddannelseskapa-citeten blev således så sent som i 1991 forøget med 150 pladser, hvorfor effekten heraf endnu ikke er slået igennem.

Det må i denne sammenhæng også tages i betragtning, at den aktuelle årlige afgang fra faget til pension m.v. er væsentlig mindre end den aktuelle tilgang (ca. 1.000 pensionerede mod ca. 2.000 nyuddannede).

Der er på den anden side en meget lav ledighed blandt sygeplejersker (ca. 0,7 pct. af samtlige uddannede), ligesom det er vanskeligt for visse sygehuskommuner – navnlig i hovedstadsområdet – og inden for visse arbejdsområder – navnlig psykiatri og plejehjem samt hårdt belastede afdelinger på de store sygehuse – at få ledige sygeplejerskestillinger besat.

Man må på denne baggrund nok konstatere, at der for øjeblikket er en vis mangel på sygeplejersker, der godt kan begrunde, at der ved forhandlinger med amterne – hvorunder sygeplejerskeuddannelsen hører – søges etableret flere uddannelsespladser.

Spm. nr. S 725

Til *finansministeren* (16/4 93) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren i forbindelse med forhandlingerne med amterne tage initiativ til, at uddannelseskapa-citeten på sygeplejerske-, jordemoder- og sundhedsplejerskeområdet udvides?«

[Lilli Gyldenkilde]

Begrundelse

I en arbejdsløshedstid som den, vi desværre lever i, er det ikke åbenbart forståeligt, at der skal mangle sygeplejersker, jordemødre og sundhedsplejersker, når der faktisk er stillinger, der ikke kan besættes på grund af for få uddannede. Og da et af regeringens program-punkter er at nedsætte ventetiderne på indlæggelse på sygehuse, er behovet for at forhindre flaskehalse på områderne særdeles vigtigt.

Svar (26/4 93):

Finansministeren (Lykketoft):

I regeringens udspil til reformer på arbejdsmarkedet indgår blandt andet overvejelser om en forstærket uddannelsesindsats især for de unge under 25 år, og det er regeringens målsætning at udvide kapaciteten på en lang række uddannelsesområder.

For så vidt angår en udvidelse af uddannelseskapa-citeten ved de nævnte områder vil overvejelser herom blive drøftet ved forhandlinger med de kommunale organisationer.

Spm. nr. S 748Til *sundhedsministeren* (21/4 93) af:**Lilli Gyldenkilde (SF):**

»Vil ministeren be- eller afkræfte, at der nu er lukket for fødselsforberedelse i Vejle på grund af jordemodermangel, og at det i givet fald er vigtigt at tage initiativer til en opretning af disse forhold?«

Begrundelse

Spørgeren er gang på gang blevet gjort opmærksom på problemet i Vejle Amt om jordemodermangel, senest for nylig på grund af stop for fødselsforberedelse. Spørgeren rejste problemet flere gange over for tidligere ministre, da der er klart behov for flere jordemødre. Senest er dette rejst i spørgsmål til finansministeren og sundhedsministeren.

Det er grotesk, at det er kommet dertil, at fødselsforberedelse ikke kan gennemføres på grund af jordemodermangel. Når der er så stor ledighed, bør der ikke være noget flaskehalsproblem på så vigtigt et område. Der er jo mange, der gerne vil have denne uddannelse og i øvrigt også de to andre uddannelser, hvor

der også er mangel på uddannet personale (sundheds- og sygeplejersker).

Svar (29/4 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Vejle Amt har i denne forbindelse bekræftet, at den sædvanlige fødselsforberedelse på Sct. Maria Hospital i Vejle midlertidigt er indstillet på grund af jordemodermangel, mens der på amtets 3 andre fødesteder gennemføres fødselsforberedelser som hidtil. Amtet oplyser endvidere, at det udelukkende er jordemødrenes deltagelse i fødselsforberedelsen, der midlertidigt er indstillet, mens bl.a. fysioterapiundervisningen med vejtrækningsøvelser og gymnastik fortsat tilbydes.

Det er vigtigt, at der er overensstemmelse mellem antallet af uddannede jordemødre og de opgaver, som er tiltænkt jordemødrene – herunder bl.a. fødselsforberedelsen. Dette gælder i øvrigt for alle faggrupper inden for sundhedsvæsenet.

I forbindelse med de kommende forhandlinger med de kommunale organisationer vil der, jf. finansministerens svar af 22. april 1993 på spørgsmål nr. S 725, også indgå overvejelser om en udvidelse af uddannelseskapa-citeten på jordemoderområdet.

Spm. nr. S 749Til *socialministeren* (21/4 93) af:**Anna-Marie Hansen (S):**

»Hvad mener Den Sociale Ankestyrelse med, at sygdommen fibromyalgi skal være til stede i en »længere« årrække?«

Begrundelse

Ifølge pensionslovgivningen skal det dreje sig om en varig lidelse.

Svar (27/4 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Socialministeriet har hørt Den Sociale Ankestyrelse om disse spørgsmål. Ankestyrelsen har oplyst følgende:

»Efter lov om social pension § 15, stk. 1, er det en betingelse for at tilkende førtidspension på helbredsmæssigt grundlag, at erhvervseven varigt er nedsat på grund af fysisk eller psykisk invaliditet.

[Socialministeren]

Ud fra den foreliggende lægelige viden om fibromyalgi kan sygdommen have et svingende forløb. En del af patienterne bliver raske, og behandling kan i en del tilfælde medføre en bedring i tilstanden. Det er ikke muligt på forhånd at udelukke, at en person med fibromyalgi vil kunne få det bedre eller endog blive helt rask.

Det kan derfor ikke alene på baggrund af diagnosen fibromyalgi fastslås, om sygdommen i det enkelte tilfælde vil medføre en sådan varig invaliditet, som efter lovens § 15, stk. 1, er en betingelse for tilkendelse af helbredsbe-
tinget førtidspension.

På denne baggrund har Ankestyrelsen derfor fundet det nødvendigt at gøre tilkendelse af førtidspension betinget af, at sygdommen har været til stede i en længere årrække.

Der er ikke herved stillet krav om, at sygdommen mindst skal have været til stede i et bestemt antal år.

Ved afgørelsen af de enkelte sager er sygdommens forløb, varighed og mulighederne for behandling og eventuel revalidering samt ansøgerens alder indgået i en samlet vurdering af, om betingelserne for at tilkende førtidspension har været opfyldt.«

Socialministeriet kan henholde sig til dette svar.

Spm. nr. S 750

Til *socialministeren* (21/4 93) af:

Anna-Marie Hansen (S):

»Mener Den Sociale Ankestyrelse ikke, at fibromyalgi er varig, og hvor mange år skal en sygdom/lidelse have eksisteret, før den betragtes som en varig lidelse?«

(Besvaret sammen med spm. nr. S 749).

Spm. nr. S 751

Til *socialministeren* (21/4 93) af:

Anna-Marie Hansen (S):

»Med henvisning til, at kommuner ikke vil gå med til at revalidere mange klienter med diagnosen fibromyalgi, da klienten er for dårlig, og at klienten herefter får afslag på pension, fordi revalidering ikke er forsøgt, ønskes oplyst, hvem der afgør, om en klient kan gennemføre en revalidering.«

Svar (27/4 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Kommunerne er forpligtet til at yde revalideringshjælp, når betingelserne i bistandslovens § 43, stk. 1, er opfyldt.

Der kan ydes hjælp til revalidering efter § 43, når det må anses for påkrævet af hensyn til en persons mulighed for fremtidig at klare sig selv og sørge for sin familie. Der skal altså være tale om, at en person med nedsat erhvervs-
evne efter en konkret vurdering har brug for revalideringshjælp for at kunne vende tilbage til en erhvervsmæssig tilværelse.

Efter § 15, stk. 1, i lov om social pension kan førtidspension ikke tilkendes, hvis der foreligger mulighed for at iværksætte foranstaltninger, der kan antages mere varigt at forbedre erhvervsevnen. Det er derfor kommunens opgave, inden der tilkendes/indstilles til pension, at søge revalideringsmulighederne afprøvet.

Hvis den myndighed, der træffer afgørelse om ret til førtidspension – dvs. kommunen, revaliderings- og pensionsnævnet eller Den Sociale Ankestyrelse – giver afslag på pension med den begrundelse, at revalidering enten ikke er forsøgt, eller at mulighederne for revalidering ikke er udtømt, må kommunen i samarbejde med ansøgeren arbejde på at tilrettelægge et revalideringsforløb, der er afpasset efter den enkeltes ønsker og formåen.

I vurderingen af retten til pension indgår oplysninger om kommunens stillingtagen til revalideringsmulighederne, men den myndighed, der træffer afgørelse om ret til pension, er ikke bundet af kommunens vurdering af dette spørgsmål.

Det tilføjes, at det kan være vanskeligt at afgøre, om fibromyalgiramte kan gennemføre et revalideringsforløb. Derfor er der i Århus Amt etableret et revalideringsprojekt for personer med fibromyalgi. Projektet har bl.a. til formål at få afdækket de revalideringsmæssige muligheder ved anvendelse af særligt tilrettelagte kursusforløb for denne målgruppe. Sigtet er at skaffe viden om, hvordan personer med fibromyalgi hjælpes bedst. Projektet startede i september 1992 og forventes at køre i 1 år.

Spm. nr. S 752

Til *socialministeren* (21/4 93) af:

Anna-Marie Hansen (S):

[Anna-Marie Hansen]

»Med henvisning til, at der i et par afgørelser fra Den Sociale Ankestyrelse vedrørende fibromyalgi er truffet afgørelse – uden begrundelse – om, at sagen skal tages op til fornyet vurdering efter 3 år, ønskes oplyst, hvad der er Den Sociale Ankestyrelsels begrundelse for, at sagerne skal vurderes igen.«

Svar (27/4 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Socialministeriet har hørt Den Sociale Ankestyrelse om dette spørgsmål. Ankestyrelsen har oplyst følgende:

»Baggrunden for, at Ankestyrelsen i nogle enkelte sager i forbindelse med tilkendelse af førtidspension til ansøgere med fibromyalgi har truffet beslutning om, at sagerne skulle tages op til fornyet vurdering, er, at sygdommen ud fra den foreliggende lægelige viden, selv når den har været til stede i en længere årrække, kan have et svingende forløb. Det vil sige både til det bedre og til det værre.

Ankestyrelsen har således skønnet, at der i de nævnte konkrete tilfælde var behov for efter en periode på ny at vurdere, om der var sket sådanne ændringer i ansøgerens tilstand, at der var grundlag for en ændret pensionsvurdering.«

Socialministeriet kan henholde sig til dette svar.

Spm. nr. S 753

Til *socialministeren* (21/4 93) af:

Anna-Marie Hansen (S):

»Med henvisning til, at flere personer med diagnosen fibromyalgi tidligere har søgt pension, men har fået afslag, idet fibromyalgi først i januar 1993 er blevet anerkendt som en invaliderende lidelse og mange derfor ikke har fået den ydelse, de efter lovgivningen er berettigede til, ønskes oplyst, om pensionen, såfremt ansøgeren efter Den Sociale Ankestyrelsels holdningsændring nu får tilkendt pension, da vil kunne tilkendes med tilbagevirkende kraft til det tidspunkt, hvor ansøgeren opfyldte pensionslovgivningens kriterier for tilkendelse.«

Svar (27/4 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Socialministeriet har hørt Den Sociale Ankestyrelse om dette spørgsmål. Ankestyrelsen har oplyst følgende:

»Ændringen af praksis har først virkning fra Ankestyrelsens principielle møde den 27. januar 1993, hvor de nye kriterier blev lagt til grund, og kan derfor ikke give grundlag for tilkendelse af førtidspension med tilbagevirkende kraft.

Dette er i overensstemmelse med hidtidige antagelser inden for forvaltningsretten, hvorefter en ændret praksis inden for skønmæssige områder først får virkning fra det tidspunkt, hvor praksis ændres, det vil sige ikke med tilbagevirkende kraft. Der kan herved bl.a. henvises til Poul Andersen, »Dansk forvaltningsret«, 5. udgave, 1965, og Lis Sejr og Jens Vedsted Hansen, »Anke og genoptagelse i principielle sociale sager«, 1990.«

Socialministeriet kan henholde sig til dette svar.

Spm. nr. S 757

Til *socialministeren* (22/4 93) af:

Anna-Marie Hansen (S):

»Med hvilken begrundelse opstiller Den Sociale Ankestyrelse særlige vilkår/betingelser for mennesker med fibromyalgi?«

Begrundelse

Der henvises til de fire punkter for disse patienter, som fremgår af Sociale Meddelelser (SM P-4-93).

Svar (28/4 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Socialministeriet har hørt Den Sociale Ankestyrelse om dette spørgsmål. Ankestyrelsen har oplyst følgende:

»Ankestyrelsen kan indledningsvis henvise til besvarelsen af spørgsmålene nr. S 749 og S 750.

Ankestyrelsen kan herudover oplyse, at de betingelser, der skal være opfyldt for at tilkende en person med fibromyalgi førtidspension på rent helbredsmæssigt grundlag, er de betingelser, som, uanset hvilken sygdom ansøgeren lider af, skal være opfyldt for at konstateres en varig nedsættelse af erhvervsevnen, jf. lov om social pension § 15, stk. 1.

[Socialministeren]

Da det ud fra den foreliggende lægelige viden om fibromyalgi ikke på forhånd kan fastslås, at sygdommen vil medføre varig invaliditet, har Ankestyrelsen inden for lovens betingelser opstillet nogle retningslinier, der anvendes som udgangspunkt for vurderingen af de enkelte sager.

Der er således ikke tale om særlige vilkår eller betingelser for ansøgere med fibromyalgi, men alene retningslinier for, hvornår ansøgere med fibromyalgi opfylder de betingelser, som efter lovens § 15, stk. 1, gælder for alle ansøgere uanset sygdommens karakter.«

Socialministeriet kan henholde sig til dette svar.

Spm. nr. S 758

Til *socialministeren* (21/4 93) af:

Anna-Marie Hansen (S):

»Vil ministeren ud fra det faktum, at ca. 1/5 af dem, der får tilkendt pension i Danmark, får det på grund af lidelser i bevægeapparatet, undersøge, hvorfor der ikke findes en reumatolog i Den Sociale Ankestyrelse til bedømmelse af disse sager?«

Svar (28/4 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Socialministeriet har hørt Den Sociale Ankestyrelse om dette spørgsmål. Ankestyrelsen har oplyst følgende:

»Indledningsvis skal Ankestyrelsen oplyse, at bedømmelsen af pensionssager oftest hviler på en bred lægefaglig bedømmelse. Det vil således være de færreste sager, der falder ind under et klart afgrænset lægeligt speciale.

Ankestyrelsen har derfor valgt inden for de givne bevillingsrammer at ansætte lægekonsulenter, der dækker de fire hovedspecialer: medicin, ortopædisk kirurgi, neurologi og psykiatri. De udvalgte specialister er alle overlæger, der er tilknyttet hospitalsafdelinger. De henter i vidt omfang supplerende viden fra lægekolleger inden for andre specialer. Herudover indhenter Ankestyrelsen viden udefra i forbindelse med fastlæggelse af ny praksis vedrørende specialer, der ikke direkte dækkes af Ankestyrelsens konsulenter.

Således afholdt Ankestyrelsen forud for den principielle behandling af sagerne om førtidspension til ansøgere med fibromyalgi et møde,

hvori foruden Ankestyrelsens lægekonsulenter deltog overlæge, dr.med. Bente Danneskiold-Samsøe, to reumatologer udpeget af Dansk Reumatologisk Selskab samt en repræsentant fra Sundhedsstyrelsen. I dette møde fik Ankestyrelsens lægekonsulenter et bredt indblik i den aktuelle viden om fibromyalgi, herunder om diagnosticering, sygdommens forløb og mulighederne for behandling.

Ankestyrelsen vil ikke afvise, at styrelsen i forbindelse med kommende besættelser af ledige konsulentstillinger vil overveje ansættelse af en speciallæge i reumatologi, da mange »nye sygdomme« ligger inden for eller grænsende til dette speciale.«

Socialministeriet kan henholde sig til dette svar.

Spm. nr. S 779

Til *skatteministeren* (26/4 93) af:

Niels Højland (FP):

»Hvad agter ministeren at gøre i forbindelse med slagterikonflikten, som blandt andet betyder, at selvdøde dyr ikke bliver afhentet til destruktion, men henligger hos landmanden, som herved kan komme i klemme i forbindelse med korrekt opgørelse af selvdøde dyr?«

Begrundelse

Der er ugentligt tale om mange tusinde dyr, som ikke afhentes til destruktion. Spørgeren er derfor bekymret for, at mange landmænd kan komme til at mangle dokumentation for antallet af selvdøde dyr over for skattevæsenet.

Svar (4/5 93):

Skatteministeren (Stavad):

Det er korrekt, at landmændene i konfliktperioden ikke vil kunne dokumentere de tab, der opstår ved afgang af selvdøde større dyr.

I bekendtgørelse nr. 366 af 10. maj 1992 i medfør af lov om miljøbeskyttelse hedder det i § 11, stk. 3, 1. punktum, at »kadavere af selvdøde større dyr samt af større dyr, der slås ned uden forbindelse med slagting, skal føres til registreret og godkendt destruktionsanstalt«.

Om kadavere af mindre dyr hedder det i samme stykke, at nedgravning ikke må finde sted nærmere drikkevandsbrønde eller -boringer end 50 meter. Selvdøde mindre dyr – for

[Skatteministeren]

eksempel grise op til fravænningsalderen – bortskaffer landmændene altså lovligt ved nedgravning under iagttagelse af de relevante veterinære regler.

Det vil sige, at såvel landmændene som skattemyndighederne allerede er fortrolige med håndteringen af selvdøde dyr som afstemningsproblem i besætningsammenhænge.

Følgen af konflikten vil derfor kun være, at skattemyndighederne i et noget videre omfang end normalt vil være henvist til en skønsmæssig bedømmelse i forbindelse med besætningsforhold.

Det kan supplerende nævnes, at både landmænd og skattemyndigheder på en række andre områder er bekendt med anvendelse af skøn i skattemæssige sammenhænge.

Spm. nr. S 780

Til *miljøministeren* (26/4 93) af:

Niels Højland (FP):

»Hvad agter ministeren at gøre for, at de danske husdyrproducenter ikke kommer i strid med miljølovgivningen, når de selv skal bortskaffe selvdøde dyr i den tid, slagterikonflikten varer?«

Begrundelse

Spørgsmålet er stillet, for at der ikke senere skal blive problemer af miljømæssig karakter for den enkelte husdyrproducent.

Svar (3/5 93):

Miljøministeren (Birte Weiss, fg.):

Med hensyn til bortskaffelse af selvdøde dyr under slagterikonflikten kan jeg oplyse, at Miljøministeriet allerede har taget skridt til at orientere om, hvilke muligheder der efter Miljøministeriets regler vil være for, at de selvdøde dyr på de enkelte bedrifter kan bortskaffes.

For en nærmere beskrivelse heraf skal jeg henvise til vedlagte skrivelse af 23. april 1993 fra Miljøstyrelsen til samtlige kommunalbestyrelser og amtsråd.

Vedr.: Bortskaffelse af selvdøde dyr under destruktionsanstaltens strejke.

Af hensyn til de problemer om bortskaffelse af selvdøde dyr, der eventuelt måtte opstå under den nævnte strejke, skal Miljøstyrelsen

herved henlede kommunalbestyrelsernes opmærksomhed på, hvilke muligheder der efter Miljøministeriets regler vil være for, at de selvdøde dyr på de enkelte bedrifter kan bortskaffes.

I tilfælde, hvor aflevering til destruktionsanstalt ikke er mulig, vil kommunalbestyrelserne i sådanne sager skulle tage stilling til, om nedgravning kan tillades.

Destruktionsanstaltens strejke er efter Miljøstyrelsens opfattelse en sådan særlig situation, at kommunerne kan tillade nedgravning af de selvdøde dyr, hvis forholdene tillader det, jf. § 11, stk. 3, i Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 366 af 10. maj 1992 om ikkeerhvervsmæssigt dyrehold, uhygiejniske forhold m.m.

Det fremgår af § 11, stk. 3, i ovennævnte bekendtgørelse, at »kadavere af selvdøde større dyr samt af større dyr, der slås ned uden forbindelse med slagting, skal føres til registreret og godkendt destruktionsanstalt. Kommunalbestyrelsen kan i særlige tilfælde tillade nedgravning af sådanne kadavere. Nedgravning af disse samt af kadavere af mindre dyr må ikke finde sted nærmere drikkevandsbrønde eller -boringer end 50 meter.«

Under hensyn til, at amterne har det overordnede ansvar for grundvandet, og at der her kan blive tale om nedgravning på mange ejendomme, bør amterne som grundvandsmyndighed inddrages i beslutningerne om nedgravningssted.

Det bemærkes, at døde dyr ikke bør nedgraves i mergel- og grusgrave, hvor beskyttelsen af grundvandet er ringe, og hvor der derfor kan ske en direkte nedsvivning til grundvandet.

Det kan endvidere oplyses, at Veterinærdirektoratet har udtalt hertil, at direktoratet kan acceptere nedgravning, såfremt kommunalbestyrelsen har givet tilladelse hertil efter § 11, stk. 3, i bekendtgørelsen om ikkeerhvervsmæssige dyrehold, uhygiejniske forhold m.m.

Spm. nr. S 788

Til *landbrugsministeren* (29/4 93) af:

Niels Højland (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvad der bliver af de penge, som fradrages i henhold til den bestemmelse, der findes i den af Landbrugsministeriet og EF-direktoratet udarbejdede vejled-

[Niels Højland]

ning om støtte til producenter af raps-, rybs- og solsikkefrø af marts 1992, punkt 6?»

Begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, hvad der bliver af den forskel i støttebeløbet, der fremkommer ved, at landmanden i forbindelse med for sent indsendt ansøgning får fradraget 1 pct. af støttebeløbet pr. dag og efter 30 dage helt mister retten til støtte.

Svar (12/5 93):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Da det pågældende støttebeløb ikke bliver udbetalt, vil der ikke finde nogen refusion sted fra FEOGA.

Spm. nr. S 789

Til *landbrugsministeren* (29/4 93) af:

Niels Højland (FP):

»Kan ministeren i forlængelse af spørgsmål nr. S 788 oplyse, hvor stort et beløb det drejer sig om på landsplan for 1992, som fradrages i henhold til den bestemmelse, der findes i den af Landbrugsministeriet og EF-direktoratet udarbejdede vejledning om støtte til producenter af raps-, rybs- og solsikkefrø af marts 1992, punkt 6?»

Begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, hvor stort et beløb der fradrages i forbindelse med, at landmænd ved for sent indsendt ansøgning får fradraget 1 pct. af støttebeløbet pr. dag og efter 30 dage helt mister retten til støtte.

Svar (12/5 93):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Ansøgningen indsendes i to dele, henholdsvis arealanmeldelse og høsterklæring. Der er fradraget 664.535 kr. for for sent indsendte arealanmeldelser og 3.975.903 kr. for for sent indsendte høsterklæringer, i alt 4.640.438 kr. for 1992.

Der tages forbehold for eventuelle mindre ændringer i tallene.

Spm. nr. S 790

Til *landbrugsministeren* (29/4 93) af:

Niels Højland (FP):

»Kan ministeren i forlængelse af spørgsmål nr. S 788 og S 789 oplyse, hvor stort et beløb der har været afsat til støtte til producenter af raps-, rybs- og solsikkefrø for 1992, hvor stort et beløb der har været ansøgt om, og hvor stort et beløb der forventes at blive bevilget til udbetaling på baggrund af ansøgningerne?»

Begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, hvor stort et beløb der har været afsat til ordningen, hvor stort et beløb der samlet har været ansøgt om, og hvor stort et beløb der forventes udbetalt på baggrund af godkendte ansøgninger – alle beløb for 1992.

Svar (12/5 93):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Der blev for 1992 budgetteret med 790 mio. kr., der er samlet ansøgt om et beløb på 791 mio. kr., og der forventes udbetalt mellem 781 og 786 mio. kr. på baggrund af godkendte ansøgninger.

Spm. nr. S 791

Til *landbrugsministeren* (29/4 93) af:

Niels Højland (FP):

»Kan ministeren i forlængelse af spørgsmål nr. S 788, S 789 og S 790 oplyse, hvor mange landmænd der har søgt om støtte, hvor mange landmænd der har fået godkendt deres ansøgninger, og slutteligt hvor mange landmænd der har fået fradrag i støttebeløbet eller helt har mistet støtte som følge af bestemmelsen om fradrag på 1 pct. af støttebeløbet pr. dag, ansøgningsfristen er overskredet, og at man helt mister retten til støtte efter 30 dage?»

Begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, hvor mange landmænd der har ansøgt om støtte, hvor mange der har fået støtte, og hvor mange der eventuelt er kommet i klemme med hensyn til ansøgningsfristen.

Svar (12/5 93):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

[Landbrugsministeren]

I alt 23.326 landmænd har søgt om støtte. P.t. har 23.095 fået anerkendt deres ansøgning. Heraf har 44 landmænd fået reduktion i støttebeløbet som følge af for sent indgivet arealanmeldelse, og 566 landmænd har p.t. fået reduktion som følge af for sent indsendt høsterklæring, men det endelige antal forventes at blive 717. 21 landmænd har mistet støtten helt på grund af for sent indgivet ansøgning.

Spm. nr. S 801

Til *landbrugsministeren* (4/5 93) af:

Niels Højland (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke EF-direktivforslag under ministerens ressort der for tiden behandles i Ministerrådet, hvilke EF-direktivforslag der endnu ikke er færdigbehandlede, samt hvilke EF-direktivforslag der er under udarbejdelse?«

Begrundelse

Det bedes af svaret fremgå, hvordan og i videst muligt omfang hvornår de nævnte forslag under ministerens ressort vil blive behandlet i Ministerrådet med hensyn til afstemning, dvs. hvor mange stemmer en vedtagelse i Ministerrådet vil kræve.

Svar (12/5 93):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Forslag vedrørende den fælles landbrugspolitik er baseret på Traktatens art. 43 og kan vedtages med kvalificeret flertal i Ministerrådet efter høring af Europa-Parlamentet. Kvalificeret flertal vil sige, at afgørelser træffes med mindst 54 stemmer. Landene har tilsammen 76 stemmer i Ministerrådet.

Følgende direktivforslag forventes behandlet på landbrugsministerrådsmødet i maj måned:

- Forslag til direktiv om statistiske undersøgelser af svineproduktionen.
- Forslag til direktiv om statistiske undersøgelser af hornkvægproduktionen.
- Forslag om statistiske undersøgelser af fåre- og gedefødderproduktionen.
- Forslag om fællesskabsforanstaltninger til bekæmpelse af visse fiskesygdomme.
- Forslag om ændring af direktiv om dyresundhedsmæssige betingelser for afsætning af akvakulturdyr.

- Forslag om ændring af direktiv 89/556 om samhandel med og indførsel fra tredjelande af embryoner af tamkvæg.

- Forslag vedrørende ændring af direktiv 88/657 om krav til fremstilling af og handel med hakket kød, kød i stykker under 100 g m.v.

Følgende direktivforslag er endnu ikke færdigbehandlede:

- Forslag om ændring af direktiv 80/217 om fællesskabsforanstaltninger til kontrol med klassisk svinepest.

- Forslag om ændring af direktiv 88/407 om fastsættelse af de veterinærpolitimæssige krav i forbindelse med handel med tyresæd.

Disse forslag er stort set færdigbehandlede i arbejdsgrupperne og vil blive sat til beslutning i Ministerrådet, så snart Europa-Parlamentet har afgivet udtalelse.

Derudover er følgende direktivforslag endnu ikke færdigbehandlede:

- Forslag til direktiv om ændring af direktiv om finansiering af sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol af fersk kød og fjerkrækød.

- 2 forslag om ændring af direktiv om indslæbning i medlemsstaterne af skadegørere på planter eller planteprodukter.

- Forslag om ændring af direktiv 70/524 om tilsætningsstoffer til foderstoffer.

- Forslag om ændring af direktiverne om dyresundhedsmæssige betingelser for samhandelen inden for Fællesskabet med fjerkræ og rugeæg samt fersk fjerkrækød og indførsel heraf fra tredjelande.

- Forslag til direktiv om bekæmpelse af karotflens ringbakteriose.

Det første forslag blev fremsat i november 1991, men er først blevet taget op til behandling i Rådets arbejdsgruppe i slutningen af 1992, og det forventes, at forslaget vil være klar til beslutning i løbet af efteråret. De 3 sidstnævnte forslag er netop fremsat af Kommissionen, og det forventes, at forslagene tidligst vil blive sat til afstemning i Ministerrådet til efteråret.

Følgende EF-direktivforslag er efter Kommissionens arbejdsprogram under udarbejdelse:

- Forslag til ændring af direktiv om veterinærkontrol for tredjelandsprodukter, der indføres til Fællesskabet.

[Landbrugsministeren]

- Forslag til ændring af direktiv om beskyttelse af dyr under transport.
- Forslag til direktiv om fastsættelse af principperne for gennemførelse af kontrol med dyrefoder.

Spm. nr. S 778

Til *undervisningsministeren* (26/4 93) af:

Bertel Haarder (V):

»Hvornår agter ministeren at give Herlufsholm en ny fundats, så forstander B. Johan Collet kan blive afløst af en bestyrelse og rektorstillingen blive opløst?«

Begrundelse

Det er mig komplet ubegribeligt, at der ikke er sket noget endnu. Jeg havde allerede ved juletid kammeradvokatens ord for, at jeg den 1. februar 1993 kunne afskedige Collet og udfærdige en ny fundats, så rektorstillingen kunne opløses og striden bilægges.

Nu har forældreforeningen i dag endnu en gang rykket ministeren, fordi der er forlyden om, at den nye rektor ikke kan nå at tiltræde før til nytår.

Spørgsmålet stilles for at sætte skub i sagen og støtte ministeren i den håndfaste beslutning, der nu bør træffes efter de klare retningslinier, jeg fik godkendt af kammeradvokaten allerede ved juletid.

Svar (6/5 93):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg kan oplyse, at der er løbende drøftelser mellem Stiftelsen Herlufsholm Skole og Gods' advokat og Undervisningsministeriet om den nye fundats' udformning.

Ministeriet forventer, at der snart vil foreligge en godkendt fundats, således at der kan etableres en bestyrelse og rektorstillingen kan opløses.

Spm. nr. S 745

Til *socialministeren* (20/4 93) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til at ændre reglerne i lov om plejeorlov, således at kommunerne får mulighed for at fortsætte med at give plejevederlag til pårørende, som har pas-

set døende familiemedlemmer, et antal dage efter dødsfaldet?«

Svar (26/4 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Af pkt. 8 i Socialministeriets vejledning af 19. juni 1990 om plejevederlag og anden hjælp i forbindelse med pasning af døende i hjemmet fremgår, at udbetaling af plejevederlag ophører, når plejen af den døende ophører, dvs. når den syge afgår ved døden, eller hvis plejeforholdet ophører af andre grunde.

Baggrunden for, at reglen har fået denne udformning, er følgende:

Med udgangspunkt i en folketingsbeslutning af 19. maj 1989 om forbedring af vilkårene for stærkt plejekrævende personer i eget hjem blev der den 1. november 1989 fremsat et lovforslag om indførelse af plejevederlag m.v. ved pasning af døende.

Lovforslaget indeholdt bl.a. følgende bestemmelse:

»Retten til plejevederlag ophører, når plejeren genoptager arbejdet. Endvidere ophører retten til plejevederlag senest 14 dage efter, at den plejekrævende er afgået ved døden, eller at plejeforholdet af andre grunde er ophørt, uanset om plejeren har genoptaget arbejdet.«

Under behandlingen af lovforslaget i Folketinget blev det påpeget, at det var en forudsætning for folketingsbeslutningen, at lovforslaget var udgiftsneutral. Der blev derfor udarbejdet et ændringsforslag, som bl.a. indeholdt forslag om, at retten til udbetaling af plejevederlag ophører ved dødsfaldet. Baggrunden for denne ændring var, at andre arbejdstagere i tilfælde af fravær fra arbejdet som følge af en pårørendes dødsfald heller ikke får dækket deres indkomsttab fra det offentlige. Samlet betød ændringsforslaget en væsentlig reduktion af de offentlige merudgifter ved ordningen, selv om det ikke sikrede den forudsatte udgiftsneutralitet.

Spørgsmålet om plejeorlovens længde har derfor været drøftet indgående inden vedtagelsen af ordningen i den nuværende form.

Jeg er opmærksom på, at denne regel umiddelbart kan forekomme noget restriktiv. Jeg vil derfor også være opmærksom på spørgsmålet ved en evt. revision af bistandslovens regler om hjælp i forbindelse med pasning af døende i hjemmet.

Spm. nr. S 783

Til *boligministeren* (27/4 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til, at der i lovgivningen indføres maksimalfrister for kommunernes sagsbehandling af byggesager, at der eksempelvis indføres en regel om, at byggeregnskaber i forbindelse med byfornyelse, medmindre helt særlige forhold gør sig gældende, skal være færdighandlede inden tre måneder, og at byggeregnskabet i modsat fald skal betragtes som godkendt?«

Begrundelse

Det er helt urimeligt, at byggesagsbehandling af selv mindre sager som udskiftning af vinduer, køkkener m.m. kan tage flere år.

Det er ligeledes urimeligt, at andelsboligforeninger og ejerlejlighedsforeninger skal vente i flere år på at få godkendt byggeregnskaber med det resultat, at rentebyrden mangedobles. En så bureaukratisk sagsbehandling gør, at mange arbejder ikke bliver sat i gang.

I en situation med hundrede tusinde arbejdsløse håndværkere er det meningsløst, at bureaukrati skal forhindre, at folk sætter arbejde i gang. Problemet er størst i København, hvor behandlingen af byggesager tager tre gange så lang tid som i andre kommuner, hvilket er grotesk, når man tænker på, at behovet for at oprette den københavnske boligmasse er større end i de fleste andre byer.

Svar (5/5 93):

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Ifølge byggelovgivningens bestemmelser må arbejder, der er omfattet af byggeloven, ikke påbegyndes uden byggetilladelse fra kommunalbestyrelsen.

Jeg er ikke bekendt med, at der er problemer med for lange sagsbehandlingstider, for så vidt angår den kommunale byggesagsbehandling, der går forud for meddelelse af byggetilladelse. Tværtimod er det min opfattelse, at der i de senere år er sket en opstramning af byggesagsbehandlingen i denne fase.

Jeg kan tilføje, at der i det udkast til nyt bygningsreglement, som i øjeblikket er udsendt til høring, indgår et forslag om, at visse arbejder kan udføres alene efter en anmeldelse til kom-

munalbestyrelsen. Det gælder bl.a. enkeltstående ombygninger og andre forandringer i byggelser, der alene vedrører en enkelt bolig eller erhvervsenhed, og som ikke medfører en udvidelse af arealet. Såfremt kommunalbestyrelsen ikke har reageret inden 4 uger fra modtagelsen af anmeldelsen, vil byggearbejdet herefter kunne påbegyndes.

Kommunernes sagsbehandling i forbindelse med godkendelse af ombygningsregnskaber efter saneringsloven og byfornylsesloven afhænger af kvaliteten af det regnskabsmateriale, der af ejeren eller dennes rådgiver forelægges til godkendelse.

Det er efter en rundspørge hos et antal større kommuner ministeriets opfattelse, at den egentlige kommunale sagsbehandlingstid, når der foreligger fyldestgørende regnskabsmateriale, er i størrelsesordenen 1-3 måneder.

Begrundelsen for, at regnskabsgodkendelsen i nogle situationer kan strække sig over en længere periode, er således primært, at det regnskabsmateriale, der fremsendes til kommunens godkendelse, er mangelfuldt. Der er derfor i disse tilfælde et ikke ringe tidsforbrug hos kommunerne med at fremskaffe oplysninger og dokumentation fra ejeren, før kommunen kan påbegynde sin egentlige regnskabsgodkendelse.

Længden af den egentlige sagsbehandlingstid varierer fra kommune til kommune. Dette skyldes især, at arbejdstilrettelæggelsen i kommunerne er struktureret forskelligt. I nogle kommuner kræves således en politisk behandling i kommunalbestyrelsen af f.eks. krav om større kommunal garantistillelse i forbindelse med regnskabsgodkendelsen, end der tidligere er givet tilsagn om, eller større overskridelser i forhold til de hidtidige tilsagn om støtte, mens andre kommuner kun foretager en politisk behandling af, hvor stor en procentdel der kræver kommunal garanti, når garantikravet gøres gældende, og ikke i forbindelse med regnskabsgodkendelsen.

Jeg vil umiddelbart være positivt indstillet over for at fastsætte en frist for kommunernes godkendelse af ombygningsregnskaber efter byfornylsesloven, såfremt det kan medvirke til at nedsætte den periode, der strækker sig fra afslutningen af den fysiske ombygning, og indtil støtten er berigtiget i forbindelse med kommunalbestyrelsens regnskabsgodkendelse.

[Boligministeren]

Jeg finder dog, at det må ske efter en afdækning af omfanget af det kommunale tidsforbrug, herunder hvor store ressourcer der anvendes på at få tilvejebragt fyldestgørende regnskabsoplysninger fra ejeren.

Jeg har derfor bedt Bygge- og Boligstyrelsen om at foranstalte en egentlig undersøgelse af tidsforbruget i forbindelse med kommunernes regnskabsgodkendelse med henblik på, at en eventuel frist kan indgå i en ændring af byfornyelsesloven i næste samling.

Spm. nr. S 792

Til *socialministeren* (29/4 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Hvilke konkrete initiativer agter ministeren at tage for at sikre, at der bliver indført ensartede retningslinier for kommunernes behandling af sociale sager?«

Begrundelse

Det er uacceptabelt, at borgerne ikke behandles ens af kommunerne, når det drejer sig om sociale sager. Sagen om de ulovligt opkrævede beløb for midlertidigt ophold på plejehjem har nu været i næsten 2 år og har medført en så forskellig tilbagebetalingsprocedure, at det grænser til et lovbrud. Det kan ikke være meningen, at gamle og svage borgere skal nærlæse avisen for at finde ud af, at de har et krav om tilbagebetaling – især ikke, når Justitsministeriet har anført, at tilbagebetaling skal ske »ex officio« som en naturlig forvaltningsakt. Det kan heller ikke være meningen, at kommunerne skal slippe for at betale renter af penge, som er ulovligt opkrævet, når borgere i alle andre tilfælde skal betale renter af de penge, de skylder kommunen.

Svar (6/5 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Hjælp efter den sociale lovgivning ydes normalt efter et skøn i det enkelte tilfælde, når visse betingelser er opfyldt. Det vil sige, at der skal ske en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde af ansøgerens og eventuelt familiens forhold, herunder bl.a. om pågældende opfylder de betingelser, der måtte være angivet i loven, om der er ensartede fortilfælde, og om der er særlige forhold, der tilsiger en fravigelse af praksis i det konkrete tilfælde.

Til støtte for kommunerne er der udsendt en række cirkulærer, vejledninger m.v., der giver nærmere retningslinier for behandlingen og afgørelsen af sager efter den sociale lovgivning.

Det er i en række tilfælde kommunalbestyrelserne, der træffer afgørelse som 1. instans i sager efter den sociale lovgivning.

Kommunalbestyrelsens afgørelse kan indbringes for det sociale ankenævn som normalt sidste administrative klageinstans. Den Sociale Ankestyrelse kan dog optage en sag til behandling, hvis styrelsen finder, at sagen er af principiel betydning.

Efter § 1, stk. 4, i lov om Den Sociale Ankestyrelse vejleder Ankestyrelsen om de sociale ankenævns (og revaliderings- og pensionsnævnenes) praksis. Vejledningen finder sted ved udsendelse af bladet *Nyt* fra Ankestyrelsen, konferencer og forespørgsler om konkret lovforklaring.

På denne baggrund finder jeg ikke, at der er behov for at tage initiativer til yderligere at sikre ensartede retningslinier for kommunernes behandling af sociale sager.

For så vidt angår den konkrete sag, der er nævnt i begrundelsen for spørgsmålet, kan jeg oplyse, at Justitsministeriet i en udtalelse af 24. september 1992 alene har udtalt, at man finder det vanskeligt at udtale sig nærmere om, hvorvidt der foreligger en forpligtelse for kommunerne til af egen drift at gennemføre tilbagebetalingerne af uretmæssigt opkrævet betaling for midlertidigt plejehjemsophold i tiden forud for 1. juli 1991. Efter Justitsministeriets opfattelse henhører den endelige vurdering heraf under domstolene.

Endelig kan jeg om rentespørgsmålet oplyse, at bistandsloven ikke indeholder bestemmelser herom, og at Justitsministeriet også for dette spørgsmåls vedkommende er af den opfattelse, at den endelige vurdering hører under domstolene.

Spm. nr. S 804

Til *boligministeren* (5/5 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Hvad agter ministeren at foretage sig for at rette op på den urimelighed, der er opstået ved, at BRFKredit har sortlistet giftfrie byggegrunde i Mundelstrup?«

[Kirsten Jacobsen]

Begrundelse

Det virker fuldstændig usagligt og urimeligt, at ejendomme, som har amtets dokumentation for, at der ikke længere findes forurening på grundene, og hvor man har anvendt 30 millioner kroner for at sikre, at al eksisterende forurening er fjernet, skal behandles dårligere med hensyn til belåning, blot fordi der tidligere har været en forurenings sag. Hvis ikke man får gjort op med denne fremgangsmåde, vil det betyde, at kreditforeningerne kan sætte sorte skilte på hele Danmarkskortet, og så er udgifterne til oprensning jo ikke meget værd, hvis beboerne ikke efter oprensningen bliver bedre stillet, end de var, mens grundene var forurenede. Som yderligere begrundelse henvises til Morgenavisen Jyllands-Postens artikel i sektionen Erhverv & Økonomi (side 2) den 5. maj 1993.

Svar (13/5 93):**Boligministeren (Kofod-Svendsen):**

Jeg kan oplyse, at realkreditlovgivningen alene indeholder regler for, hvor store realkreditlån realkreditinstitutterne maksimalt kan yde til de forskellige ejendoms kategorier. Såfremt et institut efter en grundig værdiansættelse af ejendommen måtte ønske at yde et mindre lån end det maksimale eller slet ikke ønsker at yde lån med sikkerhed i ejendommen, er lovgivningen således ikke til hinder herfor.

Jeg har derfor ikke efter den gældende lov mulighed for at pålægge institutterne at yde det maksimale lån til alle ejendomme. Jeg har imidlertid tilkendegivet over for realkreditinstitutterne, at det er en individuel og grundig værdiansættelse af den enkelte faste ejendom, der bør danne grundlag for et korrekt udmålt realkreditlån.

Jeg kan i øvrigt tilføje, at man i forbindelse med udarbejdelse af miljøministerens lovforslag om værditabsordningen var opmærksom på, at en ejendom – efter afmelding som affaldsdepot – fortsat kan have en lavere markeds værdi end tilsvarende ejendomme, der aldrig har været forurenede.

Det fremgår derfor af bemærkningerne til lovforslaget, at Miljøministeriet påtænker at gennemføre en oplysningskampagne, der navnlig retter sig mod de professionelle ejen-

domsformidlere, og som har til formål at søge at påvirke ejendoms markedet til ikke at reagere negativt.

Denne oplysningskampagne er efter det over for mig oplyste stadig i opstartsfasen – og man må i øvrigt forvente, at der bliver tale om en langsigtet afhjælpningsstrategi, og det må formodes at tage en rum tid, førend den slår igennem på ejendoms markedet.

Spm. nr. S 704

Til udenrigsministeren (14/4 93) af:

Merethe Due Jensen (KRF):

»Vil udenrigsministeren oplyse, om vor NATO-partner Tyrkiet støtter Aserbajdsjan i kampen mod Armenien og Nagorno-Karabakh, og i bekræftende fald om denne støtte finder sted i form af våben, militærrådgivere, soldater eller alle tre former for støtte?«

Begrundelse

Fra rejsende i Armenien og Nagorno-Karabakh forlyder det, at Tyrkiet bl.a. med militærrådgivere støtter Aserbajdsjan i kampen mod Nagorno-Karabakh og Armenien. Det virker stødende, at en af vore NATO-partnere ensidigt støtter den ene part i en etnisk konflikt.

Svar (29/4 93):**Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):**

Den fortsatte konflikt imellem Armenien og Aserbajdsjan i anledning af Nagorno-Karabakh er nu i sit femte år.

Der verserer alle former for rygter i forbindelse med konflikten – herunder forlydenderne om et mere eller mindre aktivt tyrkisk engagement til fordel for Aserbajdsjan. Tyrkiet har historiske og kulturelle bånd til Aserbajdsjan og har ved flere lejligheder udtrykt synspunkter, der er blevet udlagt som azeri-venlige. Der er imidlertid ingen beviser for, at den tyrkiske regering skulle have bidraget til den aserbajdsjanske krigsførelse med våben, militærrådgivere eller soldater. Det kan i den forbindelse også nævnes, at Aserbajdsjan på sin side beskylder Rusland for aktivt at støtte Armenien i konflikten.

Tyrkiet har bidraget med humanitær nødhjælp til Aserbajdsjan, ligesom landet indgår som aktiv partner i de internationale bestræ-

[Udenrigsministeren]

belser på at bilægge konflikten med fredelige midler. Tyrkiet deltager således i den såkaldte Minsk-proces under CSCE, der med italiensk formandskab søger at bringe parterne så nær hinanden, at der kan indkaldes til en fredskonference.

Den tyrkiske politik over for Armenien og Aserbajdsjan følges nøje i kredsen af de tolv EF-medlemmer. Således har EF-landene ved flere lejligheder indskærpet Tyrkiets internationale forpligtelser i forbindelse med de internationale nødhjælpskonvojer, der når Armenien og Nagorno-Karabakh via tyrkisk territorium.

Spm. nr. S 793

Til *udenrigsministeren* (29/4 93) af:

Merethe Due Jensen (KRF):

»Hvad agter den danske regering at gøre for at sikre Armeniens og Nagorno-Karabakhs overlevelse som henholdsvis selvstændig stat og armensk kulturområde?«

Begrundelse

Den fortsatte konflikt mellem Armenien og Aserbajdsjan i anledning af Nagorno-Karabakh truer på 5. år Armeniens og Nagorno-Karabakhs overlevelse som henholdsvis selvstændig stat og armensk område. EF-landene følger nøje Tyrkiets politik over for Armenien og Aserbajdsjan. Som formand for EF's udenrigsministre har udenrigsministeren mulighed for yderligere at forstærke EF-landenes overvågning af Tyrkiet.

Svar (11/5 93):

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Danmark har gentagne gange givet udtryk for, at etableringen af en varig løsning i konflikten om Nagorno-Karabakh må være i overensstemmelse med FN-pagten og CSCE's principper. Heri fastslås blandt andet to væsentlige punkter: folkenes ret til selvbestemmelse, og at mindretal har krav på, at deres etniske, kulturelle, sproglige og religiøse identitet respekteres.

Inden for rammerne af CSCE har det internationale samfund gennem Minsk-processen engageret sig aktivt i forsøgene på at skabe en varig politisk løsning på konflikten. Lykkes

dette hvert, følger det, at Armenien vil overleve som selvstændig stat, og at befolkningen i Nagorno-Karabakh vil blive sikret fulde rettigheder.

Den seneste optrapning af kampene fra armensk side gør imidlertid Minsk-processens arbejde stadig vanskeliggere.

Spm. nr. S 794

Til *sundhedsministeren* (30/4 93) af:

Kåren Højte Jensen (KF):

»Hvad agter ministeren at foretage for at sikre, at ordineret af metadon til narkomaner ikke finder sted, uden at den ordinerende læge fører tilstrækkelig kontrol med, at den ordinerede metadon ikke misbruges?«

Begrundelse

Af indslag i TV-Avisen den 28. april 1993 og den 29. april 1993 er det fremgået, at læger fra private klinikker i København ordinerer metadon til eksempelvis narkomaner, der er bosatte i Vestjylland. Denne form for fjernordination er af bl.a. næstformanden for Den Almindelige Danske Lægeforening, Per Hors, blevet karakteriseret som »helt uforsvarlig«.

Svar (6/5 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

En arbejdsgruppe under Sundhedsstyrelsen er ved at lægge sidste hånd på et revideret cirkulære om ordination af afhængighedsskabende lægemidler.

Cirkulæret vil blandt andet komme til at indeholde udførlige praktiske regler om fremgangsmåde og kontrol i forbindelse med ordination af metadon. Det vil i den forbindelse blive præciseret, at den ordinerede metadon bør indtages under kontrol, at der skal foretages urinkontrol, og at patienten i det hele taget skal følges tæt. Der vil også blive fastsat nærmere regler om, i hvilke tilfælde lægen vil kunne udlevere metadon til mere end én dag uden krav om, at metadonen skal indtages under opsyn.

Såvel Sundhedsstyrelsens som embedslægerens mulighed for at føre kontrol med lægers ordination af afhængighedsskabende lægemidler vil blive væsentligt styrket ved indførelse af et nyt edb-kontrolsystem, der forventes at

[Sundhedsministeren]

kunne tages endeligt i brug i de enkelte embedslægeinstitutioner i juni måned 1993.

Til den konkrete situation, der er henvist til i begrundelsen for spørgsmålet, kan jeg oplyse, at Sundhedsstyrelsen er enig i den opfattelse, at det vil være helt uforsvarligt, hvis læger, herunder læger fra private klinikker, i København ordinerer metadon til narkomaner, der er bosat i eksempelvis Vestjylland. I sådanne tilfælde vil embedslægen skulle pålægge lægen at begrunde sin ordination. Findes begrundelsen ikke tilfredsstillende, skal embedslægen indberette sagen til Sundhedsstyrelsen, der kan iværksætte sanktioner over for lægen i form af listepligt, fratagelse af retten til at ordinere metadon eller indledning af sag om overtrædelse af lægeloven.

Spm. nr. S 754

Til *ministeren for udviklingsbistand* (22/4 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, om danske bestyrelsesmedlemmer oppebærer vederlag for posten i Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling og i bekræftende fald hvor meget?«

Svar (10/5 93):

Ministeren for udviklingsbistand (Helle Degn):

Det danske bestyrelsesmedlem i Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling er valgt af den danske, den irske og den litauiske regering og fungerer derfor som repræsentant for Danmark i banken. Bestyrelsesmedlemmet oppebærer ingen løn fra den danske, irske eller litauiske stat, men aflønnes af EBRD. Bestyrelsesmedlemmets grundløn før den interne EBRD-skat på ca. 10 pct. er i 1993 på ca. 0,76 mio. dkr. Bestyrelsesmedlemmernes grundløn varierer, da lønnen bl.a. afhænger af familiens sammensætning og antal børn i skolealderen. Hertil kommer et ubeskattet boligtilskud, der er afhængigt af bestyrelsesmedlemmets og dennes families bopæl, samt et ubeskattet børnetilskud. I 1993 beløb disse tilskud sig til i alt ca. 0,10 mio. dkr.

Banken indbetaler endvidere et årligt pensionsbidrag på ca. 0,18 mio. dkr.

Praksis for aflønning og beskatning svarer i hovedtræk til den, som anvendes i andre internationale institutioner, f.eks. Verdensbanken.

Ovenstående ordninger blev aftalt ved bankens oprettelse.

Danmarks »Governor« i EBRD, udviklingsminister Helle Degn, modtager intet vederlag fra banken.

Spm. nr. S 755

Til *ministeren for udviklingsbistand* (22/4 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren be- eller afkræfte, at Østrig har tilbageholdt sit økonomiske bidrag og trukket sin repræsentant i Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udviklings ledelse hjem, indtil forholdene i banken er blevet grundigt undersøgt og rettet i overensstemmelse med denne undersøgelses resultat?«

Svar (10/5 93):

Ministeren for udviklingsbistand (Helle Degn):

Østrig har ikke trukket sin repræsentant i EBRD's bestyrelse tilbage og ej heller tilbageholdt sit økonomiske bidrag til bankens finansiering.

Spm. nr. S 756

Til *udenrigsministeren* (22/4 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil udenrigsministeren tilrettevise EF-Kommissionens formand efter dennes udtalelser om, at »den økonomiske integrationsproces ikke kan fortsætte uden fremskridt mod en politisk union?«

Begrundelse

»Der kommer et tidspunkt, da den økonomiske integrationsproces ikke kan fortsætte uden fremskridt mod en politisk union, og dette øjeblik er kommet nu.«

Denne opsigtsvækkende udtalelse fremsatte EF-Kommissionens formand, Jacques Delors, i en tale ved åbningen af Hannovermessen den 20. april 1993.

Udenrigsministeren bør på regeringens vegne tage klar afstand fra udtalelserne fra EF-Kommissionens formand. Det er skadeligt for udviklingen af EF's økonomiske samarbejde, at Delors nu opprioriterer betydningen af en politisk union som en forudsætning for at udvikle det økonomiske samarbejde.

[Pia Kjærsgaard]

Det er desuden helt upassende, at EF-Kommissionens formand udtrykker sine personlige ønsker, herunder også om Danmarks og Englands ratifikation eller ikke-ratifikation af Maastricht-traktaten. Delors er embedsmand, og han er efter EF-retten forpligtet til at afholde sig fra enhver handling, der er uforenelig med karakteren af hans hverv. Det er fastlagt direkte i Romtraktatens afsnit om Kommissionens forpligtelser, og spørgeren beder udenrigsministeren om i sit svar udtrykkeligt at markere, at regeringen ikke accepterer, at EF-Kommissionens medlemmer blander deres private synspunkter ind i den politiske debat eller prøver at påvirke medlemslandenes befolkninger med deres personlige synspunkter.

Politisk samarbejde skal komme som et ønske fra befolkningerne – ikke som dirigeret styring. Europas historie indeholder rigeligt med advarsler om, at man ikke kan presse befolkningsgrupper ind under central styring. Der er al mulig grund til at advare om, at det vil føre til farlige interessekonflikter og kriser i Europa, hvis politikerne og embedsmændene i Bruxelles fremskynder unionssamarbejdet i et harsarderet tempo.

Svar (28/4 93):

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Kommissionsformandens tale i Hannover den 20. april 1993 fik stor opmærksomhed i Danmark. Med rette. Talen er endnu et bevis på, at der er skabt et nyt grundlag for EF-samarbejdet efter den 2. juni 1992.

Jacques Delors anerkender, at EF-samarbejdet blev stillet over for store udfordringer i 1992. Han peger også på, hvordan udfordringerne skal mødes.

Samarbejdet skal bringes nærmere på borgerne. Der skal være mere åbenhed. Mere nærhed.

Der skal arbejdes aktivt for mere vækst og beskæftigelse. Hermed skabes økonomiske og sociale fremskridt for borgerne i EF.

Samtidig skal der fart på forhandlingerne om optagelse af EFTA-lande i EF.

Samarbejdet med de nye demokratier i Central- og Østeuropa skal styrkes. Det gælder både den politiske dialog og den gradvise skabelse af et frihandelsområde. Delors nævner associeringsaftalerne med en række af disse lande, der har medlemskab af EF som slutmål.

Regeringen er enig i alle disse mål.

Danmark har arbejdet meget aktivt for mere åbenhed og nærhed i EF-samarbejdet. Vækstinitiativet, udvidelsesforhandlingerne og øget samarbejde med Central- og Østeuropa står allerøverst på det danske formandskabs politiske dagsorden.

Regeringen har derfor intet grundlag for at følge spørgerens anvisning om at tilrettevise Kommissionens formand. Tværtimod. Regeringen og alle partierne bag Danmarks nye Europa-politik har støttet Kommissionsformandens udtalelser. De beviser, at det er lykkedes for Danmark at få de øvrige medlemslandes tilslutning til et nyt grundlag for EF-samarbejdet.

Spm. nr. S 760

Til kulturministeren (22/4 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Har Tøjhusmuseet svaret på ministerens brev af 10. februar 1993 og i bekræftende fald, finder ministeren da anledning til at foretage en undersøgelse af forholdene på Tøjhusmuseet?«

Begrundelse

I ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 686 er oplyst, at Tøjhusmuseets ledelse ved brev af 10. februar 1993 er blevet bedt om en række data vedrørende berørte medarbejdere i forbindelse med ukorrekt brug af regler ved aflønning af pensionerede tjenestemænd.

Svar (30/4 93):

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Tøjhusmuseet har ikke på nuværende tidspunkt indsendt de data vedrørende de pensionerede tjenestemænd, der er beskæftiget ved museet, som Kulturministeriet har bedt om i brev af 10. februar 1993.

Kulturministeriet har erindret museet om sagen, og museet har oplyst, at de ønskede data vil foreligge i Kulturministeriet mandag den 3. maj.

Kulturministeriet vil snarest derefter oversende sagen til Finansministeriet med henblik på, at Finansministeriet fastsætter regler for aflønning af pensionerede tjenestemænd, der er ansat ved museet som opsynsbetjente.

Spm. nr. S 761

Til *kulturministeren* (22/4 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren præcisere, hvornår Tøjhusmuseets ledelse blev opmærksom på det i besvarelsen af spørgsmål nr. S 686 nævnte forhold, hvem der gjorde opmærksom på forholdet, samt hvad ledelsens reaktion var?«

Begrundelse

I ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 686 er oplyst, at Tøjhusmuseets ledelse ved brev af 6. januar 1993 har meddelt ministeriet, at man er blevet opmærksom på anvendelsen af ukorrekte regler ved aflønningen af pensionerede tjenestemænd.

Svar (30/4 93):

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Tøjhusmuseets bogholder gjorde i sommeren 1992 Tøjhusmuseets ledelse opmærksom på, at museets hidtidige praksis med ansættelse af pensionerede tjenestemænd som opsynstjente ikke var korrekt.

Ledelsen undersøgte sagen og besluttede på denne baggrund at skrive til Kulturministeriet den 6. januar 1993.

I øvrigt henvises til svaret på spørgsmål nr. S 760.

Spm. nr. S 767

Til *justitsministeren* (23/4 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Finder ministeren, at medlemmer af EF-Kommissionen og herunder Kommissionens formand er berettigede til offentligt at fremføre deres personlige politiske synspunkter og vurderinger, uanset om dette i konkrete tilfælde kan være i strid med EF-rettens krav om, at Kommissionens medlemmer »afholder sig fra enhver handling, som er uforenelig med karakteren af deres hverv?«

Begrundelse

EF-Kommissionens formand har på ny skabt opmærksomhed omkring sin person ved udtalelser om, at »den økonomiske integrationsproces ikke kan fortsætte uden fremskridt

mod en politisk union«. Samtidig har Delors ytret håb om, at Danmark og Storbritannien vil ratificere Maastricht-traktaten.

Der er i både dansk og europæisk forvaltningsret en langvarig tradition for, at der påhviler embedsmændene en loyalitetspligt. Det indebærer bl.a., at en embedsmand må skelne imellem, hvornår han udtaler sig som privatperson, og hvornår han udtaler sig på administrationens vegne. Det er også almindeligt anerkendt, at en embedsmand, der udtaler sig om tjenstlige forhold uden for tjenesten, må gøre det klart, når hans udtalelser er udtryk for private synspunkter.

Delors er ikke politisk leder, men embedsmand, og det forekommer yderst betænkeligt, at han nu igen – som forud for unionsafstemningen den 2. juni 1992 – søger at påvirke de politiske beslutninger og afstemningsresultatet den 18. maj 1993.

EF-retten kræver, at Kommissionens medlemmer »afholder sig fra enhver handling, som er uforenelig med karakteren af deres hverv« (Traktat om oprettelse af et fælles råd og en fælles kommission for De Europæiske Fællesskaber, artikel 10, stk. 2).

Det bedes i svaret oplyst, om ministeren er enig i, at kommissionsmedlemmer, når de fremsætter politiske udtalelser, bør pointere, om udtalelserne dækker Kommissionens synspunkter eller de – som i tilfældet Delors – udtaler sig som privatpersoner.

Svar (5/5 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Samme spørger har i spørgsmål nummer S 756 af 22. april 1993 til udenrigsministeren spurgt, om udenrigsministeren vil tilrettevise EF-Kommissionens formand for at have fremsat den udtalelse, som er omtalt i det foreliggende spørgsmål.

Da de to spørgsmål er indholdsmæssigt sammenfaldende, skal jeg henvisse til udenrigsministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 756.

Spm. nr. S 775

Til *udenrigsministeren* (23/4 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil udenrigsministeren bekræfte, at Danmark deltager i forhandlinger om at tilslutte sig Schengen-aftalen, der vil afskaffe den reste-

[Pia Kjærsgaard]

rende personkontrol ved grænsen, samt at regeringen har fået udskudt forhandlingerne om denne aftale til efter den 18. maj 1993?»

Svar (4/5 93):

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Danmark har ikke ansøgt om optagelse i Schengen-samarbejdet, og regeringen har derfor ikke deltaget i forhandlinger om tilslutning. Hermed er også spørgsmålets 2. led besvaret.

Spm. nr. S 784

Til **arbejdsministeren** (28/4 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren stoppe Arbejdstilsynets misbrug af EF-unionslogoet?«

Begrundelse

Spørgeren finder det forkert, at Arbejdstilsynet på tilsynets kuverter reklamerer for EF og i og med, at der er folkeafstemning den 18. maj om EF-unionen, også reklamerer for et ja.

En offentlig myndighed skal ikke for skatteydernes penge fremføre ensidig reklame for EF-unionen.

Det er spørgerens opfattelse, at offentlige myndigheder bør indskrænke sig til alene at anvende eget logo ved kontakten til deres kunder.

Svar (6/5 93):

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det logo, der sigtes til i spørgsmålet, er et logo, som er udarbejdet i forbindelse med det europæiske arbejdsmiljøår.

Der er således ikke tale om et EF-unionslogo.

Ideen med logoet, der også er benyttet af lande uden for Fællesskabet, er naturligvis at skærpe opmærksomheden om arbejdsmiljøet.

Ud over de velkendte tolv stjerner, anbragt i en cirkel, som ikke kun benyttes af EF, men også af f.eks. Europarådet, består logoet da også af et par skærmende hænder, som symboliserer sundhed, sikkerhed og beskyttelse, samt en lille figur, udformet som et stykke værktøj, som symboliserer det arbejdende menneske.

Jeg finder således, at der hverken er tale om et EF-unionslogo eller om misbrug fra Arbejdstilsynets side.

Spm. nr. S 806

Til **statsministeren** (6/5 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil statsministeren på baggrund af Uffe Ellemann-Jensens udtalelser om, at det nationale kompromis og dermed Edinburgh-afgørelsen ikke holder til evig tid, og at han derfor forventer en ny folkeafstemning, der kan betyde Danmarks fulde optagelse i EF-unionen, give en redegørelse for regeringens og regeringspartierne's holdning i denne sag?«

Svar (11/5 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Det nationale kompromis er afspejlet i Edinburgh-afgørelsen, som udgør det nye grundlag, der skal stemmes om den 18. maj.

Edinburgh-afgørelsens varighed er den samme som Maastricht-traktatens.

Det fremgår af selve Edinburgh-afgørelsen (afsnit E, pkt. 2), at Danmark selv kan underrette de øvrige medlemsstater om, at det ikke længere ønsker at benytte sig af alle eller en del af bestemmelserne i afgørelsen. Samtlige partier i Folketinget, minus Fremskridtspartiet, har indgået en politisk aftale om, at dette ville kræve en ny folkeafstemning.

Regeringen, som har fremsat de lovforslag, hvoraf dette fremgår, står selvsagt bag det nationale kompromis. Der henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 177, s. 7.

Spm. nr. S 807

Til **statsministeren** (6/5 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil statsministeren redegøre for, hvor længe regeringen forventer der vil gå, før danskerne skal deltage i endnu en folkeafstemning om tilknytningsforholdet til EF?«

(Besvaret sammen med spm. nr. S 806).

Spm. nr. S 777

Til **kulturministeren** (23/4 93) af:

Agnete Laustsen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvilken begrundelse Teaterrådet bruger for, at Boldhus Teatret, der har eksisteret i 27 år, ikke i flere år

[Agnete Laustsen]

har fået offentlig støtte, og hvad teatret kan gøre for igen at få det?»

Begrundelse

I en lang årrække har Boldhus Teatret været nyskabende i teaterverdenen og opført forestillinger af stor kunstnerisk værdi.

En forklaring som »forskydning i Boldhus Teatrets placering i det samlede teaterbillede« som anført af Teaterrådets formand, Bjørn Lense Møller, som begrundelse for at fratage teatret støtte kan ikke accepteres som fyldestgørende.

Svar (30/4 93):

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Teaterrådet har over for ministeriet oplyst, at det er rådets opfattelse, at Boldhus Teatret tidligere var en betydningsfuld avantgardescene, men at teatret i en årrække har haft en faldende kvalitetskurve både i repertoire og i det spillemæssige niveau. Samtidig er en række nye teaterinitiativer vokset frem med en aktivitet og en kvalitet, som i høj grad har påkaldt sig opmærksomhed.

Rådet foretager løbende vurderinger af de forskellige teatres aktivitet og kvalitetsniveau. Disse vurderinger lægges til grund for den prioritering, der er nødvendig, idet rådet i gennemsnit modtager ansøgninger om fire gange den til rådighed værende bevilling. I den prioritering har Boldhus Teatret altså i en periode ikke kunnet gøre sig gældende.

Som alle andre ansøgere, der ikke får støtte, kan Boldhus Teatret alene kvalificere sig til støtte via de forestillinger, det må lykkes teatret at lave.

Jeg må i øvrigt påpege, at Boldhus Teatret i sæsonen 1991-92 modtog 300.000 kr. i projektstøtte fra Teaterrådet, og at teatret siden sæsonen 1991-92 har fået tilskud som egnsteater i Københavns Kommune: 91-92: 100.000 kr., i 92-93: 150.000 kr. og i 93-94: 300.000 kr. Ministeriet yder i henhold til teaterloven delvis refusion af disse kommunale udgifter.

Spm. nr. S 707

Til skatteministeren (15/4 93) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Hvor langt er regeringen nået med at genforhandle dobbeltbeskatningsaftalerne med Irland og andre lande, hvor mangler i dobbeltbeskatningsaftalerne giver anledning til skattearbitrage, og hvad gør regeringen for at fremskynde processen?»

Begrundelse

Huller i dobbeltbeskatningsaftaler er vigtige instrumenter i spekulanterens arrangementer for at undgå at betale skat. Således synes udnyttelse af sådanne huller at være et vigtigt led i de mere udspekulerede versioner af de virksomhedstømnings, der i de seneste dage har været omtalt i Børsen og Det Fri Aktuelt.

Svar (27/4 93):

Skatteministeren (Stavad):

De dobbeltbeskatningsaftaler, der kan anvendes i forbindelse med skattespekulation, er fortrinsvis ældre aftaler, der bygger på det såkaldte eksemptionsprincip.

Dette betyder, at når Danmark efter aftalen er forpligtet til at lempe for udenlandsk beskatning, skal dette ske efter forholdet mellem den udenlandske indkomst og den samlede indkomst. Eller sagt på en anden måde: Indkomsten er fritaget for beskatning i Danmark!

I dette tilfælde er lempelsen uafhængig af den skat, der er betalt i udlandet.

Det er regeringen magtpåliggende hurtigst muligt at få bremsset den spekulation, der foregår ved hjælp af rent finansielle transaktioner, men således at det samtidig sikres, at danske virksomheder, der opererer i udlandet, ikke i konkurrencemæssig henseende stilles ringere end andre.

En af de aftaler, der har givet anledning til uønsket finansielle transaktioner, er aftalen med Irland. En ny aftale med Irland er blevet færdigforhandlet og undertegnet. Aftalen forventes godkendt af det irske parlament inden for et par måneder.

Herudover er der på nuværende tidspunkt rettet henvendelse til fire lande med anmodning om genforhandling af den eksisterende aftale eller af en del af denne.

Endvidere undersøges et yderligere antal aftaler med henblik på genforhandling.

I begrundelsen for spørgsmålet er nævnt, at huller i dobbeltbeskatningsoverenskomsterne

[Skatteministeren]

synes at være et vigtigt instrument ved de virksomhedstømminger, der i den senere tid har været omtalt i dagspressen.

Jeg skal specielt vedrørende dette fænomen pege på, at de transaktioner, der er sigtet til, nemlig handel med overskudsselskaber, ikke er betinget af indholdet af danske beskatningsaftaler.

De kan gennemføres, uden at udlandet er involveret, men der er eksempler på, at skatteaftaler, der bygger på eksemptionsprincippet, er anvendt som et led i konstruktionen.

Jeg skal tilføje, at jeg er bekendt med problematikken omkring overskudsselskaber, og det overvejes for tiden, hvorledes de transaktioner, der har karakter af misbrug, kan bremses.

Spm. nr. S 776

Til *finansministeren* (23/4 93) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Vil ministeren i anledning af, at Finansministeriet i pjecen »The Danish Economy – Policies and Perspectives« forudser, at Norge vil have svært ved at undgå at få sin konkurrenceevne ødelagt af stigende inflation, efter at den norske kroners kurs er gjort flydende, oplyse den faktiske kursudvikling af den norske kroners værdi over for et vejet gennemsnit af Norges handelspartners valutaer angivet f.eks. som værdien for et år siden og nu?«

Begrundelse

På side 4 i nævnte pjece omtales de engelske, norske og svenske valutaer og det forhold, at de nu flyder over for valutaerne i EMS'en. I denne forbindelse sås der tvivl om, hvorvidt de pågældende lande kan styre prisudviklingen.

Denne spådom er for Norges vedkommende noget overraskende på baggrund af det forholdsvise beskedne fald af den norske kroners værdi over for EMS'en og dermed endnu mindre fald om ikke en stigning over for et vejet gennemsnit af handelspartners valutaer.

I besvarelsen bedes også oplyst udviklingen i den norske interbankrente før og efter devalueringen.

For en fuldstændigheds skyld skal jeg bemærke, at spørgsmålet ikke skal forstås som en opfordring til at følge Norges eksempel.

Svar (30/4 93):

Finansministeren (Lykketoft):

Den effektive norske kroners værdi er faldet ca. 3,4 pct. målt fra den 9. december 1992, dvs. dagen før den norske krone begyndte at flyde, til den 27. april 1993.

Hvis Norge havde fastholdt kronekursen over for den hårde kerne af EF-lande, ville den effektive norske kronekurs skønsmæssigt være steget 1 pct. siden den 9. december i stedet for at falde 3,4 pct.

Som beskrevet i pjecen »The Danish Economy – Policy and Perspectives« vil en devaluering skabe et opadgående pres på prisen på importerede varer. For at holde den samlede inflation nede skærpes således kravene til mindre indenlandsk skabt inflation, herunder lønstigninger.

I pjecen tages der ikke stilling til, hvorvidt inflationen rent faktisk vil stige i Norge. Der gøres derimod opmærksom på, at den norske devaluering ligesom for Sverige og Finland øger kravene til en økonomisk politik, der kan holde inflationen nede.

Både de korte og lange renter i Norge er faldet, siden den norske krone blev gjort flydende. Faldet i kronekursen er en direkte konsekvens af det samtidige fald i den korte rente og kan ikke ses uafhængigt af denne. At den lange norske rente er faldet, skyldes det internationale rentefald, men kan derudover muligvis ses som et udtryk for, at der ikke umiddelbart er forventninger til et større inflationspres i Norge. Disse forventninger hænger formentlig sammen med den lave økonomiske aktivitet.

I en situation, hvor den økonomiske aktivitet stiger, vil det derimod være afgørende, at der fastholdes en stram økonomisk linie for at undgå inflationspres.

Nedenstående tabel viser udviklingen i værdien af den effektive norske kronekurs og den norske renteutvikling. Det skal bemærkes, at en stigning i kronekursindekset er ensbetydende med et fald i den effektive norske kronekurs. Tallene er oplyst af den norske centralbank, Norges Bank.

Ultimo	Effektiv kronekurs	Interbank rente, 3 mdr. (1)	10-årig statsobligationsrente (2)
april 1992 ...	101,49	10,9	9,4
maj.	101,18	11,0	9,4
juni.	100,37	10,9	9,5
juli.	99,69	11,2	9,8

[Finansministeren]

august	99,18	13,2	10,0
september	98,75	17,0	10,5
oktober	100,32	11,4	9,9
november	99,25	18,8	9,7
december	103,85	13,2	9,2

januar 1993 . . .	102,18	10,9	8,8
februar	101,85	9,9	8,0
marts	101,56	9,3	7,6
27. april	102,43	8,2	7,3

(1) Eurokronerente frem til januar 1993

(2) Brud fra årsskiftet 1992/93

Spm. nr. S 798

Til *forsknings- og teknologiministeren* (3/5 93) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Vil ministeren oplyse, om det skyldes en kommunikationsfejl internt i regeringen eller der er tale om forligsbrud, når regeringen i det nylig udkomne »Offentligt Forskningsbudget 1993« i strid med flerårsaftalen af 9. juni 1992 stadig væk taler om endda stigende produktivtetsbesparelser på universiteternes og de højere læreanstalters forskningsbudgetter?«

Begrundelse

Den 9. juni 1992 blev der truffet en aftale mellem 7 af Folketingets partier om studenteroptag og budget på de videregående uddannelsesinstitutioner i perioden 1993-96. Ifølge aftalen tilbageføres produktivtetsbesparelser vedrørende uddannelse og forskning til institutionerne i denne periode.

Det er derfor overraskende, at der på side 21 i den nylig udkomne forskningsstatistik »Offentligt Forskningsbudget 1993« står: »Fra 1993 er området (grundforskningen) imidlertid pålagt de samme krav til produktivtetsstigninger som den øvrige statslige virksomhed, det vil sige 2,3 pct. på lønudgifter og 2 pct. på øvrige udgifter«. Disse tal bekræftes af de detaljerede statistikker over de enkelte universiteters og højere læreanstalters forskningsbudgetter de kommende år.

Forhåbentlig er der blot tale om en godt nok overraskende fejl i kommunikationen mellem Undervisningsministeriet og Forskningsministeriet. I modsat fald er der tale om et klart forligsbrud. For en ordens skyld bør ministeren derfor afklare, hvad der er tilfældet.

Svar (14/5 93):

Forsknings- og teknologiministeren (Svend Bergstein):

Ifølge flerårsaftalen om de videregående uddannelser af 9. juni 1993 er produktivtetsbesparelserne vedrørende basisbevillingerne til forskningsinstitutionerne tilbageført til de institutioner, hvorfra de er taget, men de tilbageførte midler er ikke øremærket til forskning. Undervisningsministeriet oplyser, at de tilbageførte produktivtetsbesparelser derfor ikke er indregnet i »Offentligt Forskningsbudget 1993«. Det forklarer faldet i institutionernes forskningsbevillinger i »Offentligt Forskningsbudget 1993« og den tilhørende tekst.

Undervisningsministeriet oplyser, at selv om de tilbageførte produktivtetsbesparelser ikke er øremærket til forskning, burde man nok have indregnet dem i de samlede forskningsressourcer i »Offentligt Forskningsbudget 1993«.

Undervisningsministeriet har yderligere oplyst, at en anden del af forklaringen på faldet i de videregående uddannelsesinstitutioners bevillinger til forskning er forskeruddannelsesreformen, der trådte i kraft 1. januar 1993. I forbindelse med denne reform omdannes 525 kandidatstipendier løbende i perioden 1993-96 til ph.d.-stipendier under Statens Uddannelsesstøtte. De nye ph.d.-studerende modtager stipendier fra Statens Uddannelsesstøtte og betragtes som studerende. Udgiften til de nye ph.d.-studerende indgår derfor ikke i opgørelser over forskningsbevillinger.

Spm. nr. S 706

Til *kirkeministeren* (14/4 93) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at sikre, at præster ikke skal fraflytte småøer ved sognesammenlægninger?«

Begrundelse

Efter beslutning fra biskoppen i Ribe skal Mandø og Vester Vedsted sogne sammenlægges, og præsten skal mod Mandø-boernes ønske flytte til Vester Vedsted. Hvis vi ønsker, at de vanskeligt tilgængelige øer fortsat skal være beboede, må vi også sikre, at øboernes ønsker tilgodeses i et rimeligt omfang.

Svar (26/4 93):

Kirkeministeren (A. O. Andersen):

Jeg kan oplyse, at kompetencen til at fordele præstestillinger, iværksætte strukturændringer m.v. siden januar 1990 er delegeret fra ministeriet til biskopperne.

Planlægningen af den gejstlige betjening af stifterne og hermed fordelingen af præstestillinger sker inden for den bevillingsramme, som hvert år afsættes på finansloven. Det er således de enkelte biskopper, der – efter forhandling med de berørte menighedsråd og præster – afgiver indstilling til ministeriet om nedlæggelse (eller oprettelse) af præstestillinger samt pastoratsomlægninger.

Stillingen som sognepræst på Mandø har tidligere været kombineret med en stilling som skoleleder på øen ifølge aftale med Ribe Kommune, som har betalt en del af sognepræstens løn. Kommunen har opsagt denne aftale med udgangen af indeværende skoleår, da der i det kommende og næstfølgende år ikke vil være børn at undervise.

Det er på denne baggrund, at biskoppen har indstillet, at Vester Vedsted og Mandø Sogne sammenlægges, idet biskoppen i skrivelse af 20. april 1993 til Mandø Sogns menighedsråd har anført, at den præstelige normeringssituation i Ribe Stift er sådan, at det er nødvendigt at omfordele stiftets præstekræfter til de sogne i stiftet, hvor behovet er mest påtrængende.

Sognepræsten vil således stadig væk være præst for Mandø pastorat, men naturligvis i mindre omfang. Jeg kan her oplyse, at der i den nuværende præstebolig på Mandø vil blive opretholdt et kontor for præsten.

Som anført ovenfor er kompetencen til fordeling af den præstelige betjening delegeret til biskopperne, og da ordningen i de forløbne år har været yderst velfungerende, finder jeg ikke anledning til at tage initiativ til fravigelse af ordningen i relation til betjening af småøer.

Spm. nr. S 759

Til trafikministeren (22/4 93) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Vil ministeren tage initiativ til at sikre, at landsbyfællesskaber ikke bliver delt ved nedlæggelse af jernbaneoverskæringer?«

Begrundelse

DSB ønsker at nedlægge ca. 200 jernbaneoverskæringer i forbindelse med øgning af togenes hastigheder. Det må være rimeligt at tage hensyn til beboerne i områder omkring nedlæggelserne. Det skal undgås, at nedlæggelse af jernbaneoverskæringer ødelægger en hidtil naturlig forbindelse mellem landsbysamfund og resulterer i lange omveje for beboerne, som det f.eks. bliver resultatet ved nedlæggelsen af Laurbjerg-Bidstrup-overskæringer.

Svar (30/4 93):

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Ved planlægningen af de anlæg, som skal erstatte jernbaneoverkørslerne, tages der udgangspunkt i de principper, som følges ved nedlæggelse af private og offentlige jernbaneoverkørsler andre steder i landet.

Valg af erstatningsanlæg sker ud fra følgende tre princippløsninger:

- Nedlæggelse uden etablering af bro- eller tunnelanlæg, men eventuelt med anlæg af supplerende parallelveje.
- Etablering af bro- eller tunnelanlæg »på stedet«, hvor dette er fysisk muligt. En mindre flytning af anlæggene betragtes som værende »på stedet«.
- Etablering af et »udflyttet« vejanlæg samt en stiforbindelse »på stedet«.

Forud for valget af afløsningsanlæg for en konkret jernbaneoverkørsel vil der i samarbejde med den lokale vejbestyrelse blive foretaget en analyse af overkørselens benyttelse og funktion:

- Størrelsen og sammensætningen af vejtrafikken gennem jernbaneoverkørslen måles.
- Arealanvendelsen og den fysiske planlægning i områderne omkring jernbaneoverkørslen undersøges.
- Fysiske muligheder for etablering af afløsningsanlæggene undersøges.

Herefter foretages der en samlet afvejning af fordele og ulemper af de mulige afløsningsanlæg, herunder miljømæssige forhold. Som det fremgår, tages der således i processen de videst mulige hensyn til de eksisterende byfællesskaber, men disse må samtidig afvejes i forhold til hensigten med lukning af jernbaneoverkørslerne.

Ved lukning af jernbaneoverkørslerne opnås nogle generelle fordele, bl.a.,

[Trafikministeren]

- at faren for sammenstød mellem vejtrafikken (gående og kørende) og skinnertrafikken elimineres, og
- at vejtrafikken undgår generende/forsinkende bommedlukninger.

I forbindelse med forøgelse af togenes hastighed vil konsekvensen af eventuelle sammenstød mellem vej- og skinnertrafikken blive større, hvis ikke overkørslerne lukkes. Lukning af overkørslerne vil med andre ord give en væsentlig generel forøgelse af trafikikkerheden.

Det primære lokale ønske er oftest at få etableret en niveaufri krydsning på samme sted som (eller lige ved siden af) jernbaneoverkørslen med henblik på så få ændringer af de bestående forhold som muligt. Denne anlægstype giver ofte en række tekniske problemer.

Er der f.eks. bebyggelse langs vejene helt op til overkørslen, får disse ejendomme deres vejadgange afbrudt på grund af rampeanlæg til den niveaufri krydsning. Der må derfor etableres nye adgangsveje bag disse ejendomme. Det er endvidere vanskeligt at opretholde vejtrafikken gennem jernbaneoverkørslen i anlægsperioden, hvis tunnel- eller broanlægget skal etableres på overkørselsstedet.

Flyttes krydsningsanlægget lidt i forhold til overkørslen, kan ovennævnte problemer begrænses, men der kan så til gengæld blive behov for at nedrive et større antal bygninger langs den ene vejside, hvilket normalt er uacceptabelt.

I mindre landsbyer med kun en enkelt husrække på begge sider af vejen kan krydsningsanlægget med tilhørende ramper placeres bag den ene husrække. Herved kan nedrivninger undgås, og den gennemkørende trafik kan føres uden om bebyggelsen. Jernbanens barriereeffekt forstærkes dog, da den lokale trafik påføres en omvej.

En samlet løsning »på stedet« kan derfor ofte vanskeligt lade sig gøre af pladsmæssige grunde. Vejanlægget placeres derfor et sted, hvor det er muligt at undgå nedrivninger i større omfang. Da byerne ofte er bygget op omkring vejen, der krydser jernbanen, kan vejene suppleres med en krydsning for bløde trafikanter »i nærheden« af den hidtidige jernbaneoverkørsel for ikke at pålægge de bløde trafikanter lange omveje.

I de konkrete tilfælde vælges det anlæg, som økonomisk rimeligt løser flest mulige proble-

mer. Det er dog ikke i alle tilfælde muligt at opnå enighed med alle involverede parter. I de tilfælde, hvor der ikke kan opnås enighed på grundlag af de generelle principper, har det hidtil været praksis, at den lokale vejbestyrelse betaler merprisen, såfremt denne ønsker anlægget forbedret ud over de generelle principper.

Spm. nr. S 774

Til *socialministeren* (23/4 93) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Hvilke overvejelser har ministeren gjort sig med hensyn til indførelse af smidigere regler ved ophør af plejeorlov?«

Begrundelse

Vejen Kommune udbetaler i strid med loven om plejeorlov plejevederlag til pårørende, der har passet en døende i hjemmet, i 14 dage efter dødsfaldet, fordi kommunen har skønnet, at den pårørende har brug for 14 dages rekreation efter dødsfaldet.

Det er en barsk oplevelse at passe en døende pårørende i hjemmet. På arbejdsmarkedet findes der forskellige ordninger med hensyn til fravær fra arbejdet efter en nær pårørendes død. Det er derfor helt rimeligt, at der gives mulighed for forlængelse af orloven og vederlaget – eventuelt et nedsat vederlag – i nogen tid efter dødsfaldet.

Svar (29/4 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

I begrundelsen henvises til, at en kommune i strid med reglerne i bistandslovens kapitel 12 a om hjælp i forbindelse med pasning af døende i hjemmet har udbetalt plejevederlag til pårørende, der har passet en døende i hjemmet, i 14 dage efter dødsfaldet, fordi kommunen har skønnet, at den pårørende efter dødsfaldet har brug for 14 dages rekreation.

Af begrundelsen fremgår endvidere, at der på arbejdsmarkedet findes forskellige ordninger med hensyn til fravær fra arbejdet efter en nær pårørendes død, og at det derfor er rimeligt, at der er mulighed for at forlænge orloven og vederlaget i nogen tid efter dødsfaldet.

Indledningsvis kan jeg oplyse, at den gældende regel om ophør af udbetaling af plejeve-

[Socialministeren]

derlag findes i pkt. 8 i Socialministeriets vejledning af 19. juni 1990 om plejevederlag og anden hjælp i forbindelse med pasning af døende i hjemmet. Efter denne regel ophører udbetaling af plejevederlag, når plejen af den døende ophører, dvs. når den syge afgår ved døden, eller hvis plejeforholdet ophører af andre grunde.

Jeg er enig i, at denne regel umiddelbart kan forekomme noget restriktiv.

Baggrunden for, at reglen har fået denne udformning, er følgende:

Med udgangspunkt i en folketingsbeslutning af 19. maj 1989 om forbedring af vilkårene for stærkt plejekrævende personer i eget hjem blev der den 1. november 1989 fremsat et lovforslag om indførelse af plejevederlag m.v. ved pasning af døende.

Lovforslaget indeholdt bl.a. følgende bestemmelse:

»Retten til plejevederlag ophører, når plejeren genoptager arbejdet. Endvidere ophører retten til plejevederlag senest 14 dage efter, at den plejekrævende er afgået ved døden, eller at plejeforholdet af andre grunde er ophørt, uanset om plejeren har genoptaget arbejdet.«

Under behandlingen af lovforslaget i Folketinget blev det påpeget, at det var en forudsætning for folketingsbeslutningen, at lovforslaget var udgiftsneutralt. Der blev derfor udarbejdet et ændringsforslag, som bl.a. indeholdt forslag om, at retten til udbetaling af plejevederlag ophører ved dødsfaldet. Baggrunden for denne ændring var, at andre arbejdstagere i tilfælde af fravær fra arbejdet som følge af en pårørendes dødsfald heller ikke får dækket deres indkomsttab fra det offentlige. Samlet betød ændringsforslaget en væsentlig reduktion af de offentlige merudgifter ved ordningen, selv om det ikke sikrede den forudsatte udgiftsneutralitet.

Spørgsmålet om plejeorlovens længde har derfor været drøftet indgående inden vedtagelsen af ordningen i den nuværende form.

Supplerende kan jeg efter forespørgsel i Arbejdsministeriet oplyse, at Arbejdsministeriet ikke er bekendt med, at der i kollektive overenskomster er regler om ret til fravær i tilfælde af en nær pårørendes død. Derimod er der intet til hinder for, at det individuelt mellem arbejdsgiver og arbejdstager aftales, at sidstnævnte skal have en sådan ret i den omhandle-

de situation. Det er formentlig den individuelle aftaleret, som spørgeren tænker på.

Som jeg tidligere har været inde på, er jeg imidlertid enig i, at der kan være et behov for en opblødning af de gældende regler. Jeg vil derfor være opmærksom på spørgsmålet ved en evt. revision af bistandslovens regler om hjælp i forbindelse med pasning af døende i hjemmet.

Spm. nr. S 768

Til *indenrigsministeren* (23/4 93) af:

Pelle Voigt (SF):

»Hvad agter ministeren at foretage sig for at forhindre en flere hundrede procents forøgelse af den radioaktive udledning til luft og vand fra det britiske atomoparbejdningsanlæg Sellafield?«

Begrundelse

Det er med god grund, der i disse måneder og uger igen fokuseres på de usikre atominstallationer øst for Danmark fra Barsebäck til plutoniumfabrikken Tomsk-7, der for nylig havde et alvorligt uheld. Dette fokus bør imidlertid ikke fjerne opmærksomheden fra, at de britiske myndigheder planlægger en bevidst forøgelse af udledning af radioaktivitet fra produktion af plutonium på oparbejdningsanlægget Sellafield, der ligger ved Det irske Hav, men hvis udledninger kan måles helt ind i Østersøen og i Arktis. Denne forøgelse vil ske, hvis det nye, færdigbyggede anlæg THORP tages i brug.

En beslutning forventes inden for få uger, så det er ved at haste, hvis den nuværende regering i modsætning til den tidligere vil leve op til Folketingets politik siden 1987 om, at radioaktive udledninger fra oparbejdningsanlæg skal elimineres, og at der ikke skal bygges nye eller udvides oparbejdningsanlæg. Medlemmer af det islandske Alting, det norske Storting og Folketinget har personligt protesteret til den britiske regering, mens de nordiske regeringer endnu ikke har fået afsendt det brev, der blev lovet Nordisk Råd i begyndelsen af marts.

Greenpeace har i henvendelser til den tidligere og den nuværende regering bl.a. påpeget, at tilladelsen til Sellafield vil føre til, at:

– udledningerne af radioaktive stoffer til vand fra Sellafield vil forøges med 900 pct., udled-

[Pelle Voigt]

ninger til luften med 1.300 pct. Den kollektive dosis til den britiske befolkning vil blive 6 gange det nuværende og for den europæiske befolkning mere end 10 gange den nuværende dosis,

- udledningerne af kulstof-14 fra Sellafield med THORP i 10 år svarer til det, der blev dumpet i Atlanterhavet i perioden 1962-1982. Ifølge Greenpeace kan det ikke afvises, at noget af det affald, der vil blive udledt, hvis de britiske myndigheder imødekommer Sellafields ansøgning, er opsamlet i tanke siden 1982, da Storbritannien dumpede radioaktivt affald i Atlanterhavet for foreløbig sidste gang, og
- der vil blive produceret plutonium, som skal transporteres til brændslets oprindelseslande, bl.a. Japan. Transporten til Japan i 1992 var således den første af mange planlagte.

I Pariskonventionen er der flere muligheder for hurtigt at bringe sagen op. Den 28. april mødes delegationslederne fra medlemslandene i London, og 5.-7. maj mødes Pariskonventionens arbejdsgruppe om radioaktive udledninger i Bruxelles. Endelig afholdes i juni det årlige møde i Pariskommissionen og det første forberedende møde til ministerkonferencen om Nordsøen, der skal afholdes i København i december.

Som nævnt har det siden 1987 været dansk politik at forhindre udledning af radioaktive stoffer fra oparbejdningsanlæg – en politik, der ikke mindst finder stor tilslutning i Grønland og på Færøerne, der er helt afhængige af et rent fiskevand.

Svar (4/5 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Under besvarelsen af en række spørgsmål fra Miljø- og Planlægningsudvalget i henholdsvis august og november sidste år gav den tidligere indenrigsminister udtryk for, at det er et internt britisk anliggende, hvorvidt THORP-anlægget skal sættes i gang.

Det kunne efterlade det indtryk, at man fra dansk side blot sidder med hænderne i skødet. Det gør den nuværende regering imidlertid ikke.

Danmark har et konventionsmæssigt samarbejde om forhindring af landbaseret havforurening – den såkaldte Pariskonvention – som bl.a. Storbritannien og Danmark har tiltrådt,

og som fra dansk side varetages af Miljøministeriet.

Miljøministeriet har i anledning af spørgsmålet oplyst, at »i medfør af Pariskonventionen påtager landene sig at iværksætte forholdsregler mod eller helt at eliminere forurening som følge af radioaktive stoffer. I juni 1991 vedtog Pariskommissionen en rekommandation om, at der skal anvendes bedst tilgængelig teknologi for at minimere og eventuelt eliminere enhver forurening af havet som følge af radioaktive udledninger fra alle nukleare industrier, herunder forsøgsreaktorer og genoparbejdningsanlæg.

Efter miljøministerens opfattelse vil selv en marginal forøgelse af udledningen fra et moderne oparbejdningsanlæg ikke kunne betegnes som værende bedst tilgængelig teknologi og er derfor uacceptabel. En forøget udledning må ligeledes kunne forventes at have en negativ indvirkning på salg af fisk fanget i det nordøstatlantiske havområde.

De nordiske miljøministre vil i denne uge sende et brev til deres britiske kollega, hvori de protesterer over den forøgelse af udledningen fra Sellafield, som den engelske regering påtænker at give tilladelse til.

Miljøministeren har endvidere instrueret den danske delegation til det kommende møde i Pariskommissionens gruppe om radioaktive spørgsmål (5.-7. maj 1993) om at udbede sig en fyldestgørende redegørelse for forholdene omkring THORP-anlægget.

Endelig vil miljøministeren rejse spørgsmålet over for sin britiske kollega på det uformelle miljøministermøde i Århus (15.-16. maj 1993).

På baggrund af ovenstående drøftelser vil miljøministeren overveje, om der fra dansk side skal fremsættes et forslag til Pariskommissionens møde i juni i år om forbud mod at øge udledningerne fra såvel nye som eksisterende nukleare anlæg.«

Jeg kan kun støtte miljøministeren i hans bestræbelser på at lægge så meget pres på den britiske regering som muligt i denne sag, hvilket er helt i overensstemmelse med de holdninger, som kom til udtryk i de to dagsordener, vi her i Folketinget med samtlige nuværende regeringspartiers stemmer vedtog forud for Nordsøkonferencerne i 1987 og 1990.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 278:

Forslag til lov om ændring af lov om en rejsegarantifond.

Af industriministeren (Trøjborg).

(FremSAT 28/4 93).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Tove Lindbo Larsen (S):

Da loven om en rejsegarantifond blev gennemført i 1979, fik forbrugerne en sikkerhed for hjemtransport og godtgørelse for forudbetalte beløb for rejser, som et rejsebureau på grund af økonomiske vanskeligheder ikke var i stand til at gennemføre. Jeg mener, det var en god lov for begge parter, og garantistillelsen har da også været i brug nogle gange siden.

Når vi i dag alligevel står med et forslag til ændring af loven, hænger det sammen med ønsket om at implementere et EF-direktiv. Direktivet omfatter både dette forslag og det efterfølgende forslag på dagsordenen fra justitsministeren om pakkerejser. Der er altså en nøje sammenhæng mellem de to lovforslag.

Ændringen i den nugældende lov om rejsegaranti betyder, at reglerne, som for tiden kun omfatter rejser i udlandet, også skal gælde for rejsearrangementer, der foregår i Danmark. Tillige indføres der et nyt element, »anden turistmæssig ydelse«, der kombineret med et af de to hidtidige elementer, »transport« og »indkvartering«, vil være omfattet af loven. Det vil sige, at flere end dem, der i dag er omfattet af loven, skal stille en garanti til gavn for forbrugerne.

Der har været rejst spørgsmål om, hvorvidt særarrangementer skulle være omfattet af loven. Det kunne give administrative og økonomiske vanskeligheder, hvis det var tilfældet. I virkeligheden kan der være tale om et utal af fortolkninger, og derfor er det en god ting, at der åbnes mulighed for, at garantistillelsen og/eller garantibeløbet kan nedsættes eller helt bortfalde. Det sidste vil nok typisk være tilfældet for skolerejser, sportsrejser og almennyttige foreninger, der ikke arrangerer rejser i hvervsmæssigt øjemed.

Ministeren skriver i bemærkningerne til forslaget, at man i Industriministeriet ved udarbejdelsen af dette forslag, der alene opfylder minimumskravene, har bemærket, at loven i sin helhed trænger til en revision. Det lyder rimeligt, og vi er tilfredse med, at der snarest nedsættes et udvalg til revision af loven med efterfølgende udarbejdelse af lovforslag. Indtil da tilslutter vi os det her fremsatte lovforslag og ser gerne en hurtig udvalgsbehandling.

Flemming Hansen (KF):

Jeg håber ikke, at det vil give fru Tove Lindbo Larsen et chok, når jeg siger, at vi er fuldstændig enige i, hvad fru Tove Lindbo Larsen har sagt. Vi kan ikke sige det bedre, og jeg skal bare bekræfte, at vi tilslutter os.

Pia Larsen (V):

Også Venstre kan tilslutte sig dette forslag om ændring af lov om en rejsegarantifond, hvor fondens anvendelsesområde bliver udvidet.

Jeg har dog et enkelt spørgsmål til industriministeren i forbindelse med, at industriministeren kan bestemme, at garantibeløb og/eller garantibidrag skal nedsættes eller helt bortfalde. Fru Tove Lindbo Larsen omtalte det også i sin ordførertale. Jeg vil gerne i den anledning spørge: Hvad med de administrative byrder? Skal man udfylde en masse formularer for at blive fritaget, eller vil det være som hidtil, at man på forhånd kan få at vide, at man er fritaget, så der ikke er en masse ekstra administrative opgaver, f.eks. for skoler, således som fru Tove Lindbo Larsen nævnte?

Men vi støtter forslaget og kan også tilslutte en hurtig udvalgsbehandling.

Tommy Dinesen (SF):

Det var jo et meget interessant spørgsmål, der blev stillet her. Jeg tror ikke, man bare kan få udbetalt penge, uden at man har udfyldt nogle papirer, må jeg nok indrømme. Så lidt bureaukrati bliver der nok i det.

Ellers er jeg meget enig i det, som fru Tove Lindbo Larsen sagde, og vi vil selvfølgelig støtte de forslag, der bevirker, at de, der bestiller og betaler en rejse, bliver stillet bedre.

Kim Behnke (FP):

Det er vores opfattelse i Fremskridtspartiet,